

John D. MacDonald

Kapitánský diplom

GABI a ODDYCH, Český Těšín, 1995

John D. Mac Donald
Tři případy a Travis McGee
Přeložili
Kapitánský diplom – *The Empty Copper Sea*
Dr. et Mgr. Petr Hrabina

© John D. MacDonald, 1973

© John D. MacDonald, 1978

© John D. MacDonald, 1971

© Vydalo GÁBI a ODDYCH, 1995

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r.o.,
Český Těšín, Střelniční 54
Doporučená cena nakladatelem 109 Kč včetně DPH

ISBN 80-85767-95-3

*Člověku stačí,
aby se párkrát zatočil se zavřenýma očima,
a je v tomto světě ztracen*

Thoreau

*Věnováno světlým vzpomínkám na dvě poslední lodě, které
přepravovaly cestující pod vlajkou Spojených států, Manterey a
Mariposu, a vzpomínkám na námořníky, kteří se na nich plavili*

1. KAPITOLA

Na palubu Srdcové sedmy zavítal jednoho horkého a jasného májového jitra Van Harder. Má obytná jachta se houpala na vlnách ve svém kotvišti u mola F18 v Bahia Mar, ve Fort Lauderdale. Procházel jsem právě prostředkem jednoho ze svých pravidelně se opakujících záchvatů energie, které berou svůj původ v pocitech viny. Člověk žije v představě, že udržuje svou loď a malý motorový člun v pořádku, když se podle příručky průběžně stará o lanoví, dbá o dno v podpalubí, pečuje o kovové součástky a nezanedbává nic ze zbývajících věcí. Žel, příručka byla napsána pro milosrdnější podnebí, než jakým je obdařena Florida, kterou kdysi dávno žoldněřský dobyvatel de Soto popsal španělskému králi jako „neobyvatelnou písčnou zem“, ačkoliv tou dobou už byla zabydlena indiány.

Z ničeho nic na lodi všechno začne prskat, lámat se a opadávat, prosakovat, vrzat a vydávat poslední vzdechy. Důsledkem toho je nezbytné pustit se do oprav, anebo se odebrat na pevninu a žít tam jako člověk se zdravým rozumem.

Postupoval jsem na boku centimetr za centimetrem a vyměňoval sloupky zábradlí ve všech třech stranách horní paluby, na levém boku, na pravém boku i na zadní části lodi. Používal jsem přitom elektrickou vrtačku a elektrický šroubovák, abych přišrouboval čtyři velké šrouby ke kovové přírubě u paty každého sloupku. Kolena jsem měl nemálo otlačená; z nosu a brady mi téměř bez ustání stékal a odkapával pot. Vězel jsem ve starých šortkách, ve kterých jsem kdysi chodíval hrát tenis. Do unavených hnědých holých zad se mi zakusovalo neúnavně pálicí slunce.

Vana Hardera jsem naposledy viděl před šesti, možná dokonce před sedmi lety.

Vlastnil tehdy loď Včelí královna III a pracoval pro místní plavební společnost. Počíнал si spolehlivě; vždycky dokázal najít místa, kde se zdržovala rybí hejna, a tak neměl s odběrateli problémy jako někteří jiní. Měl jsem možnost poznat ho jako mlčenlivého člověka. Doslechlo se mi, že měl nějaké problémy, ale to už bylo dávno. Van Harder byl spořivý člověk – dal si dohromady jistou

sumu, takže svou loď mohl nakonec prodat Ranceovi Fazzovi, aby si zakoupil loď na lov garnátů, zadlužil se až po uši, načež se odstěhoval na druhou stranu pobřeží.

Zatímco mi hlavou procházely tyto úvahy, dokončil jsem výměnu dalšího sloupku a přešel blíž k Harderovi, když jsem si utřel tvář do ručníku. Usadili jsme se ve stínu pod skládací stříškou na kormidelnická sedadla, takže řídicí panel jsme měli za sebou, zatímco před námi ležela zád lodi, o kousek dál pak obchody a věže Bahia Mar.

Van Harder byl vysoký štíhlý muž bledé tváře, tichý a bezvýrazný. Nikdy jsem ho nespatrił bez umaštěné čepice se štítkem. Pocházel ze staré floridské rodiny – patřil mezi potomky oněch tvrdých, neúnavných, podvyživených a nemilosrdných mužů, kterých se tak strašně bála nepřátelská vojska za války Severu proti Jihu. Oči měl světle modré. Odhadoval jsem, že mu může být kolem padesátky.

„Řekli mi, že Fazzo momentálně loví v okolí Marathonu,“ řekl.

„Podle toho, co jsem slyšel, se mu vede dobře.“ Ticho.

„Meyer je tady?“

„Ano. Zatím stále. Dnes si něco vyřizuje ve městě.“ Ticho.

„Možná, že jste slyšel, že jsem přišel o Včelí královnu číslo čtyři. Byla to loď k lovu garnátů délky dvaceti metrů...“

„Ano – vzpomínám si. Můžou to být tak čtyři roky –?“

„Za dva měsíce už to bude pět let. Loď s fosfátem, která měla namířeno do Tampy, do ní narazila. Stalo se to sedmdesát pět kilometrů západním směrem od Naplesu, kolem třetí hodiny ráno. Ztratil jsem dva chlapy, z nichž jeden byl v té chvíli u kormidla. Nikdo neví, jak se to vlastně stalo.“

„A pojištění?“

Van Harder si nejprve odplivl. Učinil tak s ohromující rychlostí a přesností směrem po větru pryč přes zábradlí.

„Obnášelo to zrovna tolik, abych mohl splatit půjčku na loď. Následně jsem si vyhledal místo na jiné lodi – nastoupil jsem jako kapitán na nové a větší. Patřila námořní společnosti *Hula*.“

„Hula?“

„To je tak: ‚H‘ a ‚u‘ jsou začáteční písmena křestního jména Hubbard; ‚l‘ a ‚a‘ jsou zase první písmena z příjmení Lawless. Jo. Hubbard Lawless. Celkem společnost *Hula* vlastnila šest lodí k lovu garnátů. Když je ovšem před několika roky prodávala, bylo jich už zase o jednu víc. Hub měl prý jednou něco jako varovné tušení, a tak všechny své lodi prodal Weldronovi, jehož společnost je součástí koncernu Sdružené potraviny. Měl jsem tehdy možnost u Weldrona zůstat – jako většina mužů. Weldron ovšem nepřevzal ty, kteří byli v předdůchodovém věku... Hub Lawless mi ale nabídl místo na lodi Julie. To byla opravdu pěkná jachta.“

„Prohlížel jsem si ji na konci přístaviště 66. Hezká.“

„Holandský typ. Velké dvojité dieselové motory. Rychlá, s dobrou takelází. Celá bílá, s modrým pásem. Jak můžete vědět, že to byla právě tato Julie?“

„Pamatuji si to jméno – Lawless. Ptal jsem se tehdy, kdo je majitelem jachty.“

„Jestliže to bylo loňského roku, byl jsem na ní právě kapitánem já. Vloni v dubnu. Zbylo mi tehdy trochu času, a tak jsem se zašel porozhlédnout, je-li tu někdo ze starých známých, a zeptat se, jak se jim vede. Vás, McGee, jsem tady nepotkal.“

„Nyní jste mne však vyhledal...“

Nebyla to přímá otázka, ale nejspíše vyzývající poznámka. Prošla vzduchem kolem Vana Hardera a zůstala bez odpovědi. Poposedl jsem si maličko níž, bradu jsem si opřel o prsa a pohodlně jsem si zkřížil nohy. Pozoroval jsem ty své velké, dohněda opálené bosé nohy a přejel jsem očima přes světlejší místa na vnější straně levého kotníku, abych se znovu na krátkou chvíli zastavil pohledem na ošklivě vypadající hluboké jizvě, která se táhla jako klikatá čára po vnější straně pravého stehna.

„Směšné na tom je,“ ujal se zase slova, „že Hub si mě vybral proto, že věděl dobře, že jsem spolehlivý. Kapitán, který byl mým předchůdcem, jehož jméno tady teď pro nás není nutné vzpomínat, propadl chlastu. Při každé příležitosti, když doplňoval zásoby, si objednával za šéfovy peníze zásoby i pro sebe. Když Hub musel na obchodní cesty, brával si na palubu ženské.“

„Proč říkáte, že je to směšné?“

„Protože se mi jeví směšné to, jak divně to všechno skončilo. Víte, když jsem měl osmadvacet let, prodělal jsem v životě velké zlo, znovu jsem se narodil jako křesťan. S obrovskou námahou jsem se dokázal vyškrábat z černých hloubek hříchu po nemálo trnité cestě, abych mohl dál životem kráčet v lásce a bratrství, veden naším dobrým Pánem Ježíšem. Hub to o mně dobře věděl a vážil si toho. A až do té osudné noci s sebou nikdy nevzal na palubu žádnou ženu, kromě manželky nebo dcer.“

„Do které noci?“

Van Harder se otočil přímo ke mně. Svýma světle modrýma očima se na mne dlouze zadíval.

„Do té noci, kdy se Hub Lawless utopil. Co myslíte – o které noci asi hovořím? Víte stejně jako já, že na Floridě neexistují noviny, které by o tom nepsaly.“

„Kdy se to stalo?“

„Dvacátého druhého března. Spadl přes palubu z Julie.“

„Od začátku března jsem tady nebyl, Vane. Vrátil jsem se před týdnem. Duke Davis dole na Grenadinách na své malé plachetnici Antsii pořádá párty. Jenže uklouzl, upadl a dost vážně si zranil záda. Poslal mi telegram, abych přijel a pomohl mu dostat Antsii do domovského přístavu.“

Nezbyl mi vůbec žádný čas na čtení novin ani na poslech zpráv.“

„Hned jste se mi zdál opálenější, než jakého jsem si vás pamatoval.“

Pohlédl jsem na něho.

„Oč vlastně jde, Vane?“

Dobrou půlminutu přemýšlel, než mi odpověděl.

„Snad vím víc, než bych měl vědět, o dobách, kdy jste vypomohl Arthuru Wilkinsonovi, když byl na dně. Víím dost i o tom, jak se hned nato oženil s Chookíí McCallovou.“

Tehdy se ke mně doneslo, že když někdo přijde o něco důležitého, vy se to pokoušíte najít a vrátit mu to. A podaří-li se vám to, že si ponecháváte polovinu hodnoty té věci...“

„Tak nějak to je. Takže?“

Mírně se naklonil směrem ke mně.

Pochopil jsem, že teď přijde to, o čem dlouho pečlivě přemýšlel, o čem rozvažoval z mnoha aspektů, a nebyl si přitom jist, zda nemůže kvůli tomu být považován za hlupáka. Leč jeho moudrost byla spjata s mořem, a tak se začal tvářit velmi důstojně.

„Ukradli mi mé dobré jméno, McGee.“

„Nechápu, jak, případně co...“

„Počkejte okamžik. To je tak: teď mě všichni pokládají za opilce, za blázna, jemuž spadl přes palubu majitel lodi a který sám jen tak tak nepřišel i o loď.“

Proběhlo soudní vyšetřování. Nakonec došli k závěru, že jsem zanedbal svou povinnost, odebrali mi licenci, takže ve své branži už nemůžu dál pracovat. Probral jsem to všechno s Eleanor Ann – našla si tady v Timber Bay místo ošetrovatelky – a ona říkala, že budu-li to chtít udělat, pomůže mi. V čem? Jsem toho názoru, že mé dobré jméno stojí za nějakých dvacet tisíc dolarů.

Na tuto sumu vám vystavím potvrzení. Napište si to, jak chcete – já vám to podepišu. Chci, aby tam stálo, že když jakýmkoliv způsobem dokážete, že to nebyla má vina, zaplatím vám deset tisíc dolarů. Ovšem ne najednou, jednorázově, ale během určité doby, ve které se mi podaří tolik vydělat.“

Tato jeho pronesená prosba v sobě vlastně obsahovala všechno, co měl: hrdost, důstojnost, jeho povolání námořníka a v neposlední řadě jeho lidskou hodnotu. Uvědomil jsem si, že to, co jsem právě vyslechl, byla poslední věc, kterou Van Harder dokázal vymyslet: Travis McGee, jeho poslední šance.

„Nejlíp bude, když mi zevrubně povyprávíte, co se vlastně tehdy stalo,“ vyzval jsem ho.

Upřeně se na mě zahleděl.

„Souhlasíte s mým návrhem?“ řekl místo odpovědi.

„Jestliže mi teď vylíčíte, co se stalo, budu si to moct promyslet, a pravděpodobně si o věci promluvím s Meyerem. Teprve pak vám řeknu, zda vám můžu pomoci. Pokud ne, zbytečně bych mrhal vašim i svým časem.“

Stíkl rty a na několik okamžiků se zamyslel; pak přikývl na souhlas s mým návrhem a pustil se do vyprávění svého příběhu.

Hubbard Lawless mu telefonoval dvacátého druhého března krátce po čtvrté hodině odpoledne. Volal z venkovské kanceláře přímo na Julii a chtěl vědět, zda je loď připravena k noční plavbě do Clearwateru. Otázka to byla zcela zbytečná, neboť Van Harder měl Julii připravenou k plavbě kdykoliv.

Harder pouze připomněl panu Lawlessovi, že dal svému kolegovi DeeGeemu Wallowayovi volno k tomu, aby mohl odjet do Waycrossu ve státě Georgia, neboť mu tam umíral otec na rakovinu hrdla. Lawless odpověděl, že plavbu jistě zvládne Harder i sám. Řekl, že na loď přijde ještě s dalšími třemi lidmi, z nichž jeden bude v případě potřeby schopen Harderovi vypomoci s lanovím. Alkoholem a oříšky se prý obslouží i sami.

Harder předpokládal, že ti čtyři budou čtyři obchodníci. Už dříve se mnohokrát plavil podél pobřeží Floridy tak, aby nebudil žádnou nežádoucí pozornost, když se Lawless chtěl setkat s nejrůznějšími lidmi. Pro uspořádání nejrozličnějších porad byla loď velmi vhodným místem. Odposlouchávat totiž hovory, vedené na lodi, nebylo jednoduché, a obchodníci to uměli ocenit.

Na palubu se dostavili krátce po deváté hodině, když do přístavu přijeli ve velkém modrém voze značky Chrysler Imperial, který patřil Johnu Tuckermanovi. Tuckerman byl jakousi neoficiální pravou rukou Huba Lawlesse. Jak to vypadalo, neměl svou kancelář ani v jednom z Hubových podniků, ani v žádné jeho společnosti, ale v případě potřeby byl vždy po ruce. Smál se, žertoval, ověřoval si rezervaci letenek a ubytování v hotelích, prověřoval bezpečnost kotvišť, hangárů a spoustu dalších podobných věcí.

Příchozí s sebou na palubu přivedli i dvě mladé dívky. Vypadaly maximálně na polovinu věku Huba a Johna Tuckermana. Děvčata měla na sobě přiléhavé kalhoty, přes rameno přehozenou příruční tašku, voněla na dálku a vesele se smála.

Vanu Harderovi se to nijak zvlášť nezamlouvalo. Julie byla rodinná loď, která nesla jméno po manželce pana Huba Lawlesse. Ženy, jako byly tyto dvě dívky, podle jeho názoru na palubu nepatřily. Vyprávělo se ovšem ledacos, z čeho mohl Van Harder už dříve poměrně spolehlivě usoudit, že pan Hub je velice pravděpodobně to, čemu se slušně říká sukničkář. Jenže dokud

nespatřil ty dvě dívčiny na palubě Julie, byl nakloněn tomu, aby podobné řeči považoval za pomluvy. Bylo o něm totiž všeobecně dobře známo, že když se ještě jako zaměstnanec plavební společnosti plavíval se svými zákazníky na lov ryb, a jednou zákazníci začali na palubě jeho lodi organizovat a rozjíždět nespoutanější zábavu, Harder okamžitě obrátil loď a vrátil se do přístavu. Nerealizovanou plavbu sice potom uhradil z vlastní kapsy, ale nestal se kapitánem plovoucího nevěstince. K tomu nechtěl nechat dojít ani tentokrát; ovšem plavbu do Clearwateru nebylo možné odmítnout.

V nemalých rozpacích, jak si má vlastně počínat, vyvedl Harder Julii z kanálu South Cedar Pass. Vzhledem k tomu, jaké bylo roční období, panovala neobvykle chladná noc. Dul silný severozápadní vítr. Moře se pěnílo mezi kůly, ohraničujícími složitou trasu kanálu, který směřoval od boje k pobřeží. Jakmile vplul do bezpečných vod, nastavil kurs směr širé moře – Clearwater. Poté zapojil automatiku. Pozorně sledoval kompas, aby zjistil, zda v případě, že bude moře narážet do pravé zadní části lodě, bude možné vést loď bez přílišného odbočování z kursu, kolísání a příliš silných nárazů vln.

Jakmile se Hubbard Lawless přesvědčil, že Julie nabrala svou stabilní rychlost, nalil pro Hardera, jak bylo jeho zvykem, bourbonskou whisky s vodou a odnesl mu ji sám na palubu. Van Harder si myslel, že toto není vhodná doba, aby s Lawlessem promluvil o dívkách. Nezdálo se mu také, že by sklenka alkoholu mohla být v nějakém rozporu s jeho náboženským přesvědčením. Ostatně, nikdy si nedával druhou skleničku.

„Vzpomínám si, že dost brzy na to, jak jsem skleničku vypil, mi začalo silně hučet v hlavě a zdálo se mi, jako by Julii vynesla vysoko vzhůru velická černá vlna a celou ji zalila.

Když jsem se zase vzpamatoval, bylo mi špatně a byl jsem zmatený; dokonce jsem ani hned nevěděl, kde vlastně jsem. To už jsme kotvili na tom samém místě jako vždycky. Někdo do mě kopal – byl to šerif Hack Ames. Řval přitom z plna hrdla, abych se konečně probral. Zvednout se mě nepokoušel, páchl jsem totiž od zvratků. Natáhl jsem nejistě ruku, zachytil se zábradlí a vstal. Ale zamotala se mi tak silně hlava, že jsem se neodvážil udělat ani krok. Nechápal jsem, proč na mě šerif tak křičí.“

„Co se stalo?“

„Při soudním vyšetřování vypovídal John Tuckerman. Uvedl, že se jedné z dívek udělalo špatně, takže vyšla nahoru na palubu, aby se nadýchala čerstvého vzduchu. Vzápětí se však rychle vrátila a křičela, že ležím v bezvědomí na palubě. Hub a Tuckerman vyšli spolu na palubu. Prohlédli si mě. Zdálo se jim, že je to se mnou špatné. Napadlo je, že mám záchvat nebo něco takového a že nejlepší bude dopravit mě na pevninu. Řídit loď uměli oba. Jenže žádný z nich se dosud nikdy nevracel přes South Cedar Pass v noci a navíc tak rozbouřeným mořem. Domluvili se, že Hub Lawless odejde na přední palubu, zatímco Tuckerman se pokusí otočit loď. Nejdříve ze všeho si vytyčili směr, přičemž se orientovali podle světél města, pak podle pobřežní bóje. Snížili rychlost, aby objevili další orientační bod.

Dívky zůstávaly v podpalubí, kde se ukrývaly před studeným větrem. Moře bylo značně rozbouřené, loď se kolébala a houpala. Hub se snažil z paluby rozpoznat, kde jsou písčiny.

Tuckerman vypovídal, že Hub z ničeho nic ukázal vpravo. Vyložil si věc tak, že mu Hub ukazuje, aby strhl loď vpravo, což také udělal. Vzápětí loď narazila na tvrdou písčinu. Tuckerman pochopil, že mu Hub ukazoval, kde je písčina, a ne to, kam má vést loď. Silný náraz měl za následek, že se Hub neudržel na svém místě u zábradlí a přepadl přes palubu přímo do vln. Moře zvedalo předeck lodě a vzápětí ho vrhlo nazpět takovou silou, že Tuckermanovi bylo zcela jasné, že jestliže necouvne, loď se brzy rozbije. Nedokázal najít vypínač, jímž se uvádí do činnosti světlomet, a tak nemohl Huba hledat. Spokojil se tedy s tím, že vhodil směrem k písčině přes palubu záchranné kolo v naději, že Hub kolo najde. Nevěděl ani, jak má zapojit automatické řízení, a i kdyby to věděl, nemohl se odvážit toho, že by opustil kormidlo a ventily. Začal křičet na obě dívky, které ho po nějaké době konečně zaslechly, přiběhly nahoru a pomáhaly hledat Huba.

Byla divoká, temná noc.

Tuckerman neviděl jiné východisko, než vyhledat pobřežní značky, najít cestu do přístavu a přivolat pomoc. Já jsem celou tu dobu o sobě nevěděl, ani o tom, co se dělo kolem mne. Neprobral

jsem se ani na malou chvíličku – až potom, jak jsem už říkal, když přišel na palubu Hack Ames a snažil se mě přivést k vědomí kopanci.“

„To je divné, že do vás kopal, když si myslel, že jste nemocný.“

„Byl prý přesvědčený, že jsem opilý. Potom říkal, že jsem vypadal jako opilý; měl jsem mluvit jako opilec, potácet se jako opilec, a ke všemu jsem prý páchl jako opilec.“

Při soudním vyšetřování uvedl i to, že se několik malých lodí vydalo Huba hledat. Jedna z nich našla ten vyhozený záchranný kruh – ale nic víc.

Já sám jsem odpřísáhl, že jsem nevypil víc než jednu sklenku a že tu skleničku mi – jako vždy – přinesl sám pan Lawless. Ptali se mě, proč jsem odmítl jít k lékaři, když jsem přišel k sobě. Vysvětlil jsem jim, že když jsem se probral, nebylo mi nijak zle, jen jsem cítil v hlavě jakousi tupost. Prohlásili pak Huba Lawlesse za nezvěstného. Předpokládá se, že přišel o život... nemůžu si vzpomenout na ten výraz –“

„Nešťastnou náhodou?“

„Ano, to je ono. Jeho tělo se nenašlo.“

„Proč si myslíte, že bych mohl pomoci já?“

„Po Timber Bay se vypráví leccos. Lidi si vykládají, že Hubbard Lawless žije... říká se, že si prý žije jako král někde na Yucatanu.“

„Podobné řeči se ovšem šíří vždycky, když se nenajde tělo, a k tomu jde navíc o člověka, který měl hodně peněz.“

„Ale co když skutečně žije? Chápete, co myslím?“

„Pak bych řekl, že vás nejdříve omámili... všechno v tom případě zřejmě společně s Tuckermanem připravili dopředu.“

„Ještě jsem vám neřekl jednu věc. Když jsem dříve býval hříšným člověkem, často jsem se opíjel. Mnohokrát mě dokonce zavřeli do vězení kvůli opilství. Ale přestal jsem pít před dvaceti lety. Pak jsem začal znovu, ale nikdy víc než tu jednu jedinou skleničku, kterou mi vždy přinesl pan Lawless, neboť tou jsem si dokazoval, že mě alkohol už dávno nemá ve své moci.“

Vyptávali se mě na to při soudním vyšetřování a já jsem jim to všechno řekl. Vysvětlil jsem jim, že jsem se dřív opíjel do němoty a

že se na to všechno moc dobře pamatuju, ale že tady to bylo něco úplně jiného.“

„Jaký by měl člověk důvod předstírat vlastní smrt?“

„Finanční těžkosti. Problémy se ženami. A taky pojistka... Alespoň se to tak vykládá. Já potřebuju pomoc. Nevím, co si mám počít, co mám dělat, kam se mám obrátit. Tady ty věci se seběhly v březnu; teď je květen. Řeknu vám, že jsem se od té doby ani jednou pořádně nevyspal.“

„Vane, nechci vám říkat ani ano, ale ani ne teď hned.“

„Chápu.“

„Potřebuju si to všechno promyslet...“

„Chcete, abych se sem vrátil večer?“

„Kde najdu já vás?“

„Dostal jsem práci na jeden den. Plavím se s Billem Maxwellem jako člen jeho posádky na lov ryb. Plat nebudu mít žádný. Vydělám si pouze to, co dostanu jako odměnu. Večer nastupuju. Víte, která loď to je? Ten dvanáctimetrový Merritt...“

„Tam dole na opačném konci mola? Znáš tu loď.“

„Tak nezapomeňte: na peníze vám dám stvrzenku a jsem ochoten vám zaplatit.“

„Věřím vám. Ozvu se vám zítra... Nebo – co kdybyste se tady zastavil, jakmile se vrátíte z rybolovu?“

Když odcházel, pozoroval jsem, jak kráčel po molu. Seděl jsem a viděl velkého, smutného muže, bledého, s mírně přehnanou dávkou hrdosti a nekompromisnosti. Život se ho několikrát pokusil srazit na zem, ale on ty nárazy vydržel a přežil. Tentokrát by to už možná nevydržel. Zdálo se, že už je toho na něho snad až příliš mnoho...

2. KAPITOLA

Když jsem se vezl toho jasného večera autem s Meyerem do města, začali jsme se jako obvykle ze žertu jeden do druhého navázet. Donedávna probíhalo všechno důležité, co se ve městě odehrávalo, v obdélníku vymezeném pláží, bulvárem Sunrise, Andrewsovou třídou a řekou New. Člověk nemohl dojít až do města, aniž by se nepotkal s někým známým. Tentokrát však Meyer, ačkoliv ve městě vybavoval nejroztříštější věci, nenarazil ani na jediného, což ho sklíčilo. Je totiž typem člověka, který se snadno a lehce seznamuje s novými lidmi. Důsledkem toho mimo jiné také je, že zná přinejmenším šestkrát více lidí než já. Jeho bystré světle modré oči se vždy rozzáří radostí, když se potká s někým, s kým se setkal už někdy dříve. Skvělý počítač v jeho hlavě mu vždy okamžitě nabídne ucelenou finální informaci, říkající, s čím vším se ten člověk Meyerovi kdy svěřil. Meyer údajně naprosto bezproblémově vychází s nudnými lidmi, neboť podle něho jsou neobyčejně zajímaví. Tvrdí totiž, že schopnost nudit téměř všechny ostatní lidi je velké a nedoceněné umění. On sám prý takové lidi studuje. Nepodařilo-li se tedy mému zarostlému, přívětivému příteli spatřit v Lauderdale jedinou známou tvář, znamenalo to, že se světem není něco v pořádku. Jinak bývá Meyer sklíčený málokdy.

Přiliv turistů, pulsujících městskými ulicemi, se konečně snížil na patnáct procent maxima, v důsledku čehož už nebylo nutné vyhledat některý z podniků, navštěvovaných domorodci, kteří se v nich snaží vyhnout návalu. Vybrali jsme si proto útulný podnik Dorseye Brannigana, požádali o irský guláš a několik lahví piva.

Tušil jsem téměř jistě, že příběh Vana Hardera pomůže úspěšně překonat momentální krizi identity, kterou prodělával, a nemýlil jsem se.

Zprávy o podivném konci Hubbarda Lawlesse sledoval se zájmem v místních novinách, takže nyní mohl doplnit to, o čem jsem hovořil, několikaletými podrobnostmi.

„Vzpomínám-li si dobře, byl to chlap asi kolem čtyřicítky, typ, jemuž se říká úspěšný člověk. Jeden z těch chlápků, kteří pracují čtyřicet hodin denně. Měl ženu a dvě dospívající dcery. Podle

toho, co vím, žil floridským způsobem života. Vlastnil hodně malých obchodních společností; v celé řadě dalších působil jako spolumajitel. Zaměřoval se především na bytovou výstavbu, lov ryb, pěstování citrusových plodů, zemědělské pozemky a stavební konstrukce. Některé z článků, které po nehodě vyšly, otevřeně naznačovaly, že v době, kdy údajně přišel o život, měl dost vážné finanční problémy. Uzavřel obrovskou životní pojistku: dva miliony nebo možná i víc... přesnou sumu si nepamatuji.“

„A co nějaká zmínka, že se někam odklidil sám, že všechno pouze předstíral?“

„Přímého nic. Jen takové náznaky: *Zmizení magnáta z Timber Bay obklopeno záhadou. Tělo se nenašlo...* Podle mě z toho celkem jasně vyplývá, že když noviny něco napůl naznačily, ve veřejnosti se o věci muselo mluvit mnohem otevřeněji.

Jenže tak v polovině dubna se o věci – tak jak je to zcela běžné, neboť přišly nové zajímavé události – postupně přestalo psát.“

„Co si myslíš o Harderově historce ty?“

„Harder je podle mne spolehlivý člověk. V úvahu je možné vzít infarkt, mrtvičku, silnou otravu z jídla, anebo to, že mu někdo něco namíchal do pití. Ale myslím, že ať už to bylo tak nebo onak, my dva můžeme konstatovat, že Lawless opustil loď dřív, než se vrátila do přístavu. Loď opustil buď záměrně, nebo se mu stala nehoda. A v obou uvedených variantách pak buď umřel, nebo odešel z města.“

„Opravdu nevím, co bych si počal bez tvé pomoci.“

„Je to všechno jednoduchá matematika, Trave. Permutace a kombinace, řečeno stručně. Máme tu tři souslednosti – ta první čítá čtyři možnosti, ta druhá jen dvě; nakonec ta třetí taky jenom dvě. Všechno dohromady to dává šestnáct možností.“

Hleděl jsem na něho, aniž bych měl ve tváři jakýkoliv výraz.

„Například?“

„První eventualita: infarkt – Lawless padá přes palubu jen náhodou, dostává se na břeh a uvědomuje si, že se před ním otevřela jedinečná možnost pokusit se ztratit navždy.

Druhá eventualita – Lawless namíchal nějaký prostředek Harderovi do té osudné skleničky, aby mohl skočit do moře záměrně; špatně však odhaduje riziko a utone.

Chápeš už, proč tvrdím, že je –“

Přerušil jsem ho.

„Rozumím, rozumím. Ani si nedokážeš představit, jak moc jsi mi pomohl.“

„Když si to všechno probeřeš do detailů, nenajdeš přes veškerou snahu ani jedinou možnost, která by mohla nasvědčovat tomu, že vina spočívá na straně Vana Hardera.“

„Mám mu tedy, k čertu, pomoci?“

Pohlédl na mne s úsměvem.

„Chceš vědět, proč říkám ano?“

„Samozřejmě.“

„Víš, už když jsi mi tu dojemnou historku vyprávěl, tak ses podvědomě postavil na stranu Vana Hardera. Takže když se mě teď nakonec zbytečně ptáš, máš-li mu pomoci – říkám ti samosebou ano. V pořádku – ano.“

„Kdybych se do toho pustil, byl bych blázen. Mým povoláním přece vůbec není zachraňovat dobré jméno zkrachovalým námovníkům.“

Kdysi jsem Timber Bay navštívil. Nelíbilo se mi tam. Můžu říct, že mám plné zuby úspěšných, energických chlapíků stejně jako chlapecky rozjařených byznysmenů. Našetřil jsem si dost peněz, aby mi vystačily až do vánoc. K tomu mám dost a dost práce na Srdcové sedmě. Plánuji si, že až tu práci skočím, pozvu si tebe a k tomu asi osm dobrých přátel, abychom společně podnikli bezstarostnou plavbu do –“

„Nebudeme,“ přerušil mě Meyer, „nebudeme potřebovat do Timber Bay nějakou věrohodnou krycí historku?“

„My?“ zeptal jsem se.

„Snad si nemyslíš, že se na Hardera vykašleme?“

Hleděl jsem na něho se smíšenými pocity. Byl jsem dojat a současně trochu podrážděn.

„Na spodním rtu máš kousíček cibule,“ upozornil jsem ho po chvíli.

„Promiň,“ omluvil se a zbytek cibulky si utřel. „Co bys řekl láhvi staré dobré irské whisky?“

„Skvělý nápad!“

„Nemyslím,“ navázal jsem, „že bychom potřebovali jakoukoliv krycí historku. Domnívám se, že lidé tam budou ochotně hovořit o Hubbardu Lawlessovi, jen je k tomu budeme muset nenápadně navést. Získané informace budeme muset samozřejmě prosít a vytřídit.“

„Jsem opravdu rád,“ promluvil Meyer a upřeně na mne pohlížel, „že jsi mne přemluvil, abych do té akce šel s tebou. Poslední dobou už tady život začínal být zatraceně poklidný. A tady se objevuje konečně někdo, koho znám. Zdá se, že se přece jenom všechno začíná obracet k lepšímu.“

Zadíval se někam mimo mne. Sledoval jsem směr jeho pohledu a spatřil Cindy Thornerovou a jejího manžela Boba, kteří se zrovna zvedali k odchodu. Ve stejné chvíli, kdy jsme postřehli my je, zaregistrovali i oni nás. Zamířili bez váhání k nám, aby s námi chvíli poseděli v našem velkém, dubovém dřevem obloženém boxu. Jsou oba z Miami. Seznámili jsme se s nimi při potápění tam dole v Keysu. Cindy je velice sebevědomá osůbka – jako ostatně mnoho jiných žen – a vyhlíží na svůj věk až neuvěřitelně mladě, vezmeme-li v úvahu, že už má dospělé děti. Je to čilá modrooká plavovláska, překypující energií, s níž by vystačily tři jiné ženy kromě ní samotné.

Oba přijeli do Lauderdale se záměrem získat zde mistrovské body v jakémsi bridžovém turnaji; zrovna se chystali na cestu domů. Meyer pochopitelně spustil srdcervoucí tirádu o tom, jak za celý den nikoho nepotkal, jak to pro něj bylo sklíčující a jak se všechno kolem nás mění závratnou rychlostí.

Načež nám důvěrně sdělil, k jakým nejnovějším závěrům dospěl. Florida podle něho nikdy nevyřeší problém ochrany životního prostředí, neboť sem neustále přicházejí noví usedlíci. Proč by měli vracet hodiny? Zdá se jim to tady skvělé právě takové, jaké to momentálně je. Až uplynou z jejich pobytu dva roky a oni se začnou cítit nepříjemně, bude to tady nově objevovat několik tisíc dalších nových lidí, kteří nebudou ochotni na daném stavu něco měnit. Čas poskočí, oni si budou už tvořit neustále se zmenšující minoritu s hlasem až příliš slabým na to, aby byl vyslyšen... Thornerovi se už museli zvedat. Cindy se postavila a řekla: „Meyer,

zastánce ochrany životního prostředí na Floridě, je člověk, který se tady usadil minulý týden.“ Můj přítel na ni pohlédl.

„A chce, abychom uvolnili místo dvěma či třem jeho přátelům a potom navždy zavřeli dveře,“ řekl.

Než odešla, stačila mi ještě Cindy sdělit, že nejlepší místo pro potápění s dýchací trubicí, které kdy ona sama viděla, je v Akumale na Yucatanu, přibližně osmdesát kilometrů od Cozumelu. Oni tam prý strávili velikonoce. Musel jsem jim oběma příslibit, že se tam podívám.

Jakmile Thornerovi odešli, Meyer řekl:

„Zdá se, že tady člověk může žít celé měsíce, aniž by o Yucatanu slyšel sebemenší zmínku – ovšem teď jsme o něm slyšeli hned dvakrát za jediný večer. Dost možná, že primitivnější duše by v tom mohla spatřovat znamení osudu.“

„Nebo alespoň znamení, že Hub Lawless se tam dole potápí, vychutnává alkohol ze zelených kokosových ořechů a dvoří se krásným seňoritám.“

„Snad abychom zajeli nejdříve právě tam. Co ty na to?“

Nazpět jsme vyrazili krátce po desáté hodině. Provoz mezitím přece jen prořídl. Má stará ocelově modrá dodávka tiše vrčela a předla skoro jako velká kočkovitá šelma. Řekli jsme si, že když už jsme se stejně rozhodli, je zbytečné ponechávat Vana Hardera v napětí a nejistotě. A tak jsem slečnu Agnes zaparkoval na jejím obvyklém místě na parkovišti, abychom se mohli vydat podél řady lodí plavební společnosti s názvy jako Windsong, Dream Girl, Amigo, Eagle, Playtime, Uzelle, Pronto a Caliban, až jsme konečně došli k místu, kde kotvila neosvětlená loď Billa Maxwella *Honcho*. Na její tmavou kajutu pouze dopadala tlumená zář přístavních světel.

Vkročil jsem opatrně na zadní část Honcha. Jakmile jsem přenesl na loď celou váhu těla, loď se mírně rozhoupala. Jen po pár sekundách vyšel na palubu Van, svírající v pravici krátkou harpunu. Ačkoliv se loď prakticky bez ustání mírně kolébala, rozhoupávána slabým svěžím mořským větříkem, který proudil kolem věže na pozorování tuňáků, stačila jen jemná změna v rytmu tohoto pohybu,

aby Hardera vyburcovala ze spánku. Vzápětí byl ihned na nohou, aby přivítal vetřelce.

„Ach – to jste vy, přátelé,“ řekl hlasem zadržávajícím od spánku, do něhož byl ještě před pár sekundami pohřížen. „Jen pojd’te dál.“

„Ne, děkuji, Vane,“ odmítl jsem to, „zastavili jsme se tu jen proto, abych vám oznámil, že zajedeme do Timber Bay, abychom se tam poohlédli a zjistili, co je možné s tou věcí dělat.“

Trvalo mu dlouhých pět sekund, než se zmohl na odpověď: „Jsem velice rád. Sepsal jste si to potvrzení? Můžu vám je podepsat?“

„To nespěchá.“

„V Timber Bay nebudou zrovna nadšeni z lidí, kteří jim tam přijdou čenichat.“

„Pročpak?“

„Město zaplavili nejružnější novináři spolu s kupou dalších lidí. Státní úředníci, právníci, bankovní zaměstnanci. Vykazovali se plnými mocemi, vyptávali se, otravovali a tak dál. Myslím, že jeho rodina, lidi, co pro něho pracovali, a vůbec všichni, kterých se to jakýmkoliv způsobem dotýká, už mají plným právem všeho plné zuby, přestože to všechno asi v půlce minulého měsíce přece jen trochu utichlo.“

Jak se máte, Meyere?“

„Díky, jde to... Slyšel jsem o té vaší smůle, Vane. Chci vám říct, že mě to mrzí.“

„Hm... poslední dobou se na mne řítla jedna pohroma za druhou.“

„Promiňte mi mou otázku, Vane – ale byl jste u lékaře? Nechal jste se prohlédnout?“

„Ano. Byl jsem u doktora Stuarta. Představoval jsem si, že snad zjistí, co bylo příčinou toho, že jsem upadl do bezvědomí. Ale on mi řekl, že nenašel vůbec žádný důkaz, že by snad šlo o srdeční záchvat nebo že bych měl něco s hlavou. Jenže hned to doplnil v tom smyslu, že taky neshledává vůbec žádný důvod, aby mohl říct, že to právě tak nebylo. Stalo-li se něco z toho, mělo by se to zopakovat. Pak by se prý dalo přesně zjistit, oč vlastně tehdy šlo.“

Víte, kromě běžných dětských nemocí jsem nikdy v životě nebyl nemocný. Ani jeden den. Nikdy.

Kdy se tam chcete vypravit?“

„Promluvíme si o tom zítra,“ odpověděl jsem.

Vzájemně jsme si pak pokývli a my se vrátili. Nějakou nepříliš dlouhou dobu jsme seděli na ploché zadní část Meyerovy malé bachraté jachty *John Baynard Keynes* a zírali zaujatě na hvězdy nad námi. Blikaly nejasně za zvláštním podivným oparem, jehož hustota nikdy neklesá pod dvě stě tisíc prachových částic na čtvereční centimetr, a který zahaluje ovzduší zlatého pobřeží ve dne v noci. Výjimkami jsou jen chvíle, kdy ho na jiný kousek nebe na krátkou dobu odvane hurikán.

„Budeme potřebovat krycí historku,“ poznamenal jsem věčně a suše, „mýlil jsem se.“

„Už se na ní pracuje,“ řekl Meyer zadumaně. Tón jeho hlasu nepřipouštěl žádné dotazy.

Vrátil jsem se na Srdcovou sedmu. Bezpečnostní zařízení mi potvrdilo, že na palubu nevstoupil žádný nevídaný návštěvník. Stále jsem ještě pociťoval dost značné vyčerpání, které se ve mně nastrádalo ve dnech strávených na palubě Antsie, ve dnech, ve kterých jsem plul vstříc silnému větru, který nikdy tak nezesílil, aby se změnil ve vichřici, ale nikdy také tak neustal, aby mohl člověk odpočívat. Studené jídlo, jedno za druhým; bezpečnostní provazy, odřeniny, podlitiny a vyrážky ze slané vody, nutný ustavičný pohyb, věčný hluk, útočící do uší, to vše se sčítalo, aby vyústilo v hlubokou únavu, navozující pocit blízký dojmu, že člověk má zlámány všechny kosti v těle.

Toužil jsem, abych se mohl na Srdcové sedmě nechat unášet po hladině zálivu, blýskavé jako sklo, kolem mangrovníků, pelikánů a z vody vyskakujících parmic. Toužil jsem plout na své lodi Biscayským a Floridským zálivem, nahoru kolem Flaminga přes Whitewater, kolem ústí Žraločí řeky a dál kolem Naplesu, Fort Myersu, Boky Grande, Venice, Sarasoty, Bradentonu, přes Tampa Bay, Clearwater až konečně do Timber Bay.

Sotva jsem ulehl do své velké postele v obytné kajutě, vyznačil jsem si v námořním atlasu celou tu trasu až nahoru po Cedar Key. To

bude poslední místo, kde strávím noc před tím, než se dostanu do Timber Bay. Osamělým pásmem, které se táhne od kanálu Egmontasi dvě stě osmdesát kilometrů k Lighthouse Pointu pod Saint Marksem, jsem se neplavil už několik let. Potěšilo mě proto, když jsem zjistil, že tady umístili nový řetězec námořních značek, situovaných patnáct až dvacet kilometrů od pobřeží. Bezmála šest metrů vysoké majáčky, opatřené pomalu se otáčejícím světlometem, je možné za jasného počasí spatřit ze vzdálenosti dobrých jedenácti kilometrů.

Timber Bay se nachází asi padesát kilometrů severním směrem od Cedar Key. To určovalo polohu města mezi značkou číslo šestnáct pro Pepperfish Key a značkou číslo osmnáct pro Deadman Bay.

Nelenil jsem se natáhnout pro blok a hrubým výpočtem jsem se ujistil, že z Bahia Mar do Timber Bay je to asi devět set osmdesát kilometrů. Oslňující rychlostí, které dosahují, to je sedm uzlů, překonám uvedenou vzdálenost za šest dní při předpokladu, že bude všechno O. K. Ovšem, vím už dobře, že *nikdy* není všechno v pořádku, a proto před začátkem každé plavby přidávám ke svému odhadu padesát procent.

Takže devět dní...

Kdysi jsme se Srdcovou sedmou dosahovali rychlosti až devět uzlů, později rychlost klesla na osm. Teď je to pouhých sedm, i když je dno lodi očištěno a čerstvě nadřeno. Nejpravděpodobněji příčina asi tkví ve výkonnosti dvou malých dieselových motorů, které už za sebou nechaly obrovské množství kilometrů. Jsou také o poznání hlučnější než před lety, kdy jsem Srdcovou sedmu vyhrál. Budu je muset vyměnit. Ostatně jednu věc za druhou jsem na lodi postupně měnil stále, takže dnes už je vyměněno téměř vše.

V turistickém průvodci jsem si zjistil ubytovací možnosti, vyhledal mapu pobřeží i výčet kotvišť. Jako vyhovující jsem shledal soukromé přístaviště Cedar Pass, kde mohou kotvit až dvacetimetrové lodě, takže s mou šestnáctimetrovou jistě nebudou žádné problémy. Navíc všechno, co budu potřebovat, je v přístavišti k dispozici: od elektřiny až k pohonným látkám pro mé dieselové motory. Jsou tam opravárenské dílny, sprchy, prádelna, obchody, restaurace a dokonce i motel.

Vzpomínal jsem si na Timber Bay jen nejasně. Vynořovalo se v mých vzpomínkách jako malé ospalé městečko. Timber Bay je stejně jako Cedar Key jedním z oněch míst, kde se těžilo stavební dřevo, které dopravovali lodní cestou podél pobřeží dál na jih, aby tam z něho stavěli lovecké chatičky pro gentlemany ze Středozápadu v dobách, kdy se ještě nedalo dostat na jihozápadní Floridu po řádných cestách a vlakem. Obdobně jako Cedar Key skýtalo i Timber Bay, než byly jeho zásoby vybrakovány, dřevo k výrobě milionů tužek.

Obě městečka ležela svorně stranou od turistických tras, především od té, která protínala území od severu k jihu. Timber Bay se rozkládá asi čtyřiaadvacet kilometrů západním směrem od komunikace číslo devatenáct. Jelo se tam po státní silnici tři sta padesát devět, dlouhé, rovné, dvouproudové silnici, skrze hustou spleť močálů, ze kterých stoupal hadí pach.

Je samozřejmé, že nakonec stejně jako Cedar Key objevili turisté a důchodci i Timber Bay. Je to stejně nevyhnutelné jako to, že ve Státech vyasfaltují každý čtverečný metr vyjma státní rezervace, aby mohli nově získané asfaltové plochy rozparcelovat žlutou barvou na parkoviště.

Procitl jsem kolem druhé. Světlo pořád ještě svítilo. Turistický průvodce mi odpočíval obalem nahoru otevřený tam, kde jsem přestal hledat – na mé hrudi. Zůstal jsem v bdělém stavu natolik dlouho, abych měl jistotu, že se znovu neponořím do snu, který mě vlastně probudil. Zdálo se mi, že jsem potopený pod vodou a plavu za Vanem Harderem. Sledoval jsem pravidelně se opakující záběry jeho ploutví a nepřestával se divit tomu, že mě tíží kyslíkový přístroj, závaží a dýchací maska, zatímco on plave bez toho všeho. Když se potom obrátil ke mně, spatřil jsem malou stříbrnou rybku, jak mu proplová prázdnými očními důlky.

Když jsem se opět propadal do spánku, došlo mi, že mi sen něco napověděl. Měl bych se vzdát výletní plavby: kdykoliv se jízdni policie vydává zachránit vlak, nikdy se nepustí vyhlídkovou trasou.

3. KAPITOLA

Následujícího rána – ve středu osmnáctého května – jsem se vzdal pokusů najít Meyera. Nakonec to dopadlo tak, že on našel mne. Zářil hrdostí a spokojeností, když mi ukazoval tři stejně vypadající obálky. Všechny tři nesly jeho adresu. Musely mu být doručeny osobně, neboť jsem na nich neviděl poštovní razítko.

Papír uvnitř byl velmi kvalitní, jemné krémové barvy, nápadně šustil a v záhlaví nesl vytlačený emblém jedné z nejúspěšnějších amerických obchodních společností.

V levém horním rohu bylo napsáno docela maličkými písmeny: *Kancelář předsedy správní rady.*

Drahý Meyere,

tento list stvrzuje naši vzájemnou dohodu, která se týká zájmu naší společnosti o některé podniky a parcely, některé velké, ale i malé, které buď v současnosti jsou, nebo v budoucnu budou na prodej v oblasti Timber Bay.

Protože jste obeznámen s našimi dlouhodobými plány, týkajícími se této oblasti, nepochybně dokážete sám posoudit, zda se zde nalézají oblasti, případně podniky, které by si mohly zasloužit naši pozornost s výhledem pozdějšího projednání.

Připomínám, že zakoupí-li naše společnost něco v uvedeném duchu v oblasti Timber Bay na základě Vašeho doporučení, obdržíte – stejně jako jindy – dohodnutá procenta.

Je zcela samozřejmé, že Vás opravňujeme použít tohoto dopisu podle Vašeho vlastního uvážení, dále Vám dáváme plnou moc a důvěru, abyste ho předložil osobám, o nichž usoudíte, že by měly být o našich záměrech informovány. Dále Vás opravňujeme v případě pochybností o Vaší důvěryhodnosti v uvedených směrech doporučit komukoliv, aby se spojil osobně přímo se mnou.

Srdečně Váš

*Emmett Allbritton
předseda správní rady*

„Všechny tři jsou stejné,“ řekl Meyer se skromností, která se mísila s pýchou.

„Sakra, jak se ti podařilo něčeho takového dosáhnout?“ zeptal jsem se ho.

„Snídal jsem u starého dobrého Emmetta na jeho nenápadné šestatřicetimetrové lodce v kotvišti 66. Kdysi dávno – tehdy působil jako jeden z ekonomických poradců společnosti – jsem ho uchránil před jistým chybným krokem. Chystali se tehdy odkoupit podnik, který byl obviněn z porušení patentového práva. Emmettovi právníci zastávali názor, že žaloba nemá příliš velkou šanci. Shodou okolností jsem pro ně v té době dělal průzkum evropského trhu; narazil jsem přitom na věc, která dávala tušit, že žaloba bude naopak poměrně rozsáhlá, hodně nepříjemná, ale především podle všeho úspěšná. Šel jsem tehdy přímo za ním – Emmett pak uzavření kupní smlouvy odložil do doby, než žaloba přijde před soud. Ukázalo se, že může být hodně šťastný, že to udělal. Tím se stal mým dlužníkem.

Nu, a při té snídani měl s sebou na palubě firemní papíry. Vzal jsem je k jednomu svému známému, veřejnému stenografovi, zkoncipoval jsem si dopis, který jsi četl, a tři originály jsem odnesl nazpět Emmettovi, aby je podepsal.“

„Uvědomuješ si, co to máš?“ zeptal jsem se.

„To, co máme tady před námi, Traviši,“ pohlédl na mne vážně, „je snem každého podvodníka. Emmett ovšem dobře ví, že jeho důvěru nezneužiju a že všechny tři dopisy okamžitě zničím, když už je nebudu potřebovat.“

„A co Van Harder?“ zeptal jsem se. „Neumí podvádět...“

„Kdo tady co říká o podvodu?“ opáčil. „Zeptám se ho, zda souhlasí s tím, abych zabil jednou ranou dvě mouchy, a pak si v Timber Bay prohlédnu nějaké objekty, které by snad mí přátelé hodlali koupit... Ostatně, najdu-li něco, co by opravdu stálo za to, myslím, že by Emmett projevil zájem.“

„Přemýšlel jsi už o tom, jakou úlohu v tom všem budu hrát já?“

„Jsi můj přítel – nikdo se o tebe nebude zajímat. Nezapomínej, že hrabivost je ta nejdelší páka na světě. Všichni se mi budou snažit pomoci, nikdo se mě neopováží urazit, neboť z toho, kdo by tak udělal, neudělám já finančně nezávislého boháče. Jistě, bylo by lepší,

kdyby tam Van Harder vůbec nebyl a nedal tak nikomu možnost přemýšlet, jestli jsme opravdu ti, za které se budeme vydávat.“

„Ha!“ vyhrkl jsem.

„Copak má znamenat tvé ,ha‘?“

„Napadá mne, že by mi mohl Harder dopravit do Timber Bay Srdcovou sedmu. Mohl by to pojmout jako laskavost, která by nám po uzavření celé věci umožnila vrátit se domů pomalou mořskou cestou.“

„Mohli by tam za námi přiletět i někteří zdejší sympatičtí lidé, aby nám pomohli s tím pomalým vracením,“ řekl Meyer, pokyvoval hlavou a usmíval se. „Jak dlouho to bude Harderovi trvat?“

„Tak šest až devět dnů.“

„Věříš, že se na něho usměje štěstí?“

„Snad si svou dávku smůly už vybral.“

„Zastavil jsem se včera v cestovní kanceláři Zzest a poprosil Peggy, aby nám zjistila, kde je v Timber Bay nejlepší ubytování. Je to tamější Jachtařské a tenisové středisko North Bay, které je podle všeho nejvhodnější pro člověka mého významu a mých schopností.

No – nějaké skromnější ubytování tam jistě najde i pro tebe,“ dodal.

Poté, co se Van Harder vrátil z rybolovu, ochotně souhlasil s tím, že se do Timber Bay poplaví na mé jachtě. Maně mi přitom prošla hlavou myšlenka, zda by přece jen pro nás nebyl užitečnější v Timber Bay, aby nám včas prozradil, kdo je kdo.

Zatímco jsem se zabíral zmíněnou myšlenkou, Meyer prohlásil, že bude přece jen nejlépe, když tam pojedeme neovlivnění. Až přijde Van do přístavu Cedar Pass, probereme s ním své dojmy.

Trvalo mi až do oběda následujícího dne, než jsem Vana seznámil s menšími výstřednostmi motorů, pump, obou paralelně zapojených baterií, automatického řízení, klimatizačního zařízení, vodních nádrží, nádrží na palivo, ventilů motorů, radionavigátoru, krátkovlnné vysílačky, toalety, mrazničky, plynových bomb a než jsem na palubu dopravil zásobu dostatečného množství potravin na dobu plavby, sehnal nové námořní mapy, odhadl hotovost, kterou bude potřebovat, a doporučil mu místa, kde bude nejvhodnější

zakotvit. Nejvíc ze všeho ho nadchla ohromná postel, prostorný sprchovací kout a nadměrně široká vana.

Kroutil nevěřicně hlavou a přitom několikrát opakoval:

„No toto, no toto...“

Předvedl jsem mu zabezpečovací zařízení – ukryté spínače akustického signálu a žárovek, jež by našel rozsvíceny, kdyby zařízení reagovalo na příchod na loď v jeho nepřítomnosti.

Potom Meyer hovořil s Vanem Harderem tak dlouho, jak to bylo potřebné, abych mohl vyzvednou ze skryše na jistém místě dvojitého trupu na levé straně lodního břicha svůj provozní kapitál. Když potom Harder odpoledne odplul – počínal si při vedení Srdcové sedmy s dokonalou zručností, která by dokázala naprosto rozptýlit mé obavy, kdybych vůbec nějaké měl – uložil jsem větší část z mých peněz do seifu v bance.

Byl to zvláštní, podivný pocit. Byl jsem v Bahia Mar bez své jachty. Pocit byl ovšem jiný než ten, který jsem poznal, když jsem dal jachtu opravit. Tentokrát mi to víc připomínalo zradu. Loď si to pokojně směřovala na Danii a na Hollywood. Jediné, co mi v přístavišti zůstalo, byl malý, ale silný motorový člun Muñequita, který byl uvázán u mola a přikryt nepromokavou plachtou. Rozhoupal se na větších vlnách pokaždé, když kolem projel člun přístavní policejní hlídky.

Toho samého čtvrtka jsme se nastěhovali kolem půl sedmé do dvoupokojového apartmá, umístěného ve druhém poschodí Jachtařského a tenisového střediska North Bay. Z Lauderdale do Gainesvillu jsme letěli. Následně jsme přestoupili do malého letadla typu Bonanza, které s námi přelétlo vzdálenost do Timber Bay, když stačilo mezipřistát v Cross City. Na nově upraveném letišti v Timber Bay jsme si pronajali světle šedivý Dodge Dart. Slečna v půjčovně nám k tomu věnovala mapu Timber Bay. Půdorys města byl celkem jednoduchý: představte si písmeno „H“ a k němu připojené obrácené písmeno „D“: DH

Vnitřek „D“ je samá voda. Otevřenou stranu přehrazuje jen několik menších ostrůvků a vápencových vyvřelin. Na jednom konci leží South Cedar Pass, na opačném, se nachází North Cedar Pass.

Centrální čára písmena „H“ je vnitroměstské pokračování státní silnice 359, která sem směřuje z východu, aby skončila přímo na pobřeží zálivu, kde se kříží se západní svislou čarou písmena „H“ – je zákonitě nazvaná Bay Street. Určitý úsek, než se zmíněná svislice vyrovná, sleduje záliv. Na jeho jižním konci se nalézají přístaviště menších lodí, přístav pro nákladní lodě a houf rybářských chatrčí.

Severní konec zálivu je elegantnější. Nad vrcholem písmena „D“ vybagrovali velké množství písku, který navezli severně od North Passu, čímž vytvořili umělou pláž. Druhou svislou čarou písmena „H“ je Dixieho bulvár, nesoucí jméno podle okrsku. Bulvár se hned poté, co opouští ulice města, mění na silnici 351 A, která severně směřuje do Steinhatchee, zatímco její jižní větev ubíhá do Horseshoe Beach.

Severní otevřená strana velkého „H“ je vilová čtvrť. Čím více se od středové čáry dostáváte na sever, tím více můžete vnímat narůstající vznešenost. Ta se zlomí až ve chvíli, kdy se dostanete už hodně vysoko na sever – to je oblast chajd, maringotek a různého haraburdí, opuštěných vraků aut, drátěnek z postelí a vysloužilých a vyhozených ledniček.

Jižním směrem od středové, čáry se rozkládá převážně obchodní část města. Středová čára nese název – jak jinak? – Main Street. Na ní, mezi Dixieho bulvárem a Bay Street, jsou koncentrovány významné městské podniky, banky a luxusní obchody. Živelný růst dává městu bobtnat na východ, na sever i na jih. Ve všech směrech jsou budovány koncesované restaurace, malá nákupní střediska, obchody s auty, různé jídelny, obchodní zařízení pro motoristy a také nové obytné domy.

Jachtařské a tenisové středisko North Bay se rozkládá severně od vrcholu zmíněného „D“. Zahrnuje přístav pro jachty, vybagrovaný plavební kanál, uměle vybudovaný pás soukromé pláže, tenisové kurty, velký bazén, dětské hřiště, koktejlový salónek (zábava každý večer – na piáno hraje Billy Jean Baileyová), prvotřídní kuchyň, vlastní uzavřený televizní okruh, nabízející především filmy, a některé další neodolatelné výhody.

Jakmile jsem vybalil těch několik věcí, které jsem si s sebou vzal, namířil jsem si to do obýváku. Tam jsem uviděl Meyera, jak

stojí na úzkém balkónu. Vyšel jsem na balkónek za ním, postavil se vedle něj a opřel se o betonové zábradlí. Přímo pod námi bylo vidět golfové hřiště, na němž se nějaký tlustý chlápek usilovně snažil o vylepšení svého úderu. Vlevo byl bazén, ve kterém čeřilo vodu pár plavců. Po pravé ruce bylo vidět přístaviště jachet. Zábradlí lodí se blýskala v posledních slunečních paprscích květnového podvečera. Hned před námi, v bezprostředním sousedství golfu, ležely tenisové kurty. Na nejbližším kurtu sváděly souboj na život a na smrt dvě dívky v tenisových úborech hezkých pastelových barev. Mohly mít tak patnáct let. Hráčka vpravo, dívka v lososově růžovém oblečení, měla obstojný styl. Přesouvala se tanečními kroky všude, kam bylo třeba, útočila, prudce odpalovala míče a dotahovala švihy i po zásahu míčku. Její soupeřka, oděná ve světle modrém, byla menší a maličko korpulentnější, s krátce střiženými, tmavými kučeravými vlasy. Většinou se bránila, přičemž se často dostávala na místa, kde stát neměla. Vychytala však neuvěřitelné míčky. Pak zase běžela k síti, ačkoliv to nebylo nutné, ale naproti tomu dokázala v následující chvíli velmi prozíravě odhadnout, kam bude míček soupeřky směřovat. Poměrně často se jí podařilo zasáhnout míček hranou rakety, takže mu dala nežádoucí směr. Pokoušela se o údery, které byly očividně nad její možnosti – o dlouhé snášející se míčky, topspinové loby – a kupodivu jí to poměrně často vycházelo. Potila se a mračila, padala a vstávala. Snaze hráček přihlíželo několik lidí. Jedna hra trvala bezmála donekonečna. Pomyslel jsem si, že kdyby hrály na rychlejším povrchu, malá tmavovláška by nemohla plavovlásku porazit. Konečně doběhla k síti po křížném returnu druhého podání; plavovlasá returnovala ve snaze o prohoz přímo na ni. Tmavovláška nastavila v zoufalém instinktivním pohybu do dráhy míčku raketu, do níž míček udeřil, odskočil, lehce zavadil o okraj sítě a spadl na druhou stranu. Někteří přihlížející zatleskali, jiní začali pískat.

Vítězka vztyčila teatrálním gestem ruku. Plavovlasá soupeřka na ni pohlédla, otočila se a odešla, zatímco vítězka si vzala ručník a začala si otírat upocenou tvář. S váháním pak přešla několik kroků k trávníku, roztáhla ručník a položila se na něho. Přitom namáhavě

lapala po dechu, ale celou tu dobu se triumfálně usmívala. Ano, vítězové se usmívají, poraženým přísluší volat:

„Sláva vítězům!“

Vyšli jsme, abychom si v slábnoucím světle nadcházejícího večera prohlédli město. Projížděli jsme šedivým dodgem sem a tam a dýchali tu specifickou vůni změny – syntetickou vůni nové Floridy, která se navrstvila na vůni mechu, pípání ptáků po dešti ve vodách močálů, na vůni moře po odlivu, na povrzávání bambusu v lehkém nočním větříku, na polekané výkřiky kroužících nočních ptáků, na tichý bzukot komárů, na vzdálené blikání blesku, který osvětloval cirkusovou parádu hromů na obzoru zálivu. Nová syntetická vůně se navrstvila na všechny tyto prastaré, trvanlivé věci, které zde jsou už od dob, kdy pravěcí tvorové začínali s vytvářením mušlovitých vyvýšenin a jiní klouzali neslyšnými kroky travou do svých děr. Nyní zde dominoval jemný petrochemický zápach, neodbytný průvodce velkého boha pokroku. A k tomu dunění rockové hudby z amplionů, umístěných na sloupech parkoviště před nákupním centrem. A silné nákladáky s velkými skřipajícími koly, ozářené zapadajícím sluncem v poušti. A osvětlené banky a jiné peněžní ústavy, které vypadaly jako svatební koláče z éry Bauhausu.

Vyhledali jsme podnik *Kapitánovy galeje*; parkoviště vedle něj bylo plné aut místních obyvatel. Ne, pane, volný stůl pro dva nemáme a nebudeme ho mít ani za patnáct či dvacet minut... Zápach přepáleného tuku, který nás uvítal, byl tak pronikavý, že jsme zaváhali. Nahlédl jsem do nepříliš osvětleného baru a u barového pultu jsem zahlédl vysoké barové židle. Požádal jsem barmana, aby nám namíchal ledové martini z ginu, mé oblíbené značky, a on nebyl ani zmatený, ani rozpačitý. Mladý muž v námořnickém obleku vybral z police hranatou láhev ginu Boodles se světle modrou etiketou, přejícně nalil do sklenky a úspěšně namíchal nejsušší martini ze všech suchých, která jsem kdy pil, lahodné a ledové.

Vstrčil jsem mu za to přemrštěně vysoké spropitné. Ukázalo se, že to byla – ostatně jako vždy v obdobných situacích – účinná a spolehlivá pomůcka. Zapůsobila rychle a spolehlivě. Barman a vrchní číšník si vyměnili nějaký nepozorovatelný signál, v jehož

důsledku nás vrchní velmi záhy – a to s mnohem větší srdečností než dříve – odvedl do rohového boxu, kde bylo prostřeno pro čtyři osoby. Přebytné talíře a příbory odnesl a pak nám řekl, že pokud jsme dopili – a my jsme podle všeho dopili – bude mu potěšením osobně nám přinést další nápoje. Přirozeně, že je hloupost, vyžadovat od zaneprázdněných a přetížených číšníků osobní pozornost, ale zlepšuje to chuť. Cítíte-li totiž, že si vás okolo váží, hned se vám večer jeví příjemnější. To je tak: všichni hosté, kteří prohánějí číšníky, patří do stejné kategorie. Stačí proto jen imitovat zvyky a způsoby zmíněné sorty hostů, kteří dávají najevo, že očekávají perfektní obsluhu, a opravdu jsou tím způsobem vždy obslouženi. Hub Lawless by určitě očekával skvělou obsluhu, dočkal by se jí a dal by pravděpodobně číšníkovi nám známým stylem úspěšného byznysmena vysokou odměnu.

Hezká číšnice se stříbrným přelivem nám prozradila, že mořský jazyk je dnes mimořádně chutný a že osobně dohlédne, aby nám jeden takový hezký jazyk vybrali a upekli. Ryby byly skutečně báječné, stejně jako salát s bylinkami a horké rohlíčky se sladkým máslem, o nic pozadu nezůstaly ani karafa skvělého bílého vína a káva.

Při odchodu jsme pozorovali, že nával ustal. Meyer zašel osobně vyjádřit šéfovi podniku své potěšení nad tím, jaký jsme strávili příjemný večer. Šéf se ho na oplátku zeptal, zda městem pouze procházíme. Meyer mu vysvětlil, že jsme tady služebně, abychom si obhlédli zdejší pozemky a nemovitosti, a že jsme ubytováni v Jachtařském a tenisovém středisku North Bay. Dál jsem jednání nesledoval, protože jsem vyšel ven k autu. Meyer se objevil asi pět minut po mně a něco si spokojeně mumlal pod vousy.

Jakmile jsme se dali do pohybu, řekl:

„Zdejší šéf je nějaký Bellamy. Přišel sem před třemi lety z Atlanty. Je spolumajitelem tohoto podniku. Směnu má vždycky přes oběd a večer.

Kdykoliv bychom si přáli tichý stůl, stačí se telefonicky obrátit přímo na něho. Stačí žádat Dava Bellamyho.“

„A ke všemu je to jeden z tvých nejdražších přátel...“

„To má být pokus o vtíp?“ podíval se na mne a oči se mu smály. „Dave je milý člověk. Informoval mě taky, že nejlepší realitní agent, pokud jde o pozemky ve vlastnictví obchodních společností, je jistý George Glenn, Glenmoreova realitní kancelář, náměstí První unie – všechno jsem si zapsal.“

Věděl jsem, že si Meyer zapsal celou spoustu nejružnějších věcí. Zatímco jsem přenášel zásoby na loď a vysvětloval Vanovi Harderovi její vrtochy, Meyer si v knihovně prostudoval mikrofilmové kopie novin za poslední dva měsíce a zapsal si fakta, která mi pak v letadle nabídl k přečtení.

V obchůdku s tiskem v rohu velkého bufetu v nákupním středisku Baygate jsme objevili zevrubnou mapu Timber Bay a okrsku Dixie. Našli jsme i telefonní seznam, a tak jsme do Meyerova kapesního zápisníku mohli zapsat rozličné adresy.

Vydali jsme se rozhlédnout se po okolí. Dole u jižního konce zálivu jsme našli námořní společnost *Hula, oddělení Weldron* – Sdružené potraviny (jak oznamoval nápis). V přístupu k velkému překladišti, skladům a samotnému závodu bránil protihurikánový plot. Silná světla osvětlovala objekt z vysokých sloupů, čímž měl být člověk odrazen od pokusu vniknout dovnitř.

Přejeli jsme volnějším tempem kolem sídla Hubbarda Lawlesse na South Oak Lane 215, což je severovýchodní odbočka z Dixieho bulváru. Byla to hodně dlouhá budova, nikterak vysoká, stojící poměrně daleko za nízkým betonovým plotem; sousedila s Venkovským klubem Timber Bay. Slabě v ní svítila nějaká světla. Široký dvůr, pokud jej bylo vidět ve slabém světle vzdálených pouličních lamp, vypadal neudržovaně. Vrata všech tří garáží byla zavřená.

Mohli jsme sledovat i další stopy, které za sebou zanechal pan Lawless. Vzdáleně mi to připomínalo kukly, které jako by ze sebe svlékal ve zvláštních metamorfózách. *Lawlessovy ovocné sady. Ranč Dvojité L. Konstrukční společnost Hula. Stavební společnost Hub-Law.*

Brána z drátěného skla, umožňující vstup na pozemek konstrukční společnosti *Hula*, byla zajištěna bytelným řetězem. Na prázdné prostranství, kde před časem stávalo strojové zařízení, nyní

svítilo pouze osamělé strážní světlo. Mezi četnými puklinami v asfaltu se prodírala všeobsazující tráva.

„Kolik mu bylo v březnu?“ zeptal jsem se.

„Ani ne jedenačtyřicet.“ Namířil jsem si to nazpět k Jachtařskému a tenisovému středisku North Bay. Narozeniny končící nulou bývají nebezpečné. Znamenají jakési zhodnocování toku času. Kde jsem vlastně byl, co jsem dělal, co mi ještě zůstává a co mám udělat se zbytkem svého tak krátkého života. I mne čeká podobná věc – výročí s nulou na konci – a to už za pár let.

Necítil se snad Hub Lawless polapen do zrádné pasti vlastního vytrvalého a vyčerpávajícího úsilí, obklíčen vlastním žongléřským uměním, příliš silně připoután k úspěchu? K tomu mohl do hry úvah dost pravděpodobně vstoupit nějaký nevhodný katalyzátor – chci říci žena, která se mu připlétla do života v tomto ne zrovna – pokud jde o úvahy – nejvhodnějším období života.

„Vzpomínáš si na jména těch dvou děvčat?“ zeptal jsem se Meyera. Pohlédl na mne.

„Felicia Ambarová a Michele Burnsová.“

„Jsou stále ve městě?“

„Obě byly zaměstnány v Tiber Bay. Je však možné, že se odstěhovaly. Ale ty, Traviši,“ usmál se na mne, „to určitě dokážeš zjistit líp než já...“

A tak jsem to začal zjišťovat, sotva jsme se vrátili. Meyerovi jsem doporučil, aby si šel lehnout, a on se nezdráhal.

Billy Jean Baileyové noc ubíhala pomalu.

Bar, v němž pracovala, se jmenoval „Bar západního nebe“ – očividně kvůli kusu skla velikosti baseballového hřiště, které nahrazovalo západní stěnu místnosti. Billy Jean, která seděla za malým růžovým klavírem, obloženým plechem, vypadala u velkého okna hodně malá. Z prostoru pod stropem na ni svítilo z výšky patnácti metrů bodové světlo. Její vlasy měly přirozenou platinovou barvu. Měla na sobě hezoučkou blůzku bez rukávů, vhodně ladící s klavírem, a stříbrné kalhoty, ladící s plechovým obložením...

Usedl jsem u barového pultu a obrátil se. Pozoroval jsem ji a poslouchal. V celé místnosti bylo jen několik párů, které si špitaly

obvyklé důvěrnosti a nenápadně se osahávaly v intimním přítmi boxů. Na vzdáleném konci barového pultu si našlo místo několik hlučnějších obchodníků. Billy Jean byla exkluzivně opálená, její tváře měly sympaticky oválný tvar, rtíky spíše menší. A k tomu klavír se zesilovačem a baryton.

Právě předváděla směsku starších šlágrů. Improvizovala, hrála hodně zvonivých kudrlinek, odbíhala od ústřední melodie, aby se k ní zase vracela, a tak stále dokola. Co se týče mne, mám raději pevnější strukturu a dávám přednost výraznějšímu rytmu. Improvizace má podle mne své místo především tehdy, hraje-li na svou zázračnou kytaru Joe Pass. Billy Jean hrála celkem slušně a nevypadala přitom nijak špatně. V jednom momentě jsem měl letmý dojem, že si povzdechla, rozhlédla se kolem sebe a neznatelně se ušklíbla.

Zvedl jsem se ze svého místa a namířil si to k ní. Byl to pořádný kus cesty. Hleděla mi vstříc, když jsem se k ní blížil, a zdvořile, ale neurčitě se usmívala. Nepřestávala přitom hrát – především svou pravou rukou, zatímco levou nechala prakticky zahálet.

„Dokážete zahrát Bujarý život?“ zeptal jsem se.

„Bože, to jsem hrávala tak před sto lety. Budu si to muset párkrát zkusit, než se do toho zase dostanu. Fajn. A dál?“

„Co říkáte tomu, dát si se mnou – až budete mít přestávku – skleničku?“

„Když mi tu písničku zabroukáte, můžeme to zkusit.“

Vrátil jsem se zpět k baru. Bujarý život se jí podařilo zahrát prakticky napoprvé. Kromě ojedinělého zaváhání dokázala z paměti hravě vylovit slova textu této písničky. Pustila se do zpěvu s vehemencí, která byla dostačující, aby dokázala přimět k tichu obchodníky na druhém konci barového pultu. Svůj hudební blok pak uzavřela znělkou a vydala se ke mně. Jakmile stála přímo vedle mne, byla náhle malá.

„Jako obyčejně, Mitchi,“ obrátila se k barmanovi. „Pojďme tam,“ ukázala očima a zamířila k úzkému boxu pro dvě osoby.

Zaplatil jsem, vzal sklenice s pitím a odnesl je ke stolku.

„Díky, příteli,“ řekla, „že jste mi znovu připomněl tu starou píseň. Vlastně sama nevím, jak se to stalo, že se mi vytratila z repertoáru. Ale to nic, znovu ji tam zařadím.“

Já jsem Billy Jean Baileyová... a vy?“

„McGee. Travis McGee. Pracujete tady už dlouho?“

„Vlastně odjakživa,“ zamyslela se. „Je to tady fajn. Podnik vlastní a vedou ho správní lidé. Víte, když jsem byla tady dole poprvé, putovala jsem z místa na místo po celém kraji, začala jsem – pamatuju si to dobře – v Youngstownu. Pak jsem hrála na pobřeží Maine, v létě v Catskillsu a Poconose, v zimě potom tady na pobřeží... Lauderdale, Hollywood, Miami a tak podobně. Jenže člověka to dost rychle odrovnává.“

Pak umřel Dany – to byl můj manažér... a přítel. A tady v tom podniku chtěli, abych se sem vrátila. No – to bylo před třemi lety, a jak vidíte, jsem ještě pořád tady. McGee?“ podívala se na mě. „Vy jste kapitánem na některé z lodí pro lov garnátů, které patří společnosti *Hula*? Ne? No, vypadáte jako člověk, který má s loďmi něco společného...“

Můj Bože, dnes je tady ale mrtvo... Vy jste v Timber Bay už dlouho?“

„Přijeli jsme sem dnes večer. O městě vůbec nic nevím.“

„Tady se nic neděje – jde-li vám o to. Je tady několik diskoték, asi jako všude jinde... většinou tam ale chodí spíše děti.“

„Žádné hry?“

„Žertujete? Aha – pravděpodobně v Elksu nebo v Legionu se hraje o velké peníze. Ale snad nemyslíte –“

„Ne, to nemám na mysli.“

„Podívejte se tedy na to takhle, McGee: jsme přímo uprostřed celého čtvrtčního nočního dění v okrsku Dixie.“

„Kromě vás žádnou činnost nepotřebuju, Billy Jean Baileyová.“

Její ústa nabyla o poznání tvrdší výraz.

„Jestli to myslíte tak, jak to vyznívá, pak budete velice zklaman.“

„Ouha. Byl jsem toho názoru, že je hezké sedět, hovořit a vypít si skleničku – případně několik – a poslouchat přitom slečnu, která improvizuje na klavír.“

Prohlédla si mne důkladněji s hlavou nakloněnou na stranu.

„Dobře,“ řekla potom. „Dost možná, že jsem až příliš podezírává. Víte však, jak to chodí,“ podívala se na mne. „Kupodivu ani s muži nijak zvlášť nevysedávám. Vlastně pořádně nevím, proč jsem si sedla právě s vámi. Snad proto, že jste se nevnucoval a že se mi líbila vaše prosba o tu písničku.“

„Takže budeme přátelé?“ zeptal jsem se.

„Jasně.“

„Nějaký čas se zdržím tady ve městě. Přijel jsem sem z Lauderdale s jistým Meyerem – je to můj nejlepší přítel. Dnes už šel spát, ale mně se ještě nechťelo. Meyer sem přijel proto, aby si udělal přehled o majetku, který bude banka likvidovat. Ten majetek patřil nějakému Lawlessovi.“

„Proboha – další...“

Pohlédl jsem na ni nevinně.

„Co tím chcete říct?“

„Milý McGee. Vy můžete sotva tušit, jaké množství lidí přijelo do města právě kvůli Hubu Lawlessovi. Bože můj... Byli tu z ministerstva zemědělství, bankovní kontrolori, vyšetřovatelé z ministerstva spravedlnosti, lidi od FBI a další z pojišťovny. Neskutečný zmatek. Nedokážete si představit, jaký z toho povstal pro město šok. A vlastně ještě pořád je. Všichni z toho byli celí pryč.“

„Znala jste ho?“

„K tomu lidé od novin a z televize,“ pokračovala. „Bylo to v březnu, v závěru turistické sezóny. Město už bylo tak jako tak přeplněno – někteří turisté spávali dokonce v autech.“

Ale vy se ptáte, jestli jsem ho znala? Jen zběžně. Občas se tady v podniku objevil v doprovodu nějaké společnosti... Aha...“ přerušila se, „Mitch na mne kývá, musím jít vydělávat na chleba. Zůstaňte tady,“ řekla a dopila. Pak mě poklepala po ruce a vyklouzla z boxu, aby se pustila ke svému růžovému klavíru, pohupujíc se ve svých stříbrných kalhotách. Rukou si mimoděk přejela platinové vlasy, zaklepala nehtem na mikrofon, který si přitáhla až k ústům, a nezvykle hlubokým hlasem řekla:

„A tak jsme opět tady, drazí přátelé, neodcházejte ještě, protože... vzpomínáte si na tuto píseň? Jistěže. Proslavili ji mnozí, včetně mě, vaší Billy Jean Baileyové...“

Nad hlavou a za jejími zády jsem viděl hvězdy. Ačkoliv byla místnost málem prázdná, svůj výkon neodbývala. Odpracovávala si své vymezené množství pracovního výkonu. Hrála nejružnější skladby, včetně velice vkusně a efektně aranžovaného Letu čmeláka, který byl založen na starém aranžmá Reda Norva. Postrádal však tu šťávu, kterou měl v jeho podání. Billy Jean postrádala jeho sílu v levičce, aby mohla zahrát obtížné basy. Hned vzápětí se rozloučila znělkou.

Vstal jsem a přešel k baru, kde jsem nechal nalít další pití, s nímž jsem se zase vrátil ke stolku v malém boxu. Ve stejné chvíli tam dorazila i ona, ještě trochu udýchaná právě skončeným vystoupením, a řekla:

„Je deset minut po půlnoci. Pro dnešní noc – je přece čtvrtek – je to všechno. V sobotu máme otevřeno do půl druhé, v pátek do jedné. V pondělí je, chválabohu, zavřeno.“

„Líbilo se mi, jak jste hrála.“

„Fajn,“ řekla. „Hrála jsem především pro vás. Jsem ráda, že jste sem dnes večer přišel. Nevím pořádně proč, ale měla jsem jakýsi splín. Určitě to taky znáte – člověku se veškerá jeho snaha jeví jako zbytečná...“

Čím se vlastně živíte, McGee?“ přešla hned k jinému tématu.

„Záchranné práce – svobodné povolání...“

„Například takové jako vytahování potopených pokladů?“

„Něco takového.“

„Ale na této své cestě nepracujete, nebo ano? Jste tady přece jen s vaším přítelem, že? Jakže se jmenuje –?“

„Meyer. Můžu mu pomoci při –“

V té chvíli pokývla hlavou na pozdrav někomu, kdo se nalézal za mými zády. Ten dotyčný k nám přistoupil, odtáhl si židli od vedlejšího stolu, hlučně ji přistavil k našemu a posadil se.

„Jak se vede, Nicky? Seznam se s mým přítelem Travisem McGeem. McGee, tady to je Nicky Noyes. Nicky pracoval pro pana Lawlesse.“

Noyes vypadal nejspíš jako indiánský zadák, který přestal s tréninkem tak před pěti lety. Měl husté a dlouhé černé vlasy, převislé kníry pistolníka, elastické hnědé čelisti, pod hustým černým obočím hluboko zasazená očka, tvrdá jako kámen, a k tomu ramena kulturisty. Krajková bělostná guayabera se mu napínala přes hrudník, ale i přes břicho, na černých zarostlých prsou se mu pohupoval masivnější zlatý řetěz, na němž se spokojeně blýskalo větší množství zlatých přívěsků. Šířila se z něho ostrá vůně pronikavého pánského parfému.

Prohlížel si mne se skeptickou důkladností, hraničící bezmála s urážejícím přístupem.

„Pracoval jsem pro Huba,“ ušklíbl se potom. „Není to d’ábelsky úžasné? Jsem z toho opravdu celý bez sebe.“

Naše chemické reakce se očividně nesnášely, okamžitě jsme oba vůči sobě začali vnímat vzájemnou averzi. Přitom k tomu zjevně žádný zvláštní důvod nebyl, ale bylo to tak.

Noyes se obrátil k Billy Jean a pozvedl levé rameno pohybem, který směřoval nejen nahoru, ale současně i vpřed, a jeho cílem bylo oddělit mne od Billy Jean.

„Nechceš jít k Stelovi?“ zeptal se bez ohledu na mne.

„Nevím,“ zaváhala. „Dnes asi ne.“

„Budeš raději sedět tady a budeš souhlasit s tím, aby z tebe tahal rozumy o Lawlessovi?“

„Prosím tě, Nicky! McGee nepřijel do města kvůli Lawlessovi, opravdu ne.“

Podíval se na mne. Ani tentokrát nebyl jeho pohled nikterak přátelský.

„A vsadím se,“ řekl s ironií v hlase, „že o tom všem ani nic nevíte, že?“ Pokrčil jsem rameny.

„Všechno, co vím, je to, že jistý venkovský magnát a nějaký jeho obchodní přítel vzali na palubu jachty nějaké dvě pipky, pak se opili, najatý kapitán upadl do bezvědomí a místní veličina spadla přes palubu a utopila se. Všichni z toho pak byli celí pryč. Podle mne tedy není zrovna tohle všechno důvod být z toho celý pryč...“

Jakmile to vyslechl, jeho silný krk jako by naběhl nalévající se krví a jeho tmavá tvář ještě více potemněla. Ruce se mu sevřely v pěst a hlas se mu zachvěl.

„Jistěže... víte toho hodně. Všechno, co víte,“ podíval se na mně pohrdavě, „jsou novinové žvásty. Huba Lawlesse jsem nikdy v životě neviděl opilého. *Nikdy*. Náhodou chlápka, který dělal na Julii kapitána, znám... Starý Van by si nikdy nedal víc než jednu skleničku. A pokud jde o ty takzvané pipky, tak Hub takové věci nedělal. Neříkám, že nikdy... ale rozhodně nikdy ne tady, kde byl ředitelem banky, církevním hodnostářem, kde žil ve spořádaném manželství, ve kterém vychovával dvě dcery.

A navíc – komu tady říkáte pipky? Licia Ambarová pracuje v obchodě Top Forty Music v nákupním centru Baygate a je to hodná holka. Michele Burnsová je číšnicí v restauraci U patrona – není to žádná pipka...”

„Moc jí k tomu ale nechybí, Nicky,“ vmísila se Billy Jean. „Vzpomínáš si, že jí Jack musel říct, aby nechodila lovit sem do baru? Mládenci, nechte toho... Proč se máme kvůli tomu rozčilovat?“

Ukázal na mne.

„To je tak, Billy Jean,“ odpověděl s rozmyslem a touhou urazit, „lidé, jako je tenhle McGoo, co vědí všechno o všem, tak takoví mě jdou zatraceně na nervy.“

„McGee,“ opravil jsem ho. „Doufám, že víte, jak se píše vaše příjmení...“

„Hej, chlapci,“ řekla Billy Jean důrazně, „dostanete mě do nepřijemností, k sakru.“

„Lawless se neutopil,“ řekl Noyes skoro neslyšně. „Nicky!“ okřikla ho nervózně. „Bud’ zticha, Billy Jean!“ Zvedl ruku a začal počítat na prstech.

„Tak za prvé: nákladáky prodal za hotové a pod cenou. Za druhé: přestal platit účty a nakonec vybral z banky všechny peníze. A za třetí: ta holka se ztratila z města hned druhý den po tom, co se to stalo...”

„Která?“ zeptal jsem se.

Zaváhal a vzdychl.

„Co to vlastně dělám? Vám do toho přece vůbec nic není...“

„Povězte mi ještě něco, Noyesi.“

„A co?“

„Věříte na upíry?“

To byl zásah do černého. Na to, jak byl vysoký a udělaný, vyskočil hodně svižně. Naklonil se ke mně, zlaté přívěsky se rozhoupaly. Zašeptal:

„Pojď ven, McGoo. Hned!“

A vyšel sám jako první.

„Neměla jsem si ho vůbec všímat,“ řekla Billy Jean posmutněle.

„To je v pořádku,“ odpověděl jsem.

„Nepůjdete ven?“

„Proč ne?“

„Protože to je dětinské. Nicky je takový blázen, že by vás mohl doopravdy utlouct. Řekla bych dokonce, že jsem ho snad ještě nikdy neviděla tak rozzuřeného.“

„Nevíte, jestli byl takový rváč i dříve?“

„Neřekla bych. Výtržnosti nikdy nedělal. Pracoval jako stavbyvedoucí u pana Lawlesse. Stavěli tehdy domy na pozemcích jižně od nákupního centra Baygate... McGee – prosím, nechod'te ven...“

„Myslím, že jsem si už dávno nepočínal tak, aby to mohlo být označeno jako dětinské chování. Chcete se jít na to podívat?“

Odpověděla mi nezdravým dychtivým nadšením, které se snažila zakrýt. Když se celá ta věc vezme kolem dokola, svým způsobem to byla vlastně klasická primitivní situace: dva býci a nervózní ženská návnada.

Noyes mě čekal vedle modrého dodávkového chevroletu na parkovišti kousek od vchodu do baru. Obklopovala nás voňavá noc. Noyes si zatím odložil drahou guayaberu, čímž odhalil působivý porost černých chlupů. Billy Jean jsem poradil, aby zůstala tam, kde byla, to je na místě pod palmami.

Sotva jsem se k Noyesovi přiblížil, rozmáchl se, veden zjevnou snahou všechno co nejrychleji ukončit. Chtěl to udělat jediným mocným úderem, který vedl švihem pravou pěstí. Zvedl jsem levou ruku a rameno včas a vrhl se vpřed. Ale vnější část jeho zápěstí a

předloktí mě přece jen zasáhla do hlavy za uchem dostatečně silně, abych zjistil, že umí řádně udeřit. To máte tak: hodně silných mužů nedokáže silně uhodit. Správný úder musí mít v sobě sílu a švih zase velkou počáteční rychlost, jinak vznikne jen něco jako rychlejší strkání.

Mým záměrem bylo přimět ho k tomu, aby se ještě více snažil všechno rychle skončit. Pozvedl jsem ramena a ruce a přitiskl bradu na prsa. Nakláněl jsem se před jeho údery střídavě na obě strany. Některé z nich jsem ucítil na ramenou, jiné na loktech a na předloktích. Snažil jsem se pohybovat vždy ve směru jeho úderů, abych tak co nejvíce ztlumil jejich dopad a účinek. Ovšem i tak jsem pociťoval sílící bolest. Ruce jsem měl mírně ochromeny. Noyes při každém úderu mírně zasípal námahou. Jeho plátěné střevíce pleskaly na asfaltu pod našima nohama. Napadlo mě, co asi při zvuku úderů probíhá hlavou Billy Jean Baileyové. Jakmile Noyes začínal v razanci svých úderů ochabovat, povzbudil jsem ho tím, že jsem začal ustupovat k opodál stojícímu vozu světlé barvy. Ještě více jsem ho pobídl tím, že jsem se obrátil vlevo a sklonil tak, že jsem byl k němu v té chvíli otočen zády. Pěstmi jsem si kryl uši. Pochopitelně jsem riskoval, že může mít dost zkušeností, aby mi zasadil strašlivý úder do ledvin.

„Máš dost?“ sípal udýchaně. „Máš dost, ty sralbotko?“

Ano, bylo to velké riziko. Ale podle stylu jeho boje jsem spolehlivě odhadl, co udělá. Položí mi levou ruku na pravé rameno, obrátí mě obličejem k němu a bude mi chtít zasadit rozhodující úder svou velkou pravačkou.

Ucítil jsem, jak mi na rameno dopadla jeho levá ruka. Vyčkal jsem potřebný okamžik, potom jsem se rychle otočil, zpevnil jsem včas nohy a paty a v momentě obratu jsem ze všech sil vyrazil vpřed levičkou, která směřovala do zpocené masy přede mnou přesně pod dolní žebro. Aby byl úder maximálně účinný, je ho třeba vést do hloubky, tak, jako by byl cíl až za ním. Snažil jsem se do úderu vložit takovou sílu, abych bezmála ucítil na kloubech ruky jeho páteční obratle.

Můj úder mu vyrazil dech a vrhl ho dozadu. Noyes upadl. Ve stejné chvíli, kdy ho zasáhl můj úder, trefil mě i on zlehka nad levé

oko. Ucítil jsem, jak mi do oka a dolů po tváři stéká cosi teplého. Nicky Noyes se se sténáním svalil na všechny čtyři a pak upadl na bok. Svíral si dolní část hrudníku a lapal po dechu.

Bily Jean se rozběhla ke mně a udýchaně křičela:

„Teče vám krev...“

Noyes se zatím doplazel ke své dodávce, opřel se o ni rukama a začal se pomalu nadzvedávat, až se postavil a mohl se opřít o vůz. Já jsem si vzal kousek vaty, který mi podala Billy Jean, abych si utřel oko. Zbytek vaty jsem si opatrně přitiskl k obočí. Vykročil jsem k dodávce.

Nicky Noyes si tiskl k tělu pravé předloktí.

„Myslím, že jste mi tam vevnitř něco zlomil,“ řekl chraptivým hlasem.

„Jak se jmenuju?“ zeptal jsem se místo odpovědi. Byl to rituál školních dvorů, který má každý Američan hluboko v sobě od dětských let, taková nevyhnutelná dětinskost.

„McGee,“ odpověděl okamžitě bez nejmenšího váhání a náznaku jakéhokoliv odporu. „Sotva dýchám.“

Otevřel jsem dveře jeho dodávky, otočil ho a pomohl mu vsoukat se za volant. Když tam seděl, vsunul pomalu ruku do kapsy a vytáhl klíče. Povzdechl si, vybral ten správný klíček, znovu si povzdechl a vsunul klíč do zapalování.

„Jsem vážně zraněný,“ řekl potom.

„Jed'te domů a dejte se do pořádku,“ doporučil jsem mu.

Neodpověděl. Nastartoval, rozsvítil světla a odfrčel pryč.

„Chcete, abych zavolala lékaře?“

„Nevím.“

„Jackovi se to nebude ani trochu líbit.“

„Kdo je Jack?“

„Zdejší ředitel. Nemá rád problémy.“

„Myslím, že to nebude tak strašné. Snad bychom to mohli zalepit.“

Náplast měla ve své chatce za bazénem. Drželi jsme se ve stínu. Billy Jean hovořila napůl šeptem. Usoudil jsem, že taková hloupost nebude Jacka zajímat. Došli jsme k chatkám. Původně je prý navrhli s vyhlídkou na pláž, ovšem později bylo třeba v jejich

bezprostředním sousedství vybudovat tenisové kurty a šatny, a tak okna její chatky skýtala výhled právě na zmíněnou zadní stěnu těch šaten. Člověk neviděl skoro nic. To ovšem souvisí se zaměstnáním. Ti chudí si nemůžou vybírat.

Odemkla a vešli jsme dovnitř. Ještě než rozsvítila, zataáhla na oknech velké závěsy. Chatička je čistá, vysvětlovala mi, jenže ji nestačila uklidit. Rozkládací velkou postel neměla složenou. Po nábytku se různě povalovaly kupičky ženského oděvu, mezi nimi se tyčily stohy časopisu *Billboard* a *Variety* a také noty. Stála tam menší věž Sony, vedle plná skříňka desek a magnetofonových pásků. Na jedné stěně byly lepící páskou přichyceny lesklé fotografie umělců, o nichž jsem nikdy v životě neslyšel.

Nalámala led. Zabalil jsem ho do utěrky, kterou jsem si přiložil k čelu, a podařilo se mi zastavit krvácení tak dalece, že jsem si mohl prohlédnout ránu. Byla asi tři centimetry dlouhá, nijak zvlášť hluboká. Začínala u obočí a směřovala dolů k levému uchu. Úder však očividně poškodil malou žilku pod kůží. Řekl jsem proto Billy Jean, aby nastříhala přiměřeně úzké pásky náplasti. Posadil jsem se na horní sklopenou desku toaletní mýsy a držel si před obličejem zrcadlo. Mohl jsem jí tak udělovat pokyny, jak ránu sevřít a stáhnout těmi úzkými proužky náplasti, které mi nalepovala přes ránu jako hustě vedle sebe umístěná velká „X“. Nakonec jsme vše přelepili velkým pruhem, pod nímž jsme nechali kousek gázy.

Billy Jean řekla, že ví, jak odstraní kapky krve z přední části mé košile i z rukávu. Pak odnesla tu světle modrou část mého oblečení do malé kuchyňky, kde ji do čehosi namočila.

Myslela si prý, že mě Noyes přišerně zmlátí. Rozplakala se. Doplnila, že poslední dobou prožívala zvláštní období – nudné, nepokojné a osamělé, jako by neustále čekala na něco, co se má stát. Řekla, že mám-li tím něčím být já, ať se to stane. Ať neberu ohled na to, co říkala prve. Ona ví, co dělá, není žádné malé dítě. Pohlédl jsem na ni. Při správném osvětlení by jí člověk hádal tak pětadvacet, protože, jak mi řekla, si nechala udělat v Mexiku plastiku. „Neptejte se mě ale, kolik mi je tedy let, protože v takovém případě vždycky zalžu,“ dodala a zavěsila se do mne.

Objal jsem ji a odnesl do postele, odkud však po chvíli vstala a přehodila přes malou svítící lampičku na opačném konci místnosti žlutý ručník. Pak zhasla zbylá světla. Nato mi vysvětlila, že vždy spí při rozsvícené noční lampičce. Řekla, že má dobrou a kvalitní marihuanu, a ptala se mne, zda bych si s ní nezakouřil. Když jsem to odmítl, nabídla mi trochu kokainu – ovšem ne nějak zvlášť dobrého, protože pochází ze špinavých zdrojů. I tentokrát jsem s poděkováním odmítl. Odpověděla, že pro ni to stejně tak jako tak nic neznamená a navíc že tvrdým drogám nedůvěřuje. Zeptala se, zda by mi vadilo, kdyby si dala trošku marihuany. Pak by si byla určitě jistá, že to se mnou zkusí. Odpověděl jsem jí, že mi to nepřekáží. Vyhledala tedy v malé krabičce, kterou vytáhla z nočního stolku, nedopalek, zapálila si a asi pětkrát si zhluboka potáhla. Potom nedopalek zahasila a lehla si ke mně. Dech jí voněl posmutnělou, nevnučující se orientální vůní.

4. KAPITOLA

Probudil jsem se krátce po čtvrté hodině nad ránem.

V improvizovaném, stále svítícím nočním osvětlení, které vrhalo žlutavé stíny na její úzká nahá záda a malý zadeček, jsem si ji mohl dobře prohlédnout. Obličej tiskla stále k mým žebrům, jako by u mne hledala ochranu, jak to mají některé ženy při podobných příležitostech ve zvyku. Vnímal jsem její pomalé a dlouhé teplé výdechy z hlubokého spánku. Jednu nohu přehodila přes mé tělo, rukou mě objímala v pase. Kšticе jejích nápadně platinových vlasů mě při každém jejím výdechu a nádechu lechtala pod paží. Venku tiše bzučel noční hmyz. Vítr šelestil ve vějířovitě rozložených palmových listech, takže se zdálo, že prší.

S hrůzou, která na mne v těchto situacích padá, jsem si povzdychl. Klasický průběh večera a noci měl v sobě jednotvárnost historek, které se vyprávějí v pánských šatnách. Jo – je to tak, mládenci: hned první noc, kterou jsem tady trávil, jsem přefíkl místní klavíristku.

Jaké to bylo, kámo?

Nu – popravdě řečeno, nebylo to nejhorší. Zbytečná přemíra ozdob, trylků a improvizací – asi jako když hrála na klavír – ale dost málo opravdové síly, rozumíte-li mi dobře.

Není vůbec lehké vysvětlit, proč a za jakých okolností se člověk zapletl do této neuvážené milostné avantýry. V této souvislosti si vybavuji, jak mi před pár lety Meyer vnutil knihu jistého L. Rusta Hilla, která nesla název „Jak být dobrým“. Mr. Hill tam vysvětloval lidem svého druhu způsoby, jak si lze v tomto smutném a zkorumpovaném světě uchovat alespoň štipec dobra... Jedna z kapitol této knihy se hodila jako ulitá na situaci, v níž jsem se momentálně nacházel. Popisovalo se tam specifické opojení, které autor označil jako „charitativní soulož“. Podle jeho názoru, který tam zevrubně rozváděl a odůvodňoval, dochází k charitativní souloži tehdy, dostane-li se člověk do situace, v níž si najednou uvědomí, že je jeho partnerka už rozhodnutá, dychtivá a odhodlaná se s ním milovat. A jelikož jsou sami, na vhodném místě, je jediná možná příčina odmítnutí to, že člověk nepokládá možnou partnerku za

sexuálně přitažlivou. V takovém případě by totiž jakákoliv výmluva – že nemá chuť, bolí ho hlava a tak dál – působila tak trapně a uboze, že by v odmítnuté straně nevyhnutelně vyvolala závěr, že je sexuálně nepřitažlivým objektem. To je něco tak nemyslitelného jako políček lidskému já a osobnímu sebevědomí jedince, že je mnohem přijatelnější a shovívavější dát se do toho.

A tak tu tedy Billy Jean ležela v sladkých hloubkách dřímoty, neboť byla znovu ujištěna o své neutuchající sexualitě a přitažlivosti. Já sám jsem se tiskl zády na stěnu. Neměl jsem tedy ani nejmenší naději, že bych se mohl vytrazit, aniž by to zpozorovala. Uchopil jsem ji za rameno a slabě jí zatřásl.

„Co se děje?“ zamumlala mi do podpaží.

„Musím jít, Billy Jean.“

Než se nadzvedla, povzdechla si. Pak se opřela o loket. Otočila se obličejem ke mně a očima, z nichž se ještě nevytratil spánek, se na mne zadívala.

„Proč už chceš odejít?“

„Brzy bude svítat. Nechceš přece, aby mne starý Jack viděl, jak se odtud plížím – nebo ano?“

„Sakra, jen to ne, miláčku.“ Přelezl jsem přes ni a oblékl se. „Košile visí na věšáku.“

„Co? Cože?“

„Když jsem vstala, pověsila jsem ti košili na věšák u sprchy. Jen nevím, jestli už bude suchá.“

„Aha.“

Košile suchá nebyla. Alespoň ne úplně. Pečlivě jsem Billy Jean zakryl lehkou přikrývkou, vtiskl jí polibek na lenivá ústa, popleskal ji ještě jednou po zadku, na což reagovala doporučením, že se mám přesvědčit, zda jsem za sebou pořádně zavřel dveře. Udělal jsem to proto pečlivě.

V chladícím doteku nadcházejícího jitra jsem cítil vlhko. Obočí jsem necítil, ale paže jsem měl jako z olova. V místech, kde mi velké pěsti Nickyho Noyese nadělaly nemalé modřiny, jsem cítil bolest a ztuhlost.

Celkově vzato, byla to hrozná noc.

Příliš cestování, příliš alkoholu, hloupá potyčka a nakonec povyražení s menší, štíhlou opálenou dámou, která – jak mě nyní dodatečně napadlo – byla dost osamělá na to, aby mi nadělala dost problémů. Nyní se mi to všechno jevilo tak, jako bych se pokoušel prodloužit období dospívání až do absurdnosti.

Veden náhlým impulsem jsem sešel z cesty. Ve světle hvězd jsem vyhledal cestu na pláž. Měl jsem v sobě pevně zakořeněný zvyk člověka, který žije na východním pobřeží – teď jsem hledal na obzoru dotek světla, který ohlásí příchod nového dne. Teprve pak mi došlo, že nový den se narodí za mými zády, nad pevninou. Vykročil jsem k lehátku a rozložil se tam na vlhké plátno.

Hlavou mi probíhaly otázky a odpovědi, které jsme si s Billy Jean vyměňovali mezi milováním – jak je vidět, neustával jsem pracovat za žádné situace.

„Co tím Nicky myslel, když mluvil o dívčině, která odešla druhý den z města?“

„Co to? A jo – přece ta druhá... Odešla hned druhý den.“

„Kdo?“

„Co kdo?“

„Kdo odešel z města druhý den?“

„Někteří říkali, že měla pletky s Hubem Lawlessem. Jiní zase tvrdili, že když žena jako Kristin Petersenová pro někoho pracuje, bude se o ní vždycky něco roztrušovat, a vyhlašovali, že Hub a Julie Lawlessovi žili ve velmi harmonickém manželském svazku... Jenže pak ten její odchod z města... hned druhého dne, zatímco pobřežní hlídka a všichni ostatní hledali Hubovo tělo...“

Hlas jí ale pomalu slábl, přešel do nesrozumitelného mumlání, až bylo konečně slyšet pomalé a těžké oddechování. Inu – zase něco do Meyerova zápisníku. Jistá Kristin Petersenová, která pracovala pro Huba Lawlesse – zatím není známo, v jakém oboru – a která byla přirozeným terčem pomluv. Scénu Timber Bay tak začal zalidňovat opravdový batalion žen: Billy Jean Baileyová, Felicia Ambarová, Michele Bumsová, Julie Lawlessová. A teď jistá Kristin, která zmizela.

Začínalo svítat.

Po své levé ruce, tam, kde se North Pass setkával s Timber Bay, jsem rozeznal strašidelný obrys bóje a za ní stínové siluety stromů, rostoucích na malých ostrůvcích sopečného původu, které jako přirozený val bránily vstup do zátoky. Mezi zvuky, které vydávalo moře, jsem zaslechl hluboké vrčení diesellových motorů. Po nějaké chvilí jsem spatřil obrysy rybářské lodě. Plula ven na volné moře. Zhruba uprostřed ní jsem spíše tušil než viděl jasně žlutý obdélník, v jehož světle stál nějaký člověk. Viděl jsem, jak zvedá ruku, a uvědomil jsem si, že zvedá k ústům šálek ranní kávy. Působilo to na mne tak živě, že jsem málem ucítil vůni té kávy...

Z ničeho nic jsem náhle nutkavě a naléhavě pocítil tlak, který mě nabádal, abych odložil vlastní identitu a stal se hned někým úplně jiným. Zdálo se mi, že jsem se nějakým neznámým způsobem uzavřel do své nepravděpodobné a neuspokojivé osobnosti, do jistého Travise McGeeho, ošuntělého potulného rytíře, který bojuje za bezvýznamné, ztracené a nedůležité věci, a přitom se klame vírou, že je v určitém ohledu svobodnější než průměrný jedinec a že je ohromné, jak se mu podařilo uniknout pasti pravidelného časového režimu, pravidelných výplat, pasti domova a dětí, vánočních prémieí, zahradních pikniků, vyšetření v nemocnicích a pasti rodinných hrobek.

Přemýšlel jsem o tom, že vše, co mám, je jen past mírně jiného tvaru a velikosti. Stejně jako je hloupá a komická představa starého hipíka, je směšná a hloupá i představa stárnoucího plážového povaleče. Zhrozil jsem se přízraku šedivých let přede mnou. Zatoužil jsem vystoupit sám ze sebe, snad se převtělit do člověka, který v právě se rodícím ránu, nyní už mimo můj dohled, pije svou ranní kávu. Zdalipak by si on, ten ubohý, obelhávaný chudák, vyměnil se mnou jeho místo dobrovolně?

Vstal jsem. Znovu jsem si protáhl bolavé ruce. A přitom jsem mluvil sám k sobě: Co kdyby ses místo přemýšlení věnoval svým povinnostem? Van Harder je tvrdý, vážný a schopný námořník. Dal jsem mu své slovo. Zaslouží si, abych se snažil ze všech svých sil. Budu-li pochybovat o své vlastní hodnotě, dostane méně, než si za své peníze zaslouží. Byl to jen nevinný divák, kterého srazilo něčí auto-hračka, a mou úlohou není vzdychat nad sebou samým, ale

snažit se nějakým přijatelným způsobem poslepnout jeho pošramocenou čest.

Vydal jsem se do mého a Meyerova apartmánu ve druhém patře. Osprchoval jsem se, převlékl a zíral na šikmé ranní paprsky slunce a na dva mladíky v teplákových soupravách, kteří hráli na nejvzdálenějším tenisovém kurtu. Jeden z nich mlátil do míčku tak silně, až zvuky jeho úderů zaznívaly v rozličných tóninách: pink – punk – pink – punk.

Z budovy vyšel rychlými kroky muž s velkým břichem, oblečený do košile s krátkými rukávy a kravatou pod krkem. Mládenci se podívali na hotelová okna, pokrčili rameny, aby pomalu a jaksi sklíčeně odcházeli z kurtu. Posbírali své žluté míčky a nastrkali je zpět do oválných plechovek. Pomyslel jsem si, že muž s kravatou by mohl být šéf Jack, který právě začal šéfovat. Vzadu za kurty jsem rozeznával střechy chatek, mezi nimiž jsem jedné přibližným odhadem přisoudil místo, kde ve žluté záři lampičky, v hlubokém spánku leží Billy Jean, obklopená tichou hudbou, tichou a mrtvou v drážkách gramofonových desek, hudbou zakletou do emulzí magnetofonových pásků, uzamčenou do kaligrafie notových záznamů a tiché moudrosti jejích rukou pianistky.

„Ty už jsi vzhůru?“ zeptal se mě Meyer překvapeně. Vyšel ze své ložnice do společného obýváku. Pak se odploužil ke dveřím na chodbu, aby vyhlédl za dveře, jsou-li tam už ranní noviny, a nahněvaně zabručel, když zjistil, že je tam zatím ještě nedali. Měl na sobě župan, který byl pruhovaný jako roleta – růžové, žluté a černé. Vypadal a choval se jako přežehnavající se medvěd, který utekl z nějakého malého cirkusu.

„Chceš se dozvědět nějaké ranní novinky?“ zeptal jsem se.

Zastavil se na místě a zlostně na mne pohlédl.

„Záhadná žena Kristin Petersenová, kterou zaměstnával Hubbard Lawless, zmizela hned druhý den po jeho utonutí. Tedy předpokládaném utonutí... Dále: Nicholas Noyes, někdejší stavbyvedoucí konstrukční společnosti *Hula*, tvrdí, že Lawless ještě předtím, než se ztratil, prodal celé zařízení. A vybral všechny peníze z bankovních účtů...

Jedna ze dvou mladých žen, které byly inkriminované noci na palubě Julie, byla jistá Michele Burnsová, známější pod jménem Mishy. Pracuje nyní jako číšnice v podniku ‚U patrona‘. Je o ní také známo, že si přivydělává tím, že chodí s chlapy za peníze... Té druhé, Felicii Ambarové, říkají Licie a pracuje v obchodě Top Forty Music, nákupní centrum Baygate.“

Ale Meyer se mračil i nyní.

„A co?“

„Nechceš si to zapsat?“

„Co se ti to stalo s obličejem?“

„Nickymu Noyesovi se můj obličej nějak nezamlouval...“

Meyer pokývl.

„Ne že bych ho nechápal.“

Vstoupil do koupelny. Po chvílce jsem zaslechl šumění sprchy. Meyer není žádné ranní ptáče – já ostatně taky ne... Jenže on je jedním z těch, kteří udávají měřítko pro nás ostatní.

Jakmile se nasídlal a přečetl si noviny, stal se schopným komunikace.

„Oficiálně,“ řekl jsem, „jsem ve tmě narazil do neosvětlené dětské prolézačky.“

„Proč?“

„Oba účastníci rvačky byli naposledy viděni ve společnosti Billy Jean Baileyové, místní klavíristky, která tady působí už tři roky. Nám oběma už dobře známý šéf Jack nemá rád, když jsou dámy z personálu příčinami sporů mezi návštěvníky baru nebo mezi hotelovými hosty.“

„Kdo ti to ošetřil?“

„Slečna Baileyová.“

Souhlasně přikývl.

„Neudělala to špatně.“

„Přemýšlel jsem, jak nejlépe využít jeden z tvých skvělých dopisů.“

Vyložil ze své pravé kapsy notes.

„Pobřežní národní a úvěrovou banku tady vede nějaký Devlin J. Boggs. A navíc je to nezávislá banka, což je dnes den ode dne řídší...“

„Mám jít s tebou?“

Přeměřil si mne s hlavou nakloněnou na stranu, načež přikývl.

„Myslím, že ano. Místní lidé nás stejně budou jednoho s druhým spojovat. Nejlepší snad bude, když budeš pro mne pracovat.“ 1

„A to jako co?“

„Řekl bych – jako znalec přes obory lesnictví, konstrukce a přímořské majetky. A přes zemědělskou půdu.“

„To zvládnou,“ ujistil jsem ho. „Vezmeme si krabičku cigaret Marlboro, budeme občas odchrchlávat, čímž nabudeme venkovsky důvěryhodné vzezření...“

Pobřežní národní a úvěrová banka zabírala větší část přízemí desetipatrové budovy na rohu Bay Street a Main Street. Veškerá okenní skla měla oranžově žlutý nádech, a tak její vnitřek zalévala zlatavá záře. Kanceláře vedoucích úředníků byly vlastně jakési skleněné kostky situované podél stěny, vstoupili-li jste do budovy hlavním vchodem z Bay Street. U všech pokladen stály řady klientů. Lidé přecházeli křížem krážem přes kobercem pokrytou podlahu širokého vestibulu. Pátek bývá v bance obvykle rušným dnem.

Boggs hovořil se dvěma muži, sedícími naproti němu na protilehlé straně psacího stolu. Meyer předal sekretářce nejjednodušší a nejpůsobivější ze svých vizitek, na jejíž rub napsal: *Zástupce Emmetta Allbrittona*. Sekretářka chtěla – jak jsem usoudil z jejích pohybů – nejprve navštívenku odložit, ale jakmile si přečetla, co na ní stálo, znovu na nás pohlédla zvažujícím pohledem a vstala. Zaklepala na dveře, vnesla navštívenku dovnitř, kde ji položila Boggsovi vedle lokte, a zase vyšla. Boggs po chvilce doprovázel oba muže ven. Vyšel s nimi až před dveře a nás vzápětí uvedl dovnitř. Ještě dříve, než usedl do svého soudcovského křesla, projevil snahu ujistit se, zda sedíme dobře a pohodlně.

Devlin Boggs mohl mít kolem padesáti let. Byl to vysoký, vzpřímeně se držící muž s dlouhou, nostalgicky vyhlížející tváří, s vlasy ocelové barvy, které měl ostríhány hodně nakrátko, a úzkou čelistí. Vězel v tmavém elegantním obleku.

Když jsme se představili, podal mu Meyer dopis. Boggs ho přeběhl očima a řekl:

„Měl jsem to potěšení setkat se s panem Allbrittonem asi před patnácti lety. Přednášel tehdy v Houstonu na téma zabývající se problémy dodávky energie v budoucích dobách. Bylo to opravdu prorocké.

Je pro mne skutečně potěšující dozvědět se, že má pan Allbritton rozsáhlé plány se zdejší oblastí.“ Zadíval se zkoumavě na Meyera.

„Je pravda,“ řekl Meyer zdrženlivě, „že zatím nemám právo hovořit o tom, co vím o jeho plánech.“

„Přirozeně. O jaké –“ nahlédl znovu do dopisu, „malé nebo velké majetky má zájem?“

„O ty i ony. Především o takové, které jsou na prodej.“

„Jde mu o nekultivovanou půdu, obdělávanou půdu nebo o obchodní transakce?“

„Pan Allbritton očekává, že mu něco doporučím.“

„Předpokládám,“ řekl Boggs zvolna, „že jste za mnou přišli vzhledem k možnosti prodeje majetku Hubbarda Lawlesse. Musím říct, že jsme byli všichni vylekaní z toho, co se přihodilo. Víte, důvěřovali jsme Hubově energii a jeho úsudku. Je třeba, abyste věděli, že byl jedním z našich čtyř ředitelů. Tohoto roku nastala jistá stagnace. Všichni na to žehrali, včetně Huba. Vypůjčil si z banky peníze až po zákonem nejvyšší povolené procento. Tři miliony dolarů... Půjčku pak rozdělil mezi čtyři podniky, které kontroloval, jistou část si ponechal pro svou osobní potřebu. Půjčky byly kryty aktivy podniků. Po tom, co se stalo – víte, pánové, co myslím – jsme mohli inventarizovat či lépe řečeno pokusit se zinventarizovat tato aktiva.

Účetní knihy byly – ve velkém nepořádku. Dospěli jsme k závěru, že podle všeho už několik posledních týdnů prodával aktiva svých společností zájemcům, kteří nebyli místní.“

Boggs vytáhl sněhobílý kapesník a utřel si rty.

„Nehradil už ani splacené účty, ale naproti tomu usilovně shromažďoval peníze. Týden předtím, než... než zmizel, vybral z účtů všech podniků peníze až k minimální hranici. Dokonce vyzvedl i zůstatek určený ke kompenzaci jeho osobní půjčky, o němž jsme se dohodli, že se ho nedotkne. Samozřejmě, účty podniků zahrnovaly i daňové rezervy, prostředky federálního pojištění, důchodová pasiva,

ba i fondy, ze kterých měl při nejbližší výplatě vyplácet mzdy. Zaměstnával asi čtyřicet pracovníků, přičemž loni touto dobou jich měl ještě sto dvacet.“

„S jakou hotovostí se tedy ztratil?“ zeptal jsem se.

„Existuje několik způsobů, jak to spočítat, pane McGee, abychom dosáhli co možná přesné částky. Odhadoval bych to asi na šest až sedm set tisíc dolarů. A dodal bych, že majetek, který zůstal a dá se proměnit na hotovost, představuje asi jeden a čtvrt milionu, přičemž ovšem většinu této hodnoty představují ovocné sady a zemědělská půda.“

„Takže banka obdrží jeden a čtvrt milionu dolarů,“ řekl Meyer.

Boggs si opět osušil ústa kapesníkem, než se posmutněle zase ujal slova:

„Kéž by to bylo tak jednoduché... Na existující aktiva máme uplatněno nemálo dalších požadavků, většinou zajištěných zástavním právem. Budeme mít možná přednostní právo, abychom uspokojili naše požadavky, ale budeme to muset dokázat před soudem. Celá věc je tak zamotaná, že se může táhnout celé roky... Náklady, které vzniknou v souvislosti s advokáty a soudy, nepochybně pohltí velkou část stávající hotovosti. Mezitím může tato nemalá ztráta v našich půjčkových rezervách znamenat, že budeme muset přistoupit na návrh připojit se k centrálně vedené skupině bank. Tento návrh jsme doposud odmítali. Byl jsem vždy toho názoru, že banka, která je ve vlastnictví místního občana a kterou vede místní člověk, reaguje mnohem odpovědněji na potřeby společnosti a – promiňte. Naše bankovní problémy vás asi nebudou zajímat.“

Meyer si s účastí povzdechl, než řekl:

„A předpokládám, že Státní bankovní správa a vyšetřovatelé z Federální pojišťovací společnosti tvrdí, že jste nebyli dostatečně obezřetní a neprojevíli jste dobrý úsudek, když jste poskytli panu Lawlessovi půjčku za takových podmínek, že mohl bez vašeho vědomí vybrat aktiva a kompenzační zůstatek.“

„Vidím, pane Meyere, že se v bankovníctví vyznáte.“

„Po bitvě je každý generálem.“

„Hub chodil do banky a z banky několikrát denně. Byl ředitelem i členem úvěrového výboru správní rady; byl to tvrdě pracující

člověk. A k tomu velmi... velmi přitažlivý. Rád bych panu Allbrittonovi nabídl ke koupi zbytek nemovitostí, ale pokud nedojde k právoplatnému rozhodnutí, zda je pan Lawless mrtev, nebo zda žije, dokážete si jistě dobře představit, v jaké nejistotě jsme –“

„Věříte, že je mrtev?“

Boggs dlouho váhal. Zvažoval odpověď, pro kterou vybíral vhodná slova.

„Zpočátku jsem si to myslel. Nyní si už nejsem tak jist. Stejně tak si – pochopitelně – není jista ani pojišťovací společnost. Majitelkou životní pojistky ve výši dvou milionů dolarů je Julie Lawlessová. Pojistku uzavřel sám Hub asi před sedmi nebo osmi lety. Tehdy na půl milionu. Jak se jeho situace stávala stále složitější, postupně její hodnotu zvyšoval. Julie vlastní i dům. Pozemek, na němž se dům nalézá, dostala jako svatební dar od svého otce. Myslím, že má k tomu i jistý příjem z otcova majetku. Nepředpokládám však, že je to dostačující na udržení domu. Jsem toho názoru, že... že bude další obětí toho neštěstí.“

„Předpokládám, že nebudete nic namítat, vykonstruujeme-li si nyní hypotetickou situaci,“ řekl Meyer. „Dejme tomu, že se pan Allbritton rozhodne na základě našeho průzkumu nabídnout milion dolarů za nějaký konkrétní majetek. Je v takovém případě možné, aby se sešlo více zájemců a dohodli se? Mohl by pan Allbritton nějakým způsobem získat přednostní právní nárok?“

Protáhlou smutnou tvář Devlina Boggse na malou chvíli ozářil záblesk naděje, ale hned vzápětí pohasl.

„Pochybují. Nevím. Je v tom nemalý zmatek. Byrokratický i právní chaos. Také se budete muset nějakým způsobem dohodnout s daňovým úřadem... Myslím si, že by vám o tom mohl více povědět Harold Payne. To je právník banky a měl na starosti i Hubovy věci. Kancelář Elfording, Pany a Morehouse, zde v této budově, sedmé patro.“

Čekal jsem na další Meyerův postup. Počínal si velice dobře. Tímto se mu otevíraly další dveře. Meyer nesnáší přetvářku. Napíná mu nervy k prasknutí a způsobuje mu žaludeční problémy.

„Pane Boggsi,“ řekl nyní. „Z toho, co jsme zatím od vás slyšeli, vyplývá, že... lidé, kteří kladou otázky, nejsou poslední dobou v

Timber Bay nijak zvlášť vítání. Můžu samozřejmě i tam využít svůj doporučující dopis, ale nechtěl bych se k tomu uchýlovat, dokud nebudu mít co dělat s člověkem vašeho formátu... Snad byste nám mohl dát... nějaké doporučení, několik slov na rub vaší navštívenky.“

Boggs začal psát. Meyer ho pozorně sledoval. O čtvrt hodiny později jsme stáli na širokém chodníku, kde se Meyer opřel o stěnu budovy. Zalistoval jsem v menší hromádce navštívenek. Rukopis Devlina J. Boggsa byl drobný a úhledný.

Navštívenky byly adresovány Haroldu Payneovi, Walteru Oliverovi z Timber Bay Journalu, Louovi Latzovovi z Glenmoreovy realitní kanceláře, dále Julii Lawlessové a Hackovi Amesovi, šerifovi zdejšího okrsku. Na jedné z nich stálo: *Všem, koho se to týká.*

Meyer dýchal hodně zhluboka, oči měl zavřené. „Jak mi to šlo?“

„Nikdy jsi nepodal lepší výkon. Tentokrát jsme začali od hlavy. Nové pocity pro Meyera a McGeeho: nástroje mocenské struktury, sluhové zřízení.“

Skromně se pousmál.

„Máš pravdu, nikdy jsem nebyl lepší.“

Vykročili jsme k zaparkovanému autu, nasedli a uvnitř si podělili navštívenky. Meyer si vzal právníka a realitního agenta, já šerifa a novináře. Protože Meyerovi klienti sídlili ve městě, vzal jsem si auto já.

5. KAPITOLA

Heggerman „Hack“ Ames měl kancelář ve východním křídle soudní budovy. Sotva zjistili, že nejsem akutní případ, řekli mi, abych si sedl a čekal v maličké, špinavé místnosti. Na stole ležely otrhané lovecké, rybářské a hasičské časopisy, které ve mně vyvolaly dojem, že si je toužili prohlížet především lidé se silně zpocenýma rukama.

Ve státě Florida se volí šerif na základě příslušnosti k určité politické straně, což je strašný systém. Volby jsou až nezdravě často. Do funkce se mohou dostat i naprosto nekvalifikovaní lidé. Občany s politickým vlivem pak šerif obtěžuje pouze zřídkakdy. Dobří politikové totiž mohou člověku prokázat řadu laskavostí. Proto vždy, když se objevily náznaky úsilí, které by vedly ke změnám státního zákona, nebo když se občané začali nevhodně dožadovat obsazování funkce šerifa jmenováním, vždy vylezly z křoví tisíce hlučných pravičáckých bláznů, kteří začali povykovat, že jim jsou odpírána volební a další demokratická práva. Volební systém je zde tak složitý, technicky náročný a závislý na obratné manipulaci, že je možné pokládat ho za stejně nesmyslný, jako kdyby měli být chirurgové, zabývající se operacemi mozku, voleni hlasy z řad veřejnosti.

Překvapující množství šerifů je velmi dobrých, ovšem aby uspěli, musí být současně i dobrými politiky. Stejně je jich ovšem nepřekvapující množství prakticky k ničemu. Vzpomněl jsem si, jak Van Harder hovořil o tom, že se ho šerif Hack Ames pokoušel probrat z bezvědomí kopanci, a čekal jsem zástupce druhé skupiny.

Jak čas plynul, začínal jsem si svůj úsudek opravovat.

Muži a ženy, kteří spěšně procházeli čekárnou, byli vesměs mladí a štíhlí lidé, kteří měli na sobě dobře působící uniformy. Žádní tloušťáci, žádní zástupci šerifa z řad „starých přátel“, kteří by se tady míhali s kloboukem staženým do očí. Vnímal jsem slova spojovatelky, která vyvolávala kódy jednotlivých akcí.

Konečně mě poslali do šerifovy kanceláře.

„Moment,“ řekl mi, „posad'te se.“

Byla to malá kancelář bez jediného okna. Stěny bílé, na podlaze tmavě šedivý koberec, na něm kovové židle a stůl. Velká kovová lampa, stojící na zemi, vysílala k bílému stropu takové množství wattů, že by se tady mohl natáčet televizní seriál „Já a Hack“. Šerif podepisoval něco, co vypadalo jako žádanky. Prohlédl jsem si ho. Předě mnou seděl středně vysoký muž s matně hnědými vlasy a nezdravou barvou pokožky. Jednotlivé údaje na žádankách pečlivě kontroloval.

Jakmile s tím skončil, stiskl tlačítko na spodní části svého nezvykle vyhlížejícího telefonu. Po několika vteřinách vstoupila žena ve zmíněné uniformě a žádanky odnesla.

„Díky těm mizerným státním kontrolorům a washingtonským kancelářským krysám aby člověk strávil půlku života papírováním,“ řekl. Potom na mne poprvé pohlédl. Jeho oči měly hnědou barvu a vypadaly bezmála stejně nevýrazně jako jeho vlasy.

„Nezadrželi jsme vás tady v okrsku Dixie? Tak před pěti šesti roky?“

„Ne, šerife,“ odmítl jsem to.

„Mohl bych na to přísahat. Udělejte mi malou laskavost – postavte se, prosím.“

Co jsem měl dělat? Postavil jsem se. Poodstoupil od stolu, přešel přímo přede mne a zíral mi do tváře. Pak couvl, sklonil se a důkladně si prohlížel mé boty, než si znovu sedl a řekl:

„Nemáte zvýšené podpatky. Ten chlapík, kterého myslím, ten, co je vám tak hodně podobný, měří asi sto sedmdesát tři centimetry. Jestliže jednou dosáhnete jisté výšky, pak už nerostete. Ale obličejem se vám opravdu hrozně moc podobá.

Jakže se jmenujete?

McGee? Z Lauderdale? Copak vás sem přivádí?“

Naklonil jsem se k němu přes stůl a podal mu Boggsovu navštívenku. Přečetl si ji, pohlédl na mne, znovu si přečetl navštívenku a pak ji starostlivě položil na stůl rovnoběžně s jeho hranou. Potom se napřáhl přes stůl on a podali jsme si ruce.

„Těší mě, že vás poznávám, pane McGee. Čím vám můžu pomoci? Jen mi to řekněte a já se o to pokusím.“

V tom momentě jsem si připadal, jako bych se náhle proměnil ve zdejšího voliče.

„Řekněte mi,“ začal jsem, „v jakém stádiu je momentálně vyšetřování, které se zabývá zmizením Hubbarda Lawlesse?“

„Nejsem v tomhle městě jediný, kdo tu věc vyšetřuje.“

„To jsem si ani nemyslel.“

Zavrtěl se na své židli. Pomyslel jsem si, že kdyby bylo v té jeho kanceláři okno, nejspíš by je otevřel a zahleděl se ven.

„Naše dosavadní vyšetřování naznačuje, že Hub Lawless žije.“

„Kde je?“

Vzal znovu do ruky navštívenku Devlina Boggse a požádal mne, abych byl tak laskav a na chvíli vyšel z kanceláře. Slíbil, že to bude trvat pouze několik minut. Nelhal. Po velice krátké době si mě zavolal zpět a pokynul mi, abych se posadil.

„Musíte to udržet v tajnosti, pane McGee.“

„To mám pochopitelně v úmyslu.“

„Dal jsem jednomu ze svých zástupců – jmenuje se Wright Fletcher a celkem dobře hovoří španělsky – dovolenou, aby mohl podniknout výpravu společně s vyšetřovatelem pojišťovací společnosti, s níž Hub uzavřel životní pojistku, dolů do Mexika. Oba věří, že přijdou Hubovi na stopu. O celou záležitost se zajímá také federální policie. Pokud se jim podaří zjistit, kde se Hub nalézá, zařídíme, aby nám ho Mexiko vydalo.“

„Jak se dostal z Mexického zálivu do Mexika?“

„Víte přece, že všechno, co mohl, proměnil na hotové peníze a navíc z banky vyzvedl veškerou hotovost... To nás přivedlo k domněnce, že se jedná o předem připravený a promyšlený čin.“

„Ale proběhlo přece soudní vyšetřování a výrok soudu vyzněl v tom smyslu, že je nezvěstný a pravděpodobně mrtvý.“

„To se odehrálo vzápětí poté, co došlo k té události. Huba tady měli všichni rádi. Každý si myslel, že dal dohromady velkou hotovost jen proto, aby ji vložil do nějakého výhodného podniku, kde ji bude realizovat a zejména rozmnožovat. Tak to ostatně předtím dělával. A skoro všichni tady věděli, že Hub neumí plavat – jako většina rodilých Floridánů. Já sám žiju přímo u Mexického zálivu

celý život, prakticky od narození, a neumím plavat o nic líp, než dokázal on. A k tomu je voda v březnu vřdycky ještě řádně studená.

Tedy – narazíme-li na jeho stopu, můžeme okamžitě pokračovat v případu. Zatím nechce dát pojišťovací společnost za žádnou cenu souhlas k tomu, aby byl Hub prohlášen za mrtvého. Julie Lawlessová je dokonce zamýšlí žalovat, aby se domohla peněz.“

„Z jakých faktů vycházíte vy?“

„Tak za prvé: je tady negativní argumentace. Můžeme dokázat, že proměňoval majetek na hotovost. Znáte to. Nechce-li dnes člověk na sebe upoutat pozornost, může vlastnit nanejvýš stodolarové bankovky. Víte, jaký prostor zabere a kolik váží šest set tisíc dolarů? Je to šest tisíc kousků papíru. Jistě to vážilo tak deset kilogramů. Kdyby byly všechny ty bankovky nové – a to nepochybně byly – vytvořily by balíček o rozměrech patnáctkrát devatenáctkrát dvacet pět centimetrů. Nic takového jsme ovšem nenašli, ba ani nejmenší část nějakého zbytku peněz. A že jsme hledali... Dobře jsme hledali.“ Pohlédl na mne a zamyslel se.

„Také další bod,“ pokračoval po chvíli, „je bodem z kategorie negativní argumentace. Jakmile jsme se pustili do inventarizace majetku podle účetních knih jeho čtyř podniků, přišli jsme na zajímavou věc. Chyběl nám tam džíp. Vozidlo, které Hub často používal. Stará žlutá kára se speciálními pneumatikami pro terénní jízdu. Jezdával totiž na ranč a do sadů. Ten džíp se nikde nenašel. Jeho další dvě auta zůstala tak, jak byla, ale džíp zmizel. Prostě se vypařil.“

„Nemáte i nějaké pozitivní argumenty, šerife?“

Upřeně se na mne zadíval. V jeho obyčejně nevýrazných hnědých očích jsem si mohl přečíst velice výrazné sdělení. Vypadal sice jako hodně mírný člověk, ale rozhněvat jsem ho nemínil. Netoužil jsem v něm vyvolat dojem, že ho chci za pomoci Boggsovy navštívenky držet u zdi. Konečně vydechl. Zbledlé klouby prstů, které ztratily barvu, když pevně stiskl ruce, začínaly zase tu barvu získávat zpět.

„Telefonovalo sem dost lidí. Sotva celou tu záležitost publikovali v rozhlase a televizi, volala nám spousta lidí. Přesvědčovali nás, že Huba viděli v Tacomě, jiní ho poznali na

ostrově Maui, další ho potkali ve Scrantonu. Telefonovali a tvrdili, že pokud dostanou odměnu, můžou nám prozradit místo jeho pobytu. Padla jména Key West, Detroit, Montreal. Všichni věděli naprosto přesně, kde se Hub skrývá...

Víte asi sám, jak to je. Má-li člověk peníze, zmizí a jeho tělo se nenajde, vždycky začnou obdobné telefonáty.“

„Ale to je –“

„Počkejte, než skončím,“ přerušil mě. „Nemáme samozřejmě takový rozpočet, abychom si mohli všechny ty nesmysly ověřit. Ale pochopitelně se snažíme prověřit, co z toho vypadá slibně. Asi před deseti dny, v úterní poště, jsme dostali dopis z Orlanda.

V listu byl i diapozitiv v papírovém rámečku, k němuž patřil naklepaný lístek. Tady je kopie textu a kopie té fotografie.“

Vzal uvedené věci do ruky a začal číst:

„Muž na fotografii vypadá stejně jako ten člověk na fotografiích v novinách. Foto jsem pořídila v pátek osmého dubna v Guadalajaře. Své jméno nemůžu uvést, neboť si můj přítel myslí, že v té době jsem byla na návštěvě u sestry v San Diegu.“

Fotografie o rozměrech deset krát dvanáct centimetrů byla ostrá a jasná. Byla na ní znát pouliční kavárna, sluncem zalitá ulice, auta, autobusy, v dálce nějaké budovy, hned vedle obchody, nesoucí španělské nápisy. Několik stolků v kavárně bylo obsazených. U jednoho z nich, v levé části fotografie, seděl muž. Díval se skoro přímo do objektivu. Pečlivě si naléval do sklenice pití, podle všeho pivo.

Hack Ames opustil své místo za stolem, přešel ke mně, naklonil se mi přes rameno a prstem pravičky zaťukal na chlapíka na fotografii, který si naléval pivo do sklenice.

„Je to Hub,“ řekl. „O tom není pochyb. Promítli jsme si ten diapozitiv v největším možném zvětšení pomocí nejlepšího projektoru, jaký jsme dokázali sehnat. Zatraceně! Mohli jsme dokonce rozeznat i detaily na jeho prstenu a jizvičku v koutku úst... Experti nám řekli, že snímek byl pořízen fotoaparátem Ektachrome X s kvalitními čočkami se středně širokým úhlem, povězte pětaticet milimetrů... Byl vyvolán v některé z místních laboratoří firmy Kodak. Razítko na rámečku nese dubnové datum.

Podíváte-li se dobře, vidíte, že Hub nebyl cílem té fotky. Řekl bych, že autorka ani snad pořádně nevěděla, co na fotografii vlastně je, dokud nedostala diapozitivu a nepromítla si je.“

Zachycený Hubbard Lawless měl na sobě nezapnutou kazajku s krátkými rukávy barvy khaki, pod ní bylo vidět žluté tričko. Jeho tvář prozrazovala pokojný, mírný výraz. Nos byl trochu tupější, obočí jemné, řídnoucí světlé vlasy sčesané a nalakovány tak, aby se snažily zakrýt svůj úbytek. Ruce měl velké. Předloktí silné a svalnaté. Jak se soustředil na nalévání piva, samým úsilím vraštil čelo.

„Z toho nám plyne, že Hub byl před jedním a půl měsícem v Guadalajaře... Tam tedy směřovali váš zástupce a agent z pojišťovny, ano?“

„Mají s sebou kopie této fotografie,“ doplnil. „Můžu vám říct, že Wright Fletcher je velice vytrvalý člověk. Bude-li muset, ukáže tu fotku deseti tisícům lidí. Ovšem, dohodli jsme se, aby se přednostně soustředil na kliniky.“

„Na kliniky?“

„Je tam světové centrum kosmetické chirurgie – napínání kůže, korekce nosu, vsazování nových vlasů a tak. Pracuje tam spousta vysoce kvalifikovaných chirurgů.“

„To zní logicky.“

„Pokud už někde byl a odešel odtamtud, měli by mít v dokumentaci jeho fotografii před operací a po zákroku. No, a tyto věci – fotografie a datum zákroku – dokážou, že se po svém údajném pádu z Julie neutopil.“

„A co Kristin Petersenová?“

„Myslíte, jestli není s Hubem?“ podíval se na mne. „No, vypadá to tak. Když se muž blíží ke čtyřicítce, začne být dost neklidný a nespokojený. Ve většině případů to dopadne tak, že ho nějaká žena dokáže vyprovokovat, aby zkusil žít jiným životem. To se stává denně. Rozdíl oproti našemu případu spočívá ovšem v tom, že většina mužů, kteří kvůli tomu zmizí nebo za sebou zametou stopy, ani zdaleka neovlivňují tolik životů jiných lidí, jak to udělal Hub. Nevyvolá proto mezi lidmi takový zmatek, když zmizí. Stane-li se to tak jako nám tady, dost často to potom udělá mnohým čáru přes jejich plány.“

Naslouchal jsem pozorně.

„Ubytovali jsme se v Jachtařském a tenisovém středisku North Bay,“ řekl jsem potom do pauzy. „Mohl byste mi tam dát vědět, kdyby váš zástupce zjistil něco konkrétního. Souhlasíte?“

Zase po mně přejel očima.

„Nedovedu si stále dost dobře vyjasnit, jak k tomu všemu patříte,“ řekl potom naprosto upřímně.

„Patřím k tomu tak, jak to řekl pan Boggs,“ odpověděl jsem vyhýbavě.

„Přirozeně,“ prohlásil šerif a díval se na mne, „to je ohromné.“

„Můžu si nechat tu fotografii?“

„Jestli chcete, proč ne,“ odpověděl. „Nechali jsme si jich udělat mnoho.“

„Zabývá se tímto případem i městská policie?“ zeptal jsem se.

„Žádnou tady nemáme,“ odpověděl. „Měli jsme tady referendum a po něm jsme převzali všechny záležitosti, včetně právní agendy v rámci okrsku. Občané tak dostávají za méně peněz více práce. Jsou to dva roky, co jsme převzali pracovníky městské policie do svých řad a zrušili jejich kancelářské prostory.“

Pokývl jsem.

„Kde je teď Julie, šerife?“ zeptal jsem se.

„V přístavu Cedar Pass. Hlídá ji druhý kapitán DeeGee Walloway, který na ní současně bydlí.“

„Souhlasil byste s tím, kdybych mu řekl, že nemáte námitky proti tomu, abych si loď prohlédl?“

„Proč byste to dělal?“

Naklonil jsem hlavu na stranu, než jsem odpověděl: „Inu – nemůžu tím přece nic pokazit. Nebo snad ano?“

„Myslím, že ne. Ale už tady bylo hodně takových, co si hráli na Sherlocka Holmese.“

„Harder byl opravdu opilý?“

„Vypadal jako opilý, páchl jako opilý, mluvil jako opilý, potácel se jako opilý. Jedním slovem, *choval* se jako opilý. Ovšem, jak už jsem řekl novinářům, zkoušku na alkohol jsem mu neudělal. Nemůžu tedy odpřisáhnout, že *byl opilý* tak, že upadl do bezvědomí. A navíc si dříve odseděl dost času ve vězení pro opilství.“

„To bylo ovšem předtím, než se znovu narodil.“

„Nu,“ řekl, „McGee, tyto znovunarození mívají dost často recidivy, ne? A nechťejí si to ani v nejmenším připustit. Van říkal skleničku. Tak, jak to říkají ti, co je zastavíte na silnici, protože si to šněrují od krajnice ke krajnici. Zastavíte je a oni řeknou: ‚Dvě malá piva.‘

John Tuckerman a obě dívky přísahají, že Hub zanesl Vanovi jednu jedinou skleničku. Jenže Van mohl mít v kapse velkou láhev, celou ji vypít a prázdnou vhodit do moře. Van se narodil tady. Najdete tu hodně pamětníků, kteří vám potvrdí, jaké tropíval výtržnosti, když byl mladý. Pak odtud odešel, přestěhoval se do Everglades City, kde dělal průvodce lovcům a lovil aligátory – samozřejmě bez povolení. Tam se dostal do problémů, a to je právě doba, kdy objevil Ježíše, přestěhoval se nazpět do Lauderdale a začal nový život. Nevím, jaké máte zkušenosti vy, ale já vím, že většina těch, kteří přísahají, že zanechali pití, se zase dříve nebo později k pití vrátí... Ožerou se jako prasata a nezbude, než je zase zavřít.“

„Vy jste na alkoholičky alergický, že, šerife?“

„Žil jsem poměrně dlouho v manželství s alkoholičkou. Skončilo to tak, že jednou v noci najela autem do stromu.“

Znovu jsem zakýval hlavou.

„Je od vás laskavé, že jste mi věnoval tolik času, šerife.“

„Jak jste přišel k té věci nad okem?“ zeptal se místo adekvátní reakce.

„Narazil jsem do dětské prolézačky,“ odpověděl jsem a díval se mu přímo do očí. „Včera v noci jsem se vydal na pláž, no a ve tmě jsem narazil. Není to nic vážného. Jak říkám, jsem velice rád, že jste mi pomohl.“

Když jsem vstával, zaklonil se ve své židli a upřeně se na mne zadíval.

„Sem do Timber Bay přijelo v poslední době hodně lidí, aby tady čenichali a vrtali se ve všem možném. Všichni si mysleli, že se jim nějakým fíglem podaří využít získané informace k tomu, že se snad dostanou alespoň k části peněz po Hubovi...“

„Dovedu si to živě představit,“ souhlasil jsem s ním.

„Mrzelo by mě, kdybych zjistil, že jste Devlina Boggse podvedl a že vám nejde o nic jiného než o to, oč šlo těm lidem...“

„Chcete tím říct, že podle těch lidí nejsou peníze tady?“ zeptal jsem se a snažil se i výrazem obličeje naznačit, že jsem opravdu dostatečně naivní na to, abych dokázal položit takovou otázku.

Oči se mu maličko stáhly, když mi s podrážděnou trpělivostí odpovídal:

„Nejspíš doufají, že tady narazí na stopu, kam odešel. Pak si nejspíš plánují, že se za ním vydají a vyřídí věc na místě.“

„Aha.“

„Asi nevědí, že Hub Lawless by mohl být pro toho, kdo by ho dokázal najít a přišel za ním s podobnými záměry, dost velkým překvapením.“

„Jak to myslíte?“

„Jednou se stalo, že se ho nějací násilníci pokusili obrat o peníze na výplaty pro námořní společnost *Hula*. To bylo ještě předtím, než ji prodal Sdruženým potravinám. Ti chlápci byli tři. Jednoho střelil do břicha, druhým praštil o zeď a třetímu zlomil zápěstí. Pohybuje se rychle. Chodíval jsem s ním na lovy. Víím, že má výborné reflexy. A navíc se stále udržuje ve formě. Kondičně běhá a navštěvuje fitness centrum. Zkrátka, pro svou fyzičku dělá hodně věcí.“

Než jsem odešel, ještě jednou jsem mu poděkoval. Tenhle šerif Ames není vůbec jednoduchý člověk. Na první pohled vypadá mírně, ale jeho zdánlivě nevýrazné hnědé oči kladou mnohem víc otázek, než kolik jich vysloví. Přinutil mne k zamyšlení. Napadlo mne, zda vlastně i já nepatřím mezi ty, kteří přijeli do Timber Bay, aby zjistili, kde jsou všechny ty peníze... Jeho zásluhou jsem pociťoval jakési výčitky za to, čeho jsem se ani v náznaku nedopustil.

Ale jeho zásluhou jsem si také připomněl hnusnou vlastnost člověka mít v srdci černé zlo. Zlo, které tam snad máme všichni, jeden jako druhý, a o kterém snad vůbec nikdy nedovolíme hovořit.

6. KAPITOLA

Do Kapitánových galejí jsem dorazil na oběd jako první. Dohodl jsem si totiž schůzku s Walterem Oliverou. Také jsem zavolał Davemu Bellamymu, aby nám rezervoval stůl. V Jachtařském a tenisovém středisku jsem nakonec nechal vzkaz pro Meyera, aby přišel okamžitě do střediska za námi. Sotva jsem si dal u barového pultu skleničku, objevil se Bellamy, s nímž přicházel i Walter Olivera.

Olivera byl vysoký, štíhlý až hubený mladík s mastnými světlými vlasy, s bradkou, ve vyšívaných džínách a s malými brýlemi na nose, jaké nosíval mimo jiné Benjamin Franklin. Nejprve mne napadlo, že je to středoškolač. Ale když jsem si ho pozorněji prohlédl, přihodil jsem mu pět let. Když jsem si ho prohlédl ještě jednou a ještě pozorněji, odhadl jsem ho na třicet.

Vzápětí po nich přispěchal Meyer. Bellamy nám vyšel vstříc a uvolnil pro nás stejný box, v němž jsme seděli při naší poslední návštěvě. Olivera si vybral místo u stolu na vzdálenějším konci, Meyer se usadil vedle něho a já naproti nim. Restaurace byla přeplněna zákazníky z řad místních obyvatel, pracujících ve sféře obchodu. Hemžilo se to tu sekretářkami, makléři, byznysmeny a úředníky městské správy. Spolu s nimi tam bylo nemálo zubařů, právníků a podnikatelů. Ze všech stran se ozýval veselý ruch provázející oběd, směsice hlasů, chrastění ledových kostek ve sklenicích, bylo slyšet cinkání stříbrných příborů a všudypřítomný smích v různých tóninách.

Slova se ujal Olivera:

„Jistě. Mé novinářské komentáře se dotýkaly z velké části historie spjaté s Hubem Lawlessem. Ovšem kromě toho jsem psal prakticky o všem možném. Tady nemáme dostihy, abychom mohli vydávat Bay Journal sedmkrát týdně... nemáme na to taky dost peněz.

Náš rozpočet činí patnáct tisíc. Před dvěma lety jsme byli přičleněni k akciové společnosti Jižní komunikace, která vlastní asi dvě desítky menších novin a přibližně tucet krátkovlnných rozhlasových stanic, vysílajících rockovou hudbu. Šéfové sedí v

Atlantě, mají tam automatizovanou administrativu, kontrolují výdaje a zisky a píšou hnusné dopisy Harrymu Disterovi – to je šéfredaktor našich novin a mimo jiné vlastní žaludeční vředy – ve kterých mu kladou otázky, jak je možné, že zaplatil za pět set archů průklepového papíru o čtrnáct centů víc než vloni...

Přitom naprosto nejeví zájem o naše stanoviska nebo vydavatelskou politiku. Nutí nás, abychom kupovali ten nejlacinější brak, jaký je na trhu k mání, chudáka Harryho nutí, aby si trhal další a další podrážky svých bot při shánění reklamních objednávek.“

Ušklibl se a pozvedl skleničku s bílým vínem.

„Pochopitelně nemá smysl, abych vám tady líčil všechny své problémy, pánové... Jistě, o Lawlessově případu jsem psal. Ale nijak zvlášť jsem se do toho nezahloubil. Na takové věci totiž nemám čas.“

„Věřím, že chápete naši situaci, pane Olivero,“ řekl Meyer rozvážně. „Pokud Lawless žije a má se dobře, je nutné, abychom se pokusili získat dostupný majetek jedním možným způsobem. Ale pokud se skutečně utopil, musíme postupovat jiným způsobem.“

„To samozřejmě chápu.“

„A proto hledáme – za pomoci Devlina Boggse – člověka, který má o celé té věci přehled a který nám může povědět, co vlastně můžeme očekávat,“ poznamenal jsem.

Walter Olivera se nemínil nijak unáhlit.

„Já to vidím asi tak,“ ozval se konečně po usilovném přemýšlení. „Pan Lawless byl velice pyšný a bohatý muž, který se narodil tady v Timber Bay. Osířel na univerzitě – byl tehdy ve druhém ročníku na Floridské univerzitě v Gainesvillu, když jeho rodiče a starší bratr přišli při letecké katastrofě o život. Bratr si tehdy pronajal malé letadlo, kterým všichni letěli. Přestal jim pracovat motor. Při pokusu o nouzové přistání na poli narazili na dráty elektrického vedení. Když se vyřídily všechny formality, zbylo právě tolik peněz, aby mohl Hub dostudovat. Navštěvoval také kursy obchodního podnikání. Když se zase vrátil sem, záhy se oženil s Julií Herronovou. Jejím otcem byl D. Jake Herron, který byl až do své smrti členem zákonodárného sboru ve zdejším kraji.“

Olízl si rty.

„Hub se potom chtěl věnovat podnikání. Půjčil si nějaké peníze od švagra a pustil se do toho. Zaměřil se na oblast konstrukčních staveb a zvelebování pozemků, takže švagrovi záhy všechno vrátil i s úroky. V té době velice tvrdě pracoval.

Pokaždé, když mu něco úspěšně vyšlo, hned svou oblast působení rozšiřoval. Založil tak námořní společnost *Hula*, ranč *Dvojité L* a *Lawlessovy ovocné sady*. Všechno budoval postupně několik let, až z těch věcí dokázal vytvořit výnosné podniky. Byl to neustálý proces trvalého rozšiřování. Myslím, že byl milionář – alespoň papírový – když mu bylo tak pětatřicet let. Velice rád si všechny věci plánoval dopředu. Člověk ovšem nesmí při podobných činnostech postrádat také nezbytnou dávku štěstí, že ano. Snad ani nemohl tušit, že prakticky ve stejné době, kdy dospěl k vrcholu, se mu začne všechno sesypávat pod rukama.“

„Všechno?“ zeptal se Meyer.

„Skoro všechno. Prodal námořní společnost *Hula* a peníze, které získal, investoval do dvou rozsáhlých pozemků. Jeden z nich leží asi tři kilometry severně od města u státní silnice 359, druhý kousek za jižním koncem zálivu. Je tam přístup úzkou klikatou cestou dolů k Pepperfish Key. Je tam dobrá kvalitní pobřežní půda a je jí tam dostatek. Na tom pozemku u silnice 359 mělo být vybudováno velké nákupní centrum. Můžete si tam zajet a všechno si prohlédnout. Dokonce už měl připraven pozemek ke stavbě, vybudované základy a zpevněné cesty.

Na pobřeží se chystal stavět obytné domy, v nichž by byly k prodeji jednotlivé byty pro zájemce z řad nájemníků. Plánoval šest věžáků, ve kterých by bylo kolem patnácti set bytových jednotek. Jenže se zadlužil až po uši. Počítal přitom s tím, že mu bude vypomáhat hotovost, která mu bude plynout z jeho dalších podniků, takže bude moci stále pokračovat.“

Meyer pokývl hlavou a zeptal se:

„Tuhé mrazy?“

„Přesně. Malé mrazy nejsou na škodu. Dá se říct, že potom jsou plody dokonce ještě šťavnatější. Říkalo se, že Hub strávil celou noc venku, jezdil po sadech svým žlutým džípem a vykřikoval rozkazy. Rozdělali ohně, pálili pneumatiky, zapojili velké vějířové generátory.

Zkrátka nasadili úplně všechno. Jenže pokud téměř nefouká vítr a teplota zůstane skoro pět hodin na mínus osmi stupních, nikdo nemůže nic dělat. Všechno zmrzlo. Některé starší stromy umrzly úplně. Toho roku nesklidil dokonce ani takovou úrodu, aby se dala použít jako krmivo pro dobytek.

Jistě víte dobře, co se stalo s cenami hovězího masa a dobytka na Floridě. Lidé hodně hovořili o tom, že jedinou cestou, jak se z toho mohl Hub dostat, bylo rychlé vybudování nákupního centra... V jeho středu měl být velký obchodní dům, jeden z řetězu ústředně vedených obchodních domů. Hub uzavřel výhodnou smlouvu o pronájmu – všechno už bylo podepsáno. A už se sem začínalo hrnout velké množství malých obyčejných lidí, kteří celkem oprávněně sázeli na to, že otevřením obchodního domu nastane v oblasti čilejší obchodní ruch.

A tu najednou společnost vlastníci zmíněný rozsáhlý řetěz obchodních domů zkrachovala. Prostě krach, konec... Hubova smlouva o pronájmu byla najednou bezcenná. Chtěl se tedy pustit do stavby těch obytných domů.

Ale do této věci vstoupil z ničeho nic stát. Vyhlásili, že by projekt devastoval vzácnou přímořskou oblast. Požadovali, aby se stavělo ve větší vzdálenosti od pláže – jenže to nešlo. Prostor, který by na to Hub měl, byl příliš malý. Navíc státní představitelé trvali na vypracování ekologické studie, která by osvětlila vlivy výstavby na její okolí. Tato studie – i v případě, že by všechno probíhalo velice příznivě – by oddálila výstavbu přinejmenším o rok a půl. Jak říkám: při průběhu bez komplikací.

Hub Lawless byl velice čestný muž. Pod tlakem zmíněných okolností připouštěl, že se mu nevede zdaleka tak, jak by si přál. Ale uchoval si úsměv, byl plný sebedůvěry a hlavně víry v sebe. Každý mohl předpokládat, že se mu z toho podaří vybřednout jako z některých předchozích problémů, kdy se dostal do úzkých a všechno zvládl. Slyšel jsem tehdy drby, že spával na rozkládacím lehátku ve své kanceláři na ranči, protože se jeho manželství dostalo do hluboké krize v důsledku jeho pletek s jistou Petersenovou... To byla architektka, která mu měla vypomoct při projektování nákupního centra a těch obytných domů.

Řekl bych, že pokud si s ní něco začal, tak mu to dost dobře nemyslelo. Jak jsem řekl, byl naprosto čestný. Kdyby zůstal tady, šlo by to s ním z kopce. Musel by přihlížet, jak se jeho podniky hroutí, musel by si prodělat kalvárii osobního bankrotu, vzdát se funkce ve správní radě banky a odstoupit z řady dalších veřejných a církevních činností. To všechno by ho rozhodně neudělalo nijak hezkým v očích jeho dcer, tedy Tracy a Lynn. Čtrnáct a šestnáct let – to jsou až příliš nevhodné roky k tomu, aby člověk musel vzít na vědomí, že to jeho otec dotáhl ke krachu...

Podle mého názoru se proto rozhodl vymačkat každický cent ze všeho, z čeho to jen šlo, z jakéhokoliv zdroje, naaranžovat vlastní smrt a zmizet. Jistě se domníval, že v takovém případě nikdo nebude moct vzít jeho ženě Julii příjem z vysoké životní pojistky...

Prosil bych čočkovou polévku, velkou porci, a topinky bez másla.“

Postupně jsme si všichni objednali.

Olivera udělal jakési rezumé svého výkladu:

„Neměl vlastně na vybranou. Nemohl tušit, že jeho údajná smrt bude vypadat tak podezřele, že pojišťovací společnost odmítne jeho manželce vyplatit peníze. Vždyť až dosud udělal tolik věcí dobře... Je až zvláštní, že se mu nepodařilo lépe zakamuflovat jeho vlastní zmizení...”

„Myslíte, že je v Mexiku?“ zeptal jsem se.

Potřásl hlavou.

„Říká se to. Snad je to i pravda. Několikrát předtím tam byl. Tamní kraj se mu zamlouval, jezdívali tam společně s Johnem Tuckermanem na lov. Hub ovládal něco z té španělštiny, kterou se mluví v Mexiku. Řekl bych asi tolik, kolik člověk potřebuje k tomu, aby se dokázal domluvit. Peníze si začal vybírat z účtů už od začátku roku. Měl tedy dostatek času – to je zhruba tři měsíce – aby si svou novou totožnost dobře zajistil.“

Kývli jsme s Meyerem hlavami.

„I se slečnou architektkou?“

Olivera nás oba přelétl pohledem.

„I s obrovským množstvím pesos,“ řekl pak vesele.

„Podle všeho je do těch věcí zapleten i Tuckerman,“ uvažoval Meyer.

„Musel být,“ souhlasil Olivera. „A jsem toho názoru, že to bylo vůči němu velice, velice kruté. Tuckerman byl přesvědčen, že je Hub Lawless nejlepší člověk, jaký se kdy narodil. Hub totiž dokázal v lidech kolem sebe vyvolat velkou oddanost. Podívejte: kdyby Hub požádal Johna, aby se kvůli němu upálil, John by si sám doběhl pro benzin a pro zápalky... bez jediné otázky. Ano. John mu pomohl, udělal přesně to, co mu Hub přikázal. A pak, když se to všechno stalo, propadl pití... drží se ho dosud.“

„Jakou vlastně zastával funkci?“

„Byl chápán jako viceprezident všech čtyř Hubových podniků. Ale řeknu vám, že ve skutečnosti měl na starosti to, aby byla Hubova auta pojízdná a měla vždy plnou nádrž. Zajišťoval potřebné noclehy, nosil kufry a vyprávěl vtipy. Kromě své sestry nemá žádné příbuzné. Jeho rodinou se stal Hub Lawless a jeho domovem Lawlessovy podniky.“

„Co dělá teď?“ Podíval se na nás.

„Pije... Má dům na pláži na pozemku, který Hub koupil pro výstavbu těch věžáků. Vlastnictví těch pozemků je v tahu. John tam bydlí prakticky bez právního nároku. Ovšem pochybuji, že ho odtud hned tak někdo vykáže. Kdybych si měl zateoretizovat, tak mu podle mne nechal Hub dostačující množství peněz, aby mohl existovat bez problémů.“

„Kdybyste si měl zateoretizovat?“ opakoval Meyer.

Olivera se potočil na své židli. Nejdříve se podíval na Meyera, pak pohledem spočinul na mně.

„Podívejte se, pánové, dělám vám přece laskavost, že ano?“ řekl pomalu. „Boggs, to velké zvíře, mě požádal, abych s vámi spolupracoval.“

Meyer nasadil dotčený výraz.

„Prosím, Waltře, nechápejte to špatně. Zdálo se vám, že se mi něco nelíbí? Tak to vůbec není... Naopak. Jsme tady proto, abychom řadu věcí předpokládali. Dobří novináři přece dělávají odhady, založené na pouhých předtuchách a jejich osobních zkušenostech, které si potom ověřují, aby zjistili samotná fakta. Nemám pravdu?“

Olivera se pohnul na svém místě se znatelným ulehčením. Znovu se uvolnil.

„Noviny, v nichž pracuji, jsou trochu jiné než Washington Post,“ řekl.

„Vaše noviny nedělají křižácké výpravy?“ zeptal jsem se.

„Pouze v případech, že to nebude nic stát,“ odpověděl s úsměvem.

„Tady ta by nemusela stát až tak moc. Budeme-li předpokládat, že Lawless celou tu záležitost naplánoval dopředu a že John Tuckerman byl do všeho zasvěcený, protože mu měl v různých věcech pomáhat, vyplyne z toho jedna věc. A sice to, že Vanu Harderovi, který tehdy loď vedl jako kapitán, nepochybně něco namíchali do pití. V důsledku toho přišel o své oprávnění vést loď, které přepravují cestující, protože byl ocejchován jako opilec, který se opil do němoty, což mělo za následek, že mu spadl majitel lodi přes palubu.“

Olivera přemýšlel. Tvář měl zachmuřenu. Očividně obracel problém z nejrůznějších aspektů.

„Myslím, že by se o tom dal sesmolit poměrně zajímavý článek. Ovšem, aby se o případu dalo znovu začít psát, museli bychom mít nějaká konkrétní fakta.“

Pozorně jsem ho sledoval. Rozhodl jsem se o něco pokusit.

„Říkáte konkrétní fakta... hm. Co takhle spolehlivý svědek, který by odpřisáhl, že osobně viděl Lawlesse v dubnu v Mexiku? Stačilo by to?“

„To by stačilo,“ odpověděl a upřeně na mne hleděl. „Dokonce by to bylo výborné – to je jasné.“

Bud' byl tak dobrý herec, anebo opravdu o fotografii nic nevěděl. Chvíli jsem bojoval s pokušením, ale pak jsem mu odolal, odmítl jsem stát se šestákovým hrdinou, což by znamenalo vytáhnout fotografii a všechno mu vysvětlit.

„Co má být s tím Harderem?“ zeptal se.

„Berme to pouze jako příklad jednoho z mnoha lidí, kteří jsou celým tím případem nevinně postiženi. Někdo zpronevěřil peníze a zmizel – a oni na to doplácují.“

Zatímco jsme jedli, přešla kolem našeho stolu směrem k východu řada nejrůznějších lidí. Mnozí z nich se k Oliverovi hlásili. Mnohým věnoval úsměv, pokývnutí, některým podával ruku. Bylo jasné, že jsou všichni nadmíru zvědaví, s kým to tady sedí. Malá městečka mají svou velice stabilní mocenskou strukturu. Jakmile přejde turistická sezóna, je to všechno ještě mnohem viditelnější.

„Pro naše město to byla hrozná rána,“ pokračoval Olivera, když dojedl svou velkou porci čočkové polévky. „Znáte to: velké oči... Dva velkolepé projekty, spousta pracovních míst. Asi by bylo nejvhodnější, kdyby se toho všeho chytila nějaká velká organizace a navázala tam, kde musel Hub skončit. Odstranila by překážky a všechno by se zase pohlo dopředu. Domnívám se, že většina věřitelů by to pokládala za rozumné.“

„Kdybychom jen věděli, od koho ta práva odkoupit,“ řekl Meyer.

„Chápu. Úřední výrok zněl: nezvěstný, pravděpodobně zemřel nešťastnou náhodou. Ale veřejné mínění je: nezvěstný, pravděpodobně žije. Nyní je třeba vyčkat sedm let. Pokud se o něm do té doby neobjeví žádná zmínka, myslím, že ho bude možné úředně prohlásit za mrtvého. Jenže to je ztraceně dlouhá doba na čekání.“

Pak jsme si potřásli rukama, protože Olivera se musel vrátit do redakce. Poděkoval za oběd a řekl, že bude-li moci, rád nám pomůže. A dodal, že nám poměrně rádi vyjdou vstříc i ostatní.

Po jeho odchodu jsme si objednali další kávu. Vyprávěl jsem Meyerovi příběh Haggermanna Amese a nenápadně mu podal fotografii Huba Lawlesse v Guadalajaře. Projevil jisté nadšení, ale souhlasil se mnou, že je to důkaz, který by před žádným soudem neobstál. Bylo by ho třeba podepřít přímým výsledkem osoby, která fotografii pořídila.

Meyer naproti tomu strávil celé dopoledne s Haroldem Paynem.

„Je to hodně odměřený a patřičně obezřetný chlápek,“ informoval mě. „Chová se nadmíru opatrně, aby se za každou cenu vyhnul narušení vztahu klient – advokát. Nezapůsobilo na něho ani to, když jsem mu naznačil, že pokud tady společnost pana Allbrittona něco koupí, doporučím panu Allbrittonovi, aby v právních věcech

využil jeho služeb. Sdělil mi, že byl celou řadu let osobním advokátem pana Lawlesse a že se účastnil zakládání jeho podniků. Při těch příležitostech mu radil v daňových a majetkoprávních záležitostech. Nyní zablokoval pokus daňového úřadu pokračovat ve výpočtu daně z majetku a také se odvolal proti soudnímu příkazu k otevření bankovního sejfů svého klienta. Nepředložil kopii závěti a ani ji nepředložil do té doby, než se nalezne pozitivní důkaz, že Hubbard Lawless nežije.“

„Má nějaký názor na to, co se stalo?“

„Nic určitého neřekl. Podle něho je docela dobře možné, že kdyby se jeho klient v noci dvacátého druhého března nestal obětí nehody, uměl by dostatečným způsobem vysvětlit, proč zvětšil svou hotovost.“

„Zvětšil svou hotovost?“ opakoval jsem pomalu.

„Cituji ho přesně,“ odpověděl Meyer. „Payne je podle všeho slušný člověk. Jeho firma zastupuje i banku. To ho ovšem staví do zvláštního světla a nevšedního postavení. Jde totiž o konflikt zájmů *ex post facto*... Počíná si proto velmi moudře, drží se přesně litery zákona a nevystrkuje hlavu. Všechno drží u ledu, dokud nevyjde na světlo světa větší množství informací k případu jeho klienta.“

„Dostáváme se někam?“ zeptal jsem se. „Prokazujeme tím Vanu Harderovi nějakou službu? Proto jsme sem přece přijeli, ne? Nezapomínáš na to?“

„Inu – aby mohl člověk položit ptáčka, který vypadl z hnízda, zpátky do toho hnízda –“ podíval se na mne a mírně se ušklíbl, „– musí nejdříve vylézt na vrchol vysokého stromu.“

„Ó, příteli můj...“

„Setkáme se kolem šesté v hotelu. Souhlasíš?“

„V pořádku – měj se...“

7. KAPITOLA

Rozsáhlé plochy parkoviště před nákupním centrem na náměstí Baygate nebyly ani z poloviny zaplněny, takže jsem se divil záměrům Huba Lawlesse vybudovat v Timber Bay ještě jedno nákupní centrum.*

Jen co jsem našel vchod, objevil jsem i orientační plán. Takovou tu běžnou vývěsku, která nese záhlaví „Nyní jste tady“. Zorientoval jsem se, abych měl představu, jak daleko jsem od prodejny Top Forty Music. Ve světle neonů jsem se posléze plahočil po betonovém chodníku kolem obchodů s klenoty, kolem obchůdků, kde nabízeli levné džínsy, měl jsem prodejny suvenýrů, bonbónů a přecpané stánky, kde byla k mání zdravá strava. Probíjel jsem se unaveně hřmotem reprodukované hudby, bušící do uší, v neutuchající karnevalové atmosféře všedního dne kolem zakázkového módního salónu, těhotných žen pojídacích zmrzlinu a velkého množství dětí, které měly přece prázdniny, a tak čekaly před kinem, aby se dostaly na další představení Hvězdných válek. Děti pokřikovaly, píchaly jedno do druhého prstem a předstíraly následná vážná zranění.

Konečně jsem dorazil k prodejně Top Forty Music a se znatelným ulehčením jsem vešel dovnitř. Úleva mě vzápětí opustila. Měl jsem pocit, že jsem se ocitl přímo ve víru děsného vřeštění, které bylo umocněno elektronickou cestou:

„Bejby, bejbybejby, bejbybejbybejbybejby...“

V obchodě prodávala neobyčejně krásná mladá žena. Měla na sobě bílé kalhoty a růžovou blůzičku. Pod oděvem se dala tušit dokonale tvarovaná postava a bezvadná pleť. Měla jednu nepříjemnou tělesnou vadu: několik velkých bílých zubů jí natolik vystupovalo z úst, že málem nemohla zavřít ústa. Kolem hlavy jí povlávaly černošsky černé vlasy. Oči měla stejně tmavé, tělo držela báječně pod kontrolou a chůzi měla takovou, že to byla přímo pastva pro oči.

* V jižních státech USA se pojmem nákupní centrum rozumí velký komplex obchodních domů a podniků nabízejících služby, sportovních a rekreačních zařízení, zábavních podniků atd., včetně zastřešených komunikací a parkovišť.

Odečetl jsem jí v tom hluku slova z úst a pochopil, že mi klade otázku, co si přeji.

Naklonil jsem se k ní hodně dopředu a zařval jí do ucha:

„Slečna Ambarová?“

„Prosím.“

„Můžete si odtud jít někam promluvit?“

„A o čem?“

„O Hubu Lawlessovi.“

„To tedy ne.“

Podal jsem jí navštívenku, na níž stálo „Všem, koho se to týká“, kterou nám podepsal Devlin Boggs. Pohlédla na ni, pokrčila rameny a vrátila mi ji.

„Prosím!“ zakřičel jsem na ni.

Pohlédla na mne pozorněji. Snažil jsem se ze všech sil, abych vypadal zodpovědně, důvěryhodně a důstojně. Zdálo se mi – uslyšet to totiž nebylo možné – že si maličko povzdechla. Pak odběhla někam dozadu a vrátila se s drobnější bělovlasou paní, která měla na jedné tváři špinavý flíček. Potom vykročila slečna Ambarová směrem ke mně, aby se mnou vyšla ven na rušný chodník. Tam se zastavila, otočila a pohlédla na mne.

„Tak pojďme!“

Našli jsme si místo v bufetu tak sto padesát metrů od jejího obchodu s hudebninami. Poručil jsem si kávu a ona si objednala červený čaj s medem. Mluvili jsme spolu tlumenými hlasy. Její akcent zněl příšerně.

„Takže to bylo tak: Mishy mi ten den – asi tak kolem druhé – zavolala a zeptala se: ‚Hele, Licie, nemáš zájem plout dneska večír jachtou dolů do Clearwateru?‘ Odpověděla jsem jí, že nechci. Řekla jsem, že mám rande a tak... Ale ona začala žadonit a přemlouvat mě, že je to moc báječná loď, prý rychlá a vůbec fajn, a že tam, kde je zaměstnaná – U patrona — slyšela, jak pan Tuckerman říkal, že dnes plují dolů do Clearwateru a že se ho tedy zeptala, jestli by nemohla plout i s přítelkyní s nimi, a on odpověděl: ‚Proč ne?‘ Ona sama by tam prý nešla. V Clearwateru má prý přítelkyni, u které můžeme

přenocovat. A mládenec té její přítelkyně nás pak druhý den odveze nazpět autem...

Krucinál, už jsem to vyprávěla aspoň sedmtisíckrát... Pořád dokola a zase a ještě jednou..."

„Vy pocházíte z Mexika?“

„Z Hondurasu,“ upřesnila. „Má rodina odtamtud odešla, když jsem byla malá holka. Jak jste na to přišel? Přece už nemám žádnéj cizí přízvuk?“

„Jen mě to tak napadlo.“

Uspokojila se tím.

„Tak dobře.“

Tak já jsem teda přispěchala kolem půl deváté k Patronovi. Po nějaké chvilce tam přišel i pan Tuckerman, aby si nás vyzvedl. Cestou se stavil ještě pro pana Lawlesse. Všichni jsme se pak krásně svezli do přístavu, kde jsme nastoupili na loď. Bylo to báječný, opravdu báječný... Do té doby jsem nevěděla, že na lodích tam vevnitř můžou být tak krásný věci – upadala stále více do nespisovného jazyka. „Vypadalo to tam jako –“ zaváhala a hledala nejvhodnější přirovnání, „jako v nějaké nóbl maringotce. Měli tam televizi, hi-fi soupravu, alkohol a led – prostě všechno potřebný. V tu chvíli mě napadlo, že v tom bude určitě nějaký háček. Nejspíš jim asi budeme muset podržet za to, že nás na tu loď vzali... Víte, co dělá ohledně toho Mishy, to je její věc, ale já takový věci nechci dělat za žádných okolností.

Ale vůbec žádný problémy nevznikly,“ konstatovala jakoby s údivem, který pociťovala ještě dnes, „ti dva si počínali, jako bysme tam my dvě vůbec nebyly. Seděli na druhým konci té místnosti, co vypadala jako obejvák, popíjeli a bavili se spolu dost tiše, abysme jim pořádně nerozuměly. Pokud jsem něco zaslechla, tak mluvili o obchodních záležitostech. Mohli jsme být na moři tak dvacet minut, možná ani to ne, když pan Lawless namíchal pití a odnesl ho nahoru na palubu kapitánovi Harderovi. No – tehdy jsem ještě nevěděla, jak se kapitán jmenuje, to jsem se dozvěděla až pozděj.

Potom se zase ti dva – teda Lawless a Tuckerman – dali spolu do řeči. Loď se kymácela nahoru a dolů, až mi od toho houpání začalo být zle. Řekla jsem jim, že je mi špatně. Pan Tuckerman mi

poradil, abych si vyšla nahoru na palubu, že prej mi čerstvej vzduch udělá dobře. Šla jsem teda nahoru. Fakt tam bylo chladno, vítr tam strašidelně foukal.

Pak jsem najednou uviděla toho Hardera ležet na palubě. Vypadal jako mrtvola. Začala jsem křičet a utíkala zase dolů. Muži vyběhli nahoru. Pan Tuckerman se potom vrátil k nám dvěma dolů a řekl, že se rozhodli vrátit se zpátky do Timber Bay, a to mě potěšilo, protože jsem vlastně zjistila, že lituju, že jsem s tou vyjížděnkou souhlasila. Mishy už toho taky litovala, protože ani ona se necítila nejlíp. Otočili teda loď. Na zpáteční cestě to házelo ještě víc. Taky se mi zdálo, že to trvá nějak delší dobu. Pozdějc jsem zjistila, že to tak taky doopravdy bylo, a to proto, že vlastně vedl loď pan Lawless, a to ručně.

Mishy a já jsme musely na té zpáteční cestě pořád běhat do takový směšnoučký malý koupelničky, co tam byla, protože se nám pořád chtělo zvracet. Pak už ten hroznej vítr pominul, ale pořád jsme se houpali až hrůza. A najednou jsme ucítili velkej náraz. Mě to shodilo na zem, teda na podlahu... Pak Mishy říkala, že se jí zdá, že nás někdo volá. Pak jsem to uslyšela i já, jenže žádná jsme nechtěly jít nahoru sama, a tak jsme tam šly nakonec společně. Myslím, že to už jsme byli v plavebním kanálu. Pan Tuckerman na nás křičel, že pan Lawless spadl do moře, ať mu ho pomůžeme hledat. Kapitán ještě pořád ležel na palubě a vůbec o sobě nevěděl. Bylo to fakt příšerný... a navíc nebylo nic vidět. Nikdo z nás neuměl zapnout ani vysílačku, která na takových lodích bývá, že jo? Museli jsme teda plout dál. Pan Tuckerman pak lodí strašlivě narazil na molo, potom přiběhl nějaký chlápek, ten mu pomáhal s lanama, za další čas přišla policie a pak ještě celá spousta jiných lidí. Můžu vám ale říct, že mi pak už bylo docela jedno, co se mnou vlastně dělají, protože jsem byla hrozně šťastná, že zase stojím na pevné zemi. Fakt jsem byla šťastím úplně bez sebe. Myslela jsem si, že to mohlo trvat tak tři hodiny, ale kde... představte si, že to zabralo jen hodinu a půl. Myslím od té chvíle, co jsme se pustili na moře, jenom hodina a půl od té doby, co jsme vypluli... Můžu vám taky říct, že to pro mě byla děsná zkušenost. Musely jsme pak obě vypovídat, potom jsme čekaly, až si to poldové sepíší na strojí, pak to podepsat a pak ještě

za nějakou dobu svědčit u soudního projednávání té věci. Nikdy předtím jsem žádnou takovou věc nepoznala. Ale zase... nebylo to tak strašný, jak jsem si to vždycky představovala. Jisté ale je, že to asi byla nejhroznější noc mého života... A přitom jsem tam vlastně vůbec nechtěla jít... To ta zatracená Mishy. Vždycky mě stáhne k něčemu špatnému. Ale teď už s ní nechci mít nic společného. Ale určitě víte sám, jak to dopadne, když vás někdo pořád volá a volá. Co má chudák člověk dělat? Je trochu cvok, ta Mishy. Ona má ráda, když se kolem ní něco děje... A taky se kolem ní pořád něco děje, to je teda fakt.

Tak – tohleto jsem všechno vykládala už aspoň desettisíckrát, taky to bylo všecinko v novinách, každý moje slovíčko...“

„Nedostala byste se tehdy do Clearwateru hodně pozdě?“

„No, tak kolem čtvrtý ráno, tak nějak, jo. Celé to bylo trochu uhozené, ale to je pro Mishy typický.“

„Nevíte, proč pluli do Clearwateru páni Tuckerman a Lawless lodí?“ zeptal jsem se.

„Měla to být nějaká obchodní záležitost. Ale tam o tom vlastně nikdo neztratil ani slůvko.“

„A ten kapitán – byl opravdu v bezvědomí?“

„Člověče,“ vyhrkla impulsivně, „já jsem si myslela, že už to má za sebou...“

„A ti dva – pili alkohol?“

„Pili. Ale nijak moc.“

Věnoval jsem jí úsměv.

„Včera večer kdosi říkal v Jachtařském a tenisovém středisku, tedy myslím v baru, že jste milé děvče...“

Celá se rozzářila. „No ne! Kdopak to byl?“

„Nicky Noyes.“

Zamračila se.

„A jo – tenhle... No, já se s ním občas vídám. Párkrát jsem s ním měla rande. Víte, že pracoval pro pana Lawlesse?“

Přikývl jsem.

„Říkal, že to byla fajn práce. No, já nevím... Dneska v době oběda si přišel jeden můj známej koupit nějaký kazety a říkal, že Nicky byl v nemocnici. Prej se někde dost zle porval.“

„Pere se často?“

„Na to, jak je udělanej, tak ani ne... Ale dokáže být hodně nepříjemnej, má dost velkou hubu, víte? Takže včera večer byl Nicky v Nort Bay? Hm... Jo – a copak se stalo vám, tudle nad okem?“

„Ale nic,“ odpověděl jsem. „Narazil jsem do něčeho ve tmě...“

„A tím něčím byl Nicky Noyes, co?“

Její temné oči prozářila vnitřní veselost. Rychle: využij příležitosti, McGee!

„A co když ano?“

„Tak to jste klasa! Ten buran rád ubližuje. Jednou dokonce zlomil Mishy prst. Všimněte si: když on vejde do místnosti, ve který je ona, tak ona hned z té místnosti odejde.“

Přeměřila si mě pečlivějším a zkoumavějším pohledem.

„Nějaké další zranění?“ zeptala se potom. „Jen to jedno? Copak jste měl s sebou nějaké buchar?“

„Stačí dobrá práce nohou,“ odpověděl jsem skromně.

„Tady na tý vizitce stojí psáno, abysme vám pomohli. Psal to, jak vidím, sám šéf banky... A vy tady chodíte po okolí a rvete se... Hm. To mi nějak s tou bankou neštymuje.“

Podíval jsem se na ni.

„Neříkal ten váš známý, jak se Nickymu vede?“

„Ále, ten je v pořádku. Říkal, že ho pustili, že tam jenom přespál. On dost často chodívá na pohotovost, bojí se o to jeho tělo. Jestli mu je trochu teplejc, hned potřebuje vědět, jestli nemá teplotu, a myslí si, že málem umírá. Když studoval na střední škole, byl tady dost známá perzóna. Pak odešel do Tallahase – hrál fotbal. Jenže ho šupem vrátili domů, protože tam hrál hazardní hry. Ale u pana Lawlesse měl to svoje místečko dobrý. Co bude dělat teďka, to teda fakt nevím. Nějakej čásek taky rozvážel pivo. Ale zdá se mi, že má dost peněz. Ono se taky říká, že dělá překupníka přes drogy... No, ne těch silných, ale takových těch, jak jsou marihuana, kokain a hašiš. No – Mishy si občas dá, když se jí zdá, že je na dně, ale já teda ne! Nikdy. Bojím se toho. Já vždycky musím vědět, kdo jsem a odkud jsem.“

„Ehm –“ odkašlal jsem si a významně na ni pohlédl. „Mishy... Mishy je důvěrnou přítelkyní pana Tuckermana?“

„Co to? A jo... vy chcete vědět, jestli s ním jako něco má, že? No – možná. Pro ni by to celkem nic neznamenalo a on je milý a zábavný chlap... Ale nikdy se o ničem takovém přede mnou nezmínila.“

„Nebude vám vadit, když jí řeknu, že jsem s vámi mluvil?“

„Samozřejmě, že ne. Ale řekněte mi,“ zadívala se na mne, „proč vlastně s náma dvěma ztrácíte čas?“

„To je tak: pracuji pro někoho, kdo by chtěl odkoupit pozemky pana Lawlesse. Potřebuju proto zjistit, jestli je opravdu mrtvý.“

„Hm. Tak to my vám nepomůžem. Já vám můžu jenom zopakovat: byla tam spousta černé vody, loď se zatraceně kymácela, já jsem ležela na podlaze. Říká se, že pan Lawless neuměl plavat. Někteří zase říkají, že je teďka v Mexiku. To by podle mě znamenalo, že ale musel umět plavat. Mluvily jsme o tom s Mishy. Kdyby se totiž nějak dostal na břeh, byl by v Timber Bay... a všude kolem zálivu jsou přece domy! Že by si nikdo nevšiml, kdyby tam špačkoval chlápek, kterej vylezl z moře? Celej mokrej? Říká se, že byl příliš silnej příliv... Tak ho tam snad čekala nějaká loď? Jo, tak to já ale nevím. Jakkak se jmenujete? McGee? No, já nevím, ale myslím, že je mrtvej. Teď mě omluvte, musím se vrátit do kšeftu, nebo mě Carol roztrhne. No určitě. Promluvte si o tom s Mishy. Ačkoliv – co byste z toho měl?“

Podnik U patrona se nalézal necelých dvě stě metrů od Jachtařského a tenisového střediska North Bay. Byla to sluncem vybledlá konstrukce nepravidelného tvaru, táhnoucí se až nad moře, kde ji zespodu podepíraly silné pilíře. Restaurace byla umístěna v části, která byla od břehu nejvíce vzdálena, až za velkým barem, ve kterém visely sítě, skleněné lodě, vypreparované ryby a žertovné výroky v rámečcích. Vládl zde odpolední klid. Nějaký obchodní cestující trápil hrací automat, chvílemi tloukl dlaní do jeho stěny ve snaze povzbudit ho k příznivějšímu výsledku. V rohu u stolu seděl pár s bílými vlasy, oba už dost při těle. Navíc měli stejné brýle s obroučkami z želvoviny, oba popíjeli točené pivo a hráli spolu žolíka. Vysoký, souchotinářsky vyhlížející barman s vousky a účesem, které vyvolávaly reminiscenci na veselá devadesátá léta

minulého století, leštil skleničky a ukládal je obráceně, tedy dnem nahoru, do poličky na stěně nad jeho hlavou.

Uvelebil jsem se na čalouněné barové židličky a zeptal se:

„Je tu někde Mishy Burnsová?“

„Přijde ve čtyři,“ zahučel muž.

„Prosil bych jedno točené,“ požádal jsem ho.

Přinesl mi ho s pěknou pěnou nahoře.

„Až Mishy přijde,“ řekl přitom, „začíná jí pracovní doba. Musí prostříst stoly. Nemá čas, aby si tady dělala, co chce.“

„Chcete být nepříjemný?“

„Ne,“ odpověděl. „Jen vám vysvětluji, jak se tady věci mají, kamarádíčku. Co si dělá Mishy ve svém volném čase, to je její věc.“

„Vy jste majitelem podniku?“

Podíval se na mne shora.

„Jsem jedním z majitelů.“

Ten svárlivý chlap už mě přestával bavit.

Usmál jsem se na něho a řekl:

„Vždycky jsem uvažoval o takovém podniku, jako je tenhle.“

„Uvažoval o čem?“

„Předpokládejme, že by si člověk – jen tak pro zábavu – pořídil seznam všech institucí, které mají jakoukoliv pravomoc v souvislosti se způsobem, jakým to tady vedete. Městských, okresních, floridských, federálních. Víte, všech těch zásobovacích správ, daňových správ a dodavatelů alkoholu. A dále si představte, že by člověk prošel podnikem, jako je tento, a pak sepsal seznam všech přestupků proti nejruznějším zákonům, výnosům a směrnicím.“

„Náš podnik je slušný a čistý. Tady se nic neporušuje.“

„Nesmysl, příteli. Člověk se nemůže nikdy vyhnout tomu, aby něco neporušil. Jak známo, předpisy si protiřečí – to víte vy i já. Klidně byste mohl dostat pokutu, přijít o živnostenské povolení, dostat se před soud. Tím vším vás systém svírá v hrsti. Začnete-li se stavět na zadní, přijdou, prohlédnou si to tady a řeknou vám, že musíte dát postavit novou kuchyň, zavést nové elektrické vedení nebo rozšířit parkovací plochu o deset míst.“

„Kdo sakra jste?“

„Jsem chlápek, který sem před chvílíčkou tiše přišel, posadil se a zeptal se vás, jestli je tady Mishy Bumsonová, pak si musel vyslechnout vaše řeči o její pracovní době a o tom, kdo ji platí. Můžeme ale začít znovu, ne? Je tady Mishy Burnsová?“

„Přijde ve čtyři.“

„Prosil bych točené pivo,“ řekl jsem na to.

Uchopil prázdnou sklenici, natočil mi do ní pivo a přešel na druhý konec barového pultu, aby mne zanechal samotného. Toužil jsem přesně po tom, co udělal.

Michele přišla asi za deset minut. Vytvořil jsem si o ní v duchu jistou představu, kterou jsem měl nyní možnost konfrontovat se skutečností. Výsledkem byl naprostý rozpor mezi mou představou a reálnou dvaadvacetiletou Doris Dayovou. Vtancovala dovnitř plná tepla, života a dobré nálady. Svým příchodem rozjasnila celou místnost. Obchodní cestující ji znal, znali ji i hráči žolíka. Barman jí němým gestem ruky ukázal na mne. Přišla ke mně, napřáhla paži a se zářivým úsměvem řekla:

„Dobrý den. Jsem Mishy Burnsová.“

Stiskl jsem nabídnutou pravici.

„Travis McGee. Tamhleten chlápek tvrdí, že vás platí a že s vámi nemůžu mluvit.“

„A o čem, zlatíčko?“

„Mluvil jsem o vaší plavbě s Licií.“

Udělala zvláštní grimasu. „Ach jo, zase ta věc.“

Musela být zřejmě v neustálém pohybu, pořád měnila výraz, postoj, přehazovala si vlasy dozadu, přenášela váhu z pat na špičky. Byla neustále v takovém pohybu, že člověk nabyl touhu položit jí pevně ruku na rameno a přidržet ji, zklidnit a zastavit. Uvědomil jsem si, že právě tato její vitalita vyvolává dojem její krásy, že by v klidu pravděpodobně vypadala zcela odlišně. A zřejmě asi ne tak jako teď.

„Harley je trochu nervózní, že Harleyi? Podívejte se, zlatíčko, počkejte, až se převlíknu do stejnokroje, trochu tady v restauraci uklidím a potom si můžeme promluvit. Bude tady celkem mrtvo až do pěti hodin pěti minut. Pak začnou bouchat dvířka aut na parkovišti.“

Po malé chvilce jsem ji mohl pozorovat, jak kmitá sem a tam po restauraci. Měla na sobě tenisový úbor s námořnickým límcem, sukýnka jí sahala těsně pod zadek. Na hlavě jí seděla malá bílá námořnická čapka. Přidala se k ní další číšnice. Na pivo přišlo několik zedníků, kteří končili ve čtyři. Někdo uvedl do chodu hrací automat. Pozoroval jsem stále Michele. Měla opravdu báječné nohy. Bezmála jsem cítil provinilost nad tím, jak úskočné jí budu klást otázky. Ale příliš provinile jsem se zase necítil. Je to jakási vina, která předchází samotný čin. Meyer v takových případech hovoří o šachové vině. Je to podle něho něco podobného, jako když si uvědomujete, že slabší hráč proti vám nesprávně reaguje na tradiční otevření hry, a vy se ho tak můžete připravit rozdrtit.

Když na mne kývla, vešel jsem do restaurace a kráčel za ní k barovému pultu. Právě uvařila kávu.

„Dáte si?“ zeptala se. „Černou? Dobře. Podívejte se, už jsem se o tom výletě navykládala až až. Věřte mi, že už to bylo dávno – velmi dávno. To je tak: pro mne je to, co bylo před dvěma měsíci, už velmi dávno... Za dva měsíce se toho totiž může stát strašně moc. Hovořila jsem už o tom tolikrát, že to, co si pamatuju, už není ten vlastní výlet lodí, ale to, co jsem už tolikrát vyprávěla.“

„To se stává,“ připustil jsem ochotně. „Myslím, že i Felicie je už z toho unavená.“

„Nevěřil byste, jak nám bylo mizerně. Mně by snad ani tak špatně nebylo, ale když začala zvracet ona, byla jsem stejně ztracená i já.“

„Je tady jistá věc, kterou bych si rád objasnil.“

„A to?“

„Zajímá mě, jak přesně formuloval John Tuckerman své pozvání, abyste s nimi podnikla výlet tou lodí a vzala s sebou i svou přítelkyni.“

Podívala se na mě.

„Mýlíte se. Byla jsem to já, kdo se ho zeptal, zda bychom nemohly plout s nimi.“

„Licie mi říkala, že vám Tuckerman přikázal, abyste tvrdila, že jste ho o to požádala.“

„Čert aby ji vzal. Slíbila, že to nikomu neřekne...“

A najednou se přestala pohybovat. Stala se z ní nevýrazná plavovláska s tuctovou tváří, s nehty okousanými až ke kůži. Dívala se na mne jaksi zevnitř, jak se dívá zvíře z křoví.

„Vy podělaný parchante,“ řekla tiše. „Vy jste mě podvedli!“

„Podívejte se na věc z této stránky: žije-li někde Lawless, bylo to vlastně spiknutí, aby mohl zpronevěřit peníze. A k tomu potřeboval lidi, kteří by celou akci zamaskovali.“

„To jen dokazuje, co všechno už o té věci víte, vy parchante jeden.“

„Vím jednu věc: lhala jste, ačkoliv jste byla vzata pod přísahu. Je to tak? Je. Zatím je to jen mezi námi a Felicií. Ale nepřestanete-li se nadále vyjadřovat stejně hrubě jako nyní, nebudu už vidět žádný důvod, proč bych si měl to tajemství nechávat jen pro sebe.“

Stáli jsme proti sobě a upřeně se dívali jeden na druhého. Oba jsme se přitom lokty opírali o servírovací pult mezi námi. Na několik sekund jsem měl tentýž pocit, co před chvílí. Znovu na mne zíralo z křovin její duše obezřetné zvíře. Pak se uvolnila, vzdychla a rázem z ní byla opět slečna. Veselá, samá vitalita a radost, pomrkávání a úsměvy.

S udýchaným úsměvem a vulgárním pomrkáváním řekla:

„Bylo to tak. Věřím vám, že to neprozradíte... John Tuckerman bláznil po Felicii. Nevěřil byste tomu, jak po ní toužil od první chvíle, co ji uviděl. Řekl mi, že mi dá pěkný dárek, když zařídím, aby s ním šla. Asi to pokládal za vhodnou příležitost zpracovat ji. Ale ona nevěděla, oč vlastně jde. Je to zvláštní holka. Sex ji nijak zvlášť nepřitahuje... Nějakou dobu žila s jedním chlápkem, nikdy o tom nic neřekla, ale myslím, že to pro ni asi nebyl šťastný začátek. Ted' ji to už vůbec nezajímá.

Takže my jsme tedy dostaly mořskou nemoc, Harder upadl do bezvědomí, museli jsme se vrátit, a pak už víte, co se stalo dál. Hned nato mi Tuckerman řekl, abych všude uváděla, že jsem to byla já, kdo ho požádal, zda bychom nemohly plout s nimi. Později tvrdil, že je to všechno ještě mnohem důležitější, že od toho nesmím ustoupit, protože kdyby vyšlo najevo, že nás tam pozval on, nevypadalo by to celé vůbec dobře. Pan Lawless nebyl nijak nadšený z toho, že jsme tam byly. Sotva na nás promluvil. Felicie na to přišla, když jsem si

při soudním vyšetřování trošku přihla a začala jsem si ji dobírat, že mi dal pan Tuckerman sto dolarů, abych ji přemluvila, ať s námi jede na ten strašný výlet. Tehdy se na mne doopravdy rozhněvala. Celý týden se mnou nemluvila, než pochopila, jak je to směšné, a odpustila mi. Říkala také, že i kdyby to byl nejlepší výlet lodí, jaký kdy svět viděl, vyhodil podle ní Tuckerman těch sto dolarů zbytečně. Nevím, proč je taková. No, asi je už pro ni trochu starý... Tvrdí, že má třicet osm, ale zřejmě mu už bude čtyřicet. Řekla jsem jí taky, že to není žádný úchyl ani nic takového, že je hodně milý a velkorysý, že žije venku na té nádherné pláži, ale ona s ním pořád nechce nic mít. To ale zase neznamená, že by si o sobě myslela, že je nejhezčí na světě. Ona si o sobě myslí, že je škaredá. Někdo jí jednou řekl, že by s těmi jejími zuby mohla sníst hamburger i přes okenní žaluzie. Nechápe, proč by měl mít o ni někdo zájem.“

„Který prst vám zlomil Nicky Noyes?“

Zrudla.

„Licie má veliké bílé zuby – a ke všemu má velkou i tu svou pusu,“ odpověděla.

„Přišli zákazníci.“

„No ne – a se čtyřmi dětmi k tomu... Kuchyň se zavírá v deset, od půl jedenácté jsem volná.“

„Když tady nebudu o půl jedenácté, nečekejte na mě.“

„Ale zůstanete ve městě?“

„To ano. Nějakou dobu ano.“

8. KAPITOLA

Od Patrona jsem si to namířil rovnou na South Oak Lane 215, k dlouhému bílému domu s garáží pro tři auta. Dorazil jsem tam kolem tři čtvrtě na pět. Na příjezdové cestě stála dvě auta. Starý, větrem ošlehaný kabriolet značky Cadillac, který pod bílým nátěrem rezavěl, a malá zánovní šedivá Honda accord. Venkovní vrata byla uzavřena. Skrze sklo vnitřních dveří jsem slyšel ženský smích. Nebyl to žádný zdvořilý smích, ale výbuch nakažlivé veselosti.

Musel jsem opakovaně zazvonit, než uvnitř zareagovali. Ke dveřím přišla rychlým krokem žena, která na mně zkoumavě pohlédla. Byla malá, štíhlá a opálená, měla na sobě žluté šortky a tričko. Šedivě černá ofina jí sahala až téměř k černému obočí. Obličej měla opálený, tváře propadlé, poznamenané výraznými šikmými vráskami. Ještě hlubší vějíř vrásek jí vroubil ústa. Oči měla tmavě modré.

„Paní Lawlessová?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ odpověděla a dívala se na mně. „Ale nic nepotřebuji, děkuji.“

„Dovolte – zastupuji společnost, která se zabývá záměrem odkoupit ranč *Dvojité L* a *Lawlessovy ovocné sady*. Kdybyste mi věnovala alespoň chvilku svého času, byl bych vám vděčný.“

Vytáhl jsem jednu z navštívenek. Tu, co měla na rubu napsáno „Drahá Julie“ a byla podepsána „Dev“. Paní maličko pootevřela dveře, vzala si vizitku a znovu zastrčila zástrčku.

Když si pomalu a důkladně přečetla navštívenku, zamračila se a řekla:

„Ty nemovitosti vám nemůžu prodat – ale to jistě víte...“

„Žije-li váš manžel, je celá věc složitější –“

„Hub je mrtev.“

„Snad byste nám mohla pomoci tu záležitost zprůhlednit.“

„Mám už dost nejrůznějších rozhovorů s nejrůznějšími lidmi, s nimiž jsem mluvila o svém manželovi.“

„Proto, že vás neposlouchají?“

„Asi tak...“

„Já poslouchám pečlivě. Ne ovšem tak dobře, jako D. Jake Herron, ale dostatečně dobře.“

Tvář jí trochu změkla.

„Znal jste mého otce?“

„Jen trochu. Můj přítel a já jsme mu před několika lety pomohli usvědčit jednoho chlapíka – nějakého revírníka – který se zapletl do pytlácké aféry s aligátory.“

Pokývla.

„Ano,“ řekla, „vzpomínám si. Slyšela jsem o tom.“

„A já si vzpomínám, jak v ten večer váš otec poznamenal, že lidem se už nechce ztrácet čas posloucháním...“

Pohlédla na mne.

„Tak tedy –“ malinko zaváhala, „pojďte dál. Třeba si něco koupíte.“

„Nerozumím.“

„Právě vyrábíme cenovky na největší domácí výprodej, jaký se kdy konal na South Oak Lane. Je to snad náš jediný domácí výprodej.“

Prošel jsem s ní skrze dům až na prostranství za ním, kde se tyčila velká prosklená voliéra, za níž se rozkládala terasa, vydlážděná plochými kameny, a vedle ní ve středně velkém bazénu šplouchala voda. Vzadu za terasou bylo ohniště. Julii Lawlessové vypomáhaly dvě ženy. Baculatá, veselá černovláska Doris Jenningsová a bledá, uštěpačná Freddy Ellisová. Kromě nich tam byla i jedna z Lawlessových dcer, která se mi představila jako Lynn. Zdála se mi odněkud známá. Zapřemýšlel jsem a náhle jsem si vzpomněl, kde jsem ji viděl.

„To byl ale výkon,“ řekl jsem jí.

„Co to?“

„To, jak jste porazila tu slečnu Nafoukanou, co měla na sobě lososově růžový dres na dvorci v Jachtařském a tenisovém středisku North Bay. Všiml jsem si, že vám ani nechtěla podat ruku.“

Varovně na mne zamrkala.

„Díky. To byla Sandra Ellisová. Víte, nikdy předtím jsem ji nedokázala porazit.“

„Hej,“ ozvala se Freddy Ellisová, „chcete tím říct, že má povýšenecky se chovající dcera prohrála a navíc se chovala nezdvořile?“

„To nic,“ řekla Lynn. „Nic se nestalo.“

„Podle mne se tedy stalo,“ řekla Freddy zlověstným tónem.

Doris Jenningsová mě vyzvala, abych se šel podívat, jak ocenily Hubovy věci, a pak se vyjádřil k tomu, zda nasadily ceny přiměřeně. Byla se údajně radit v obchodě se sportovními potřebami, ve kterém Hub nakupoval. Věci byly soustředěny v bližší garáži.

Procházel jsem pomalu a pozorně kolem Lawlessových golfových holí, golfového vozíku, tenisové výstroje, kolem kuželek a bot ke hře kuželek, kolem brokovnic a jiných pušek, kolem terčových revolverů, udic určených k lovu s muškou, surfových udic, udic na tuňáky, kolem navijáků a pouzder na navijáky, kolem krabiček na umělé návnady, krabiček s muškami, kolem vah, boxovacího pytle, fotoaparátů značky Nikon, kolem objektivů, pouzder na objektivy, blesků, stativů, krabiček na diapozitivy, diaprojektorů, filmovacích kamer, promítaček, stojanů na světla, kolem jízdního kola s desítkou převodů, kolem dalekohledů a loveckých nožů v pouzdrech.

Ten člověk měl podle všeho rád pěkné věci a dokázal se o ně starat. Nepořizoval si je proto, aby je někam založil. Na všem bylo vidět, že to jsou užívané a udržované věci.

Mou pozornost přivábila nádherná, na míru zhotovená brokovnice. Vězela v pouzdře z vepřové kůže a po obou stranách měla přídatné hlavně. Na dřevěné pažbě ze španělského ořechu byl vidět zlatem vykládaný monogram *H. R. L.* a visel na ní bobří ocas. Puška byla opatřena jednou neselektivní spouští a ventilovou spojkou. Do bílé oceli byly vyryty spirálovité ornamenty. Podle všeho byla vyrobena tak, aby při držení uspokojila svého majitele, tedy aby vyhověla jeho fyzickým rozměrům. Věděl jsem, že musela představovat investici přinejmenším tři tisíce dolarů – báječná hračka pro odrostlého chlapce. Byla na ni připevněna cenovka s cifrou pět set dolarů. Vzal jsem ji do ruky a vyzkoušel. Úderník závěru a tupý ohyb pažby nebyly vzhledem k mé postavě na správných místech, stejně tak spoušť nebyla v požadované vzdálenosti. Koneckonců se

neshodoval ani monogram... Nicméně je to velmi dobrá příležitost ke koupi pro muže stejných fyzických parametrů, jaké měl Hub Lawless.

Všechno jsem si beze spěchu prohlédl, než jsem se opět vrátil k rybářskému nádobíčku a potlačil touhu něco si koupit. Pokud šlo o výstroj, měl Hub Lawless velice dobrý vkus.

„Tak jak?“ zeptala se Julie Lawlessová.

„Poradili vám dobře. Ceny těch věcí, ve kterých se vyznám, jsou odpovídající. Jsou přiměřené z hlediska toho, kdo prodává, i toho, kdo kupuje.“

„Nikdy si nic neodpíral,“ řekla suše. „Starý, dobrý Hub. To nejlepší bylo pro něho stěží dobré...“

„Maminko!“ ozvala se Lynn na obranu svého milovaného otce.

„Promiň, kuřátko,“ omlouvala se Julie Lawlessová a natáhla se, aby dívce projela rukou vlasy. „Děkuji vám, že jste mne uklidnil, pokud jde o ty ceny. Zdály se mi přece jen trochu nízké. Víím dobře, kolik za ty věci zaplatil.“

Vyměnili jsme si pohled.

„V golfových potřebách a jízdních kolech se nevyznám,“ odpověděl jsem.

„Ach, ceny těch věcí jsou v pořádku. Nevěděla jsem nic právě o těch ostatních.“

Další část garáže zabíraly věci, jaké se většinou při domácích výprodejích nabízejí. Některé z nich předtím patřily Julii, jiné přinesla Doris Jennigsová, další zase Freddy Ellisová s cílem vypomoci přítelkyni. Byla to obyčejná běžná sbírka: dětské postýlky a vysoké dětské židličky, ozdobné püllitry na pivo, talířky-souvenýry, knihy vyšlé jako prémie, stojací lampy a cestovní tašky, grilovací soupravy a balíky svázaných časopisů, tříkolky, klobouky s pery, stolky a ubrusy. Na jejich další naléhání jsem se vyjádřil ve smyslu, že je tady k mání celá řada velmi pěkných věcí.

Když jsem to všechno přestál, jako za odměnu za mou trpělivost a pomoc a také proto, že jsem znal jejího otce, mě paní Lawlessová odvedla dozadu do obývacího pokoje, aby si se mnou ze společenské povinnosti promluvila.

Posadila se do rohu velkého gauče tak, že si skrčila nohy a položila si je na jeho okraj. Usadil jsem se naproti ní. Mezi námi stál skleněný konferenční stolek.

„Je to hrozně skličující,“ řekla. „Dosud jsem se ještě nedokázala pustit do Hubová šatníku – budu se muset zbavit všech jeho šatů... Dám je asi chudým nebo možná Armádě spásy. Nebo nějakému podobnému spolku.“

„Jak to tak vypadá, dost lidí si myslí, že je váš manžel někde v Mexiku –“

Zadívala se na mne.

„Dopovězte tedy i zbytek, pane McGee.“

„Jaký?“

„Že ukradl peníze a utekl. Že se zdekoval s tou jeho norskou milenkou, aby někde šťastně a spokojeně žili až do smrti.“

„Měl s ní poměr... Tuším, že to byla architektka. Je to tak?“

„Správně. Ano, měl s ní poměr. Stalo se to poprvé – myslím podobná věc. Věřte mi, opravdu to udělal poprvé... Začalo to vloni v létě. Někdo mu ji tehdy doporučil – měla to být expertka na návrhy nákupních center. Navrhovala veliké centrum v Atlantě a další v Jacksonvillu. Když plánovaná výstavba ztroskotala, měla odejít, nebo zůstat. No, zůstala tady a tahala výplaty z velkého šéfa, na kterého čekal neodvratný krach. Och, mám už plné zuby těch malých skandinávských kurviček s udýchaným akcentem. Nemalují se. Nanesou si nejvýš jen trochu rtěnky na ústa, mají světle zelené oči, velká prsa a morálky přibližně tolik jako králík.

Klidně vám teď řeknu, že mě to hodně ranilo... Zpočátku jsem tomu nemohla uvěřit, ale když jsme si to rozebírali mezi čtyřma očima, nepopřel to. Přiznal se a slíbil, že se s ní rozejde, ale neudělal to. Pak tvrdil, že se snažil, ale podle mě se nesnažil dostatečně... Ptala jsem se ho, zda si při tom vzpomene na Lynn a Tracy. Řekla jsem mu, že děti v pubertě rodinné neshody výrazně poznamenají. Jak víte, naše dcery mají šestnáct a čtrnáct roků. Několikrát jsme se kvůli tomu silně pohádali. Začal přespávat na ranči, v místnosti za kanceláří – to bylo tak koncem ledna. Poslední dobou jsem měla hodně času, abych mohla o všech těchto věcech přemýšlet. A vím... řekla bych, že jsem tu jeho aféru s Kristin začínala chápat. Hub měl

svůj sen. Hodně obdivoval mého otce a chtěl po jeho vzoru vybudovat velkou základnu moci. A přitom získat hodně peněz. A jednoho dne kandidovat na guvernéra státu Florida a stát se tak Někým. Jenže vloni, když přišly ty zlé časy a všechno se mu přestávalo dařit, si začal uvědomovat, že se jeho sen rozplývá. Byl až příliš důvěřivý... špatně zhodnotil situaci. Dospěl k závěru, že když zbankrotuje po čtyřicítce, jeho jméno dostane nesmazatelný flek. A on že už nebude mít dostatek času to všechno, co si naplánoval, vybudovat. Pociťoval nad tím zoufalost. On, který vždy překypoval energií a dobrou náladou, nyní nemohl najít východisko ze situace, ve které se začínal utápět. Někteří jiní by se z toho možná zbláznili, jiní by třeba sáhli po drogách nebo po alkoholu. Hub se zkrátka zapletl s tou architektkou. Podle všeho si tak dokazoval svou mužnost, dost možná, že mu opakovala, jak je ohromný... Měla jsem mu to snad říkat já a nepotřeboval by to od ní. Možná jsem mu něčím lezla na nervy. Je také možné, že už nakonec nebyl úplně v pořádku... Rozumíte mi?“

Odmlčela se.

„Myslím, že ano.“

„Posloucháte to opravdu, že?“

„Zajímá mě to.“

„Sedíte tady, hledíte na mne, kýváte hlavou, sem tam souhlasně zabručíte. Posloucháte mě tak zatraceně vážně, že mě to nutí pokračovat v mém vyprávění.“

„Vy o tom chcete vypravovat,“ řekl jsem. „A to je asi to nejdůležitější.“

„Takže vám tady svěřuji věci, které bych neměla. Vždyť se vlastně vůbec neznáme.“

Usmál jsem se, ale jen maličko.

„Když toho druhého neznáme, je to vždycky jednodušší.“

Zakývala hlavou. „Asi ano.“

„Proč jste tak přesvědčená, že je mrtev?“

„Víte, byli jsme si vždycky hodně blízcí. Až na těch posledních osm měsíců jeho života... Řekla bych, že jsme byli spojeni takovým tím neobyčejným poutem, které podle mého většina lidí ani nepozná. Jednou na mne dolehl pocit velké hrůzy, strašný strach. To byl Hub

na lovu s Johnem Tuckermanem. Zapsala jsem si tehdy přesně čas, kdy jsem ten strach pocítila. S Hubem jsem se nemohla žádným způsobem kontaktovat. Byla jsem hrůzou bez sebe, strašně nervózní. Konečně se ozval. Telefonoval z Waycrossu v Georgii. Vysvětlil mi, že ho uštkl jedovatý bahenní had do zápěstí, ale že už je všechno v pořádku, že mu to ošetřili. Nic mu není, za dva dny se vrátí domů. Pak jsme porovnali můj zápis s dobou, kdy ho had uštkl, a zjistili jsme, že se ty věci shodují na minutu. Hub věděl přesně, kdy se to stalo, protože ho had uštkl hned vedle hodinek.

Jindy se stalo, když byly obě dcery ve škole – jedna tehdy chodila do třetí a druhá do první třídy – že přiběhl Hub po poledni domů, neboť se domníval, že k něčemu došlo. Já jsem tehdy spadla ze střechy naší kůlny a poranila jsem si záda tak vážně, že jsem se sama nedokázala postavit, dokonce jsem ani nebyla schopná doplazit se k telefonu – k sousedům už vůbec ne – jak hrozná to byla bolest. Vyskočila mi plotýnka. Ale *věděla* jsem, že když budu čekat, Hub přijde. Byla jsem pevně přesvědčená, že ví, co se mi stalo – a on přišel.

Kdybych vzpomínala, mohla bych vám takových věcí uvést ještě hezkou řádku. Ty dvě, co jsem vám teď přiblížila, patřily k těm významnějším.

Když mi té osudné noci říkali, že Hub spadl z Julie přes palubu a že předpokládají, že se utopil, nevěřila jsem tomu. Uchýlila jsem se do našeho společného vnitřního světa, v němž jsme byli my dva spojení, a poznala jsem, že on tam ještě pořád je – a že tedy nemůže být mrtvý...”

„Nerozumím.“

Na malou chvíli zůstala tiše.

„Byla to nechutná situace,“ pokračovala potom, „dvě mladé dívky a dva muži středního věku na naší nádherné lodi, která nese jméno po mně – ale nebyla to zase žádná katastrofa. Nevěděla jsem, co se děje. Šla jsem hodně pozdě spát, Lynn a Tracy byly hodně znepokojené a rozčilené, musela jsem je uklidnit. Jejich vztah k Hubovi byl hodně silný. Nemohly pochopit, co se to děje s jejich světem. Mám o ně velké obavy, hlavně o Tracy. Začala být divná a jaksí tajnůstkářská. No – tehdy jsem si vzala prášek pro uklidnění,

takže jsem se vzbudila až druhý den kolem desáté hodiny. To bylo dvacátého třetího března. Ale celkem rychle jsem si hned všechno vybavila. V duchu jsem se upřela znovu kamsi dolů, takovým tím neurčitým směrem, nedovedu vám to lépe popsat, abych zase našla jakési vnitřní zklidnění. Ten pocit byl obdobný tomu, co jsem vnímala večer předtím. Jenže tentokrát tam kdesi v dálce už nic nebylo, vůbec nic. Dotýkala jsem se jakéhosi studeného, mrtvého a osiřelého místa hluboko ve své duši. Poznala jsem, že Hub už nežije... Od té chvíle jsem o tom v hloubi duše přesvědčená. Můj manžel je mrtev.“

Pokývl jsem.

„Promiňte, ale to nebude asi důkaz, který by stačil pojišťovací společnosti.“

„Já vím. Snaží se najít kdeco, aby nemuseli platit, protože pojistka zní na vysokou částku. Víte, ani by mne nepřekvapilo, kdyby všechny ty zprávy, že Hub žije v Mexiku, pustili do oběhu oni sami. Je pravda, že Hub měl Mexiko rád. Kdyby byl naživu a chtěl se ukrýt, s největší pravděpodobností by se odebral právě tam.“

„To, že vybral všechny peníze z účtů, ukazuje na to, jako by se opravdu plánovaně rozhodl zmizet a ukrýt.“

„Je možné, že to chtěl udělat. Nevím. Nemluvili jsme spolu o ničem takovém, poslední dobou jsme spolu vlastně nemluvili vůbec. Ale dá se soudit, že by snad ulehčil svému svědomí – pokud jde tedy o mne a naše dcery – kdyby předstíral svou smrt, a zanechal mi tady vysokou pojistku.“

„A co když chtěl předstírat svou smrt, ale něco mu přitom nevyšlo a on zemřel?“

Zamyslela se.

„To by souhlasilo i s tím, jak se choval předtím, než zmizel, ale souhlasilo by to také s mým pocitem, že nebyl hned mrtev, ale až po nějaké době...“

Poklepal jsem klouby své pravé ruky na konferenční stůlek.

„Položím vám teď hypotetickou otázku. Co kdyby vám někdo ukázal fotografii z osmého dubna, na které by byl Hub, jak sedí v pouliční kavárně v Guadalajaře a nalévá si pivo?“

Privřela oči.

„Řekla bych, že je to padělek.“

„Kdo by si dával práci s falšováním fotografie?“

„Kdo? Přece pojišťovací společnost. Aby zakalila vodu a nemusela mi vyplatit dva miliony dolarů... Pojistka zní na mne, jsem její majitelkou. Doklady jsou uloženy v Pobřežní národní a úvěrové bance – zeptejte se na to Roba Gaylora. To je šéf majetkoprávního odboru. Stará se o majetek, který mi zanechal můj otec, což není dost k tomu, abych si udržela dům a mohla vychovat dvě dcery. Proto dělám domácí výprodej a brzy nabídnu k prodeji i dům. Pak se poohlédnu po nějakém menším a levnějším.“

„To je nádherný dům, paní Lawlessová.“

„Říkejte mi Julie... Jenže domy se vám dokážou z ničeho nic zprotivit. Začnou vám najednou připomínat až příliš vánoc a narozenin v nich strávených.“

Jak se jmenujete křestním jménem vy?“

„Travis. Trav. Nevíte, kdo by mi mohl dát nejvíce informací o Kristin Petersenové, Julie?“

„Ona nebyla typ, který se hned s kdekým spřátelí. Byt měla pronajatý na North Pass Vista. To je severně od Jachtařského a tenisového centra North Bay, kde jste viděl, jak Lynn porazila Sandru Ellisovou –“

„A kde bydlím i já s mým přítelem Meyerem.“

„North Pass Vista je tvořena řadou domů, jejichž vlastníkem je město. V jednom z těch domů je i kancelář, kde se pronajímají byty – zeptejte se tam.“

„Kdyby mě napadly ještě další otázky, které bych vám rád položil, můžu zase přijít?“

„Samozřejmě,“ odpověděla a zadívala se na mne pronikavým pohledem. „Ale ve skutečnosti vás koupě nemovitostí nezajímá, je to tak?“

„Zajímá to především mého společníka.“

Bedlivě mě sledovala pevným zrakem.

„Asi se o ně ani on nebude tak moc zajímat – když se mě tak o tom snažíte přesvědčit. Vy jste tady kvůli něčemu úplně jinému. Vy jste tady proto, abyste něco zjistili, případně abyste někomu pomohli...“

„Nu – víte,“ zrozpačitěl jsem. „Vaší zásluhou se teď začínám cítit trochu nepřijemně.“

„To bych nechtěla. Nejsem žádná čarodějnice. Jen někdy dokážu docela dobře číst lidem v duši. Ale vy, Traviši, ať už děláte to nebo ono, děláte to vždycky náramně dobře.“

„Děkuji. Nejsem tak úplně přesvědčený jako vy, že to tak je.“

„Musím se teď vrátit do oddělení starých lamp a určovat další ceny,“ řekla. „Jednoho dne mi řeknete pravý důvod, který vás sem přivedl, Traviši...“

„Zajímá-li vás to...“

„Kdyby mě to nezajímalo, nemluvila bych o tom.“

Vrátil jsem se do Jachtařského a tenisového střediska North Bay ve čtvrt na sedm. Připadal jsem si špinavý, apatický a sklíčený. Meyer tam nebyl. Nezanechal mi žádnou zprávu.

Sundal jsem si obvaz a opatrně odlepil proužky náplasti. Okraje rány přilnuly působením obvazu k sobě, mohl jsem tedy na ránu nanést dezinfekční prostředek, který jsem si koupil v lékárně nedaleko banky. Ránu jsem potom přelepil vodotěsnou náplastí tělové barvy, kterou jsem si zakoupil ve stejné lékárně. Díval jsem se chvílemi sám sobě do světlých, skepticky zírajících očí. Jistá dáma, které jsem v té chvíli nebyl nijak zvlášť sympatický, o nich kdysi prohlásila, že mají barvu plivance. Kolem tmavě opálená pokožka, tu a tam bílá jizva, mírně zahnutý nos, sluncem vybledlé vlasy, které jen neochotně reagují na jakoukoliv úpravu, a jsou proto upravovány jen zřídka.

Tam venku na lodi Antsie, když jsem se plavil nekonečnou cestou z Grenadin do Virginsu a ke Keaslerovu poloostrovu, jsem toužil po večerních světlech, jemných ženách, kvalitním alkoholu a dostatečném množství hudby, která by všemu zmíněnému vytvořila nejvhodnější pozadí. A teď jsem tady – po uši ve všem, po čem jsem toužil a snil na palubě Antsie. A toužím být zase tam – na palubě Antsie, která se bude pode mnou kolébat, když bude do lodi narážet neodbytné moře. Život je opravdu zvláštní.

Nechal jsem Meyerovi vzkaz, že mne najde v baru. Jakmile jsem se osprchoval a převlékl, začal jsem svět vnímat přece jen z

lepší stránky. Sešel jsem dolů do přeplněného baru. Billy Jean Baileyová tam brnkala na klavír ve snaze vyprodukovat jakousi náladovou improvizaci, opak toho, co hrála později večer. Když mě spatřila, prozářil ji jakýsi vnitřní svit, jako vychází zář svíčky umístěné v bubákoví udělaném z dýně. Usmála se na mne a mně ztuhlo srdce úlekem. Měla na sobě bledě modrou kovbojskou košili a těsné bílé džíny. Začala hned hrát něco jiného, abych pochopil, že hraje pro mne, který jsem přišel z neznáma, a jí se zdálo, že z jejího snu. Hudba mi měla říci, co jsem odmítal pochopit – že je zamilovaná do skvělého chlapíka.

Ne, ne, ne, ozývalo se mi kdesi v mozku a bušilo mi v hlavě. To v žádném případě, prosím!

Když si udělala pauzu, přešla ke vzdálenějšímu konci baru a protlačila se až ke mně. Položila mi ruku na krk a stáhla mi ucho ke svým ústům, aby mi mohla mluvit přímo do něj.

„Dnes jsem strávila nejpříjemnější den svého života – přemýšlela jsem o tobě, králíčku.“

„Hm.“

„To se mi ještě nikdy nestalo,“ pokračovala. „Umíš si to představit?“

„Hm.“

„Bylo to tak fantastické, že jsem byla celá pryč – úplně bez sebe. A jsem i teď, když si na to vzpomenu. Jsem z toho jako opilá, králíčku.“

„Králíčku?“

„Milý králíčku... Ty můj drahý, maličký králíčku. Och, Bože, ten čas se tak vleče – ta půlnoc snad nikdy nebude...“

„Nemáte v pátek otevřeno až do jedné?“

„K čertu! Dneska je pátek!“

„Ano, dnes je opravdu pátek.“

Políbila mě kamsi za ucho a vrátila se ke svému klavíru. Všiml jsem si, jak se kolemstojící naším chováním bavili. Billy Jean se svým vztahem ke mně a svým chováním nijak netajila. Uši jsem musel mít červené – byl jsem host, který se okamžitě důvěrně spřátelí s klavíristkou.

Napsal jsem pro ni krátký vzkaz, zaplatil a odnesl lístek ke klavíru, kde jsem ho položil tak, aby si vzkaz mohla projít očima. Udělala to, malými ústy mi naznačila políbení a pak se široce usmála. Vyklopýtal jsem ven. Přímo před vchodem jsem málem vrazil do Meyera.

„Co to tady vyvádíš?“ zeptal se a udiveně na mne pohlížel.

„Je to tam jakési stísněné...“ zakoktal jsem.

„Vždyť je tam vysoký strop,“ řekl udiveně.

„Dej na má slova. Je to tam stísněné, hrozně stísněné. Pojd'me... ehm... na skleničku k Patronovi. Je to odtud kousek, jen pár kroků.“

„Vím, kde to je,“ odpověděl. „Jsi v pořádku? Chováš se nějak divně.“

„Řekni mi, Meyere, co jsi dělal odpoledne?“

„Pánové Glenn a Latzov mě povozili po celé zdejší oblasti a ukázali mi fantastické pozemky, které jsou k mání. Ukázali mi obdělanou i neobdělanou půdu, stavební parcely, přímořské pozemky i bažiny. Říkali, že kraj stojí na prahu úžasného, neuvěřitelného rozvoje a že každý dolar, investovaný do zdejších pozemků, se vyplatí stejně jako investice v Saint Petersburg Beach v roce tisíc devět set padesát. Ovšem jakmile jsem začal hovořit o Lawlessově majetku, vždy mě zavlekli na nějaký křovím zarostlý pozemek, aby mi pak ukázali, co je k prodeji mnohem vhodnější a co je k prodeji hned teď.“

Když jsme se úspěšně natlačili do rohu dlouhého barového pultu U patrona, zeptal jsem se ho, co si pánové Glenn a Latzov myslí o Lawlessově případu.

„Strašná tragédie. Právní zmatek. Smutná historka. Nikdy se nedá předpokládat, co člověk udělá, když je zatlačen až ke zdi. Vzhledem k tomu, že je Hub Lawless velice bystrý člověk, je víc než nepravděpodobné, že ho někdy někdo najde. Odhadnutá částka, kterou si vzal s sebou – plus mínus milión.“

V Timber Bay byl dnes podle všeho výplatní den.

Hladina hluku U patrona dosáhla ohlušující hranice. Číšnice běhaly sem a tam jako divé. Harleyovi pomáhali za pultem dva pomocníci.

Náhle jsem ve vzdálenějším konci místnosti za řádkou hracích automatů zahlédl Nickyho Noyese. Seděl tam za oválným stolem spolu s dvěma dvojicemi, které vypadaly, jako by právě slezly z velkých silných motocyklů. Byl na ně zvláštní pohled. Podobné typy už pomalu padají do propadliště dějin jako dobrovolníci Pancha Villy. Frajerské licousy, kožené obleky, chladný pohled a vedle nich dívčiny bez zábran, s nimiž zacházejí dost drsně. Celé houfy se jich prohánějí v neuspořádaných formacích nejrůznějšími směry po dálnicích a veřejně protestují proti tomu, že je zákon nutí používat ochranné přílby. Když přílby nenosí, zneužívají vlastně daňové poplatníky, protože jim vždy trvá alespoň několik týdnů, než s mozkiem poškozeným od tvrdého, nárazu na betonový povrch vozovky zemřou na jednotce intenzivní péče. Bohužel, když havarují, člověk je nemůže nechat ležet na místě, ale musí je odvézt do nemocnice.

Postřehl jsem, jak Noyes ukázal k baru. Vzápětí na mne všech pět zíralo zadumanými, nejasně vyzývavými pohledy.

„Chlápek, který sedí za oválným stolem, tam za hracími automaty, ten obrácený zády ke stěně a tváří k nám, je Nicky Noyes,“ informoval jsem Meyera.

„Ten s členkou a zlatým náhrdelníkem s přívěsky?“ upřesňoval si.

„Ten.“

„Má zajímavou společnost.“

„Výbornou, že? Ale jeví se mi to tak, že se Nicky netváří nějak mírumilovně. Skoro působí tak, jako by se na mne chystal vyrazit.“

„Tady?“

„Nebo si počká venku.“

„Na nás.“

„Díky, Meyere, to je od tebe pěkné. A hele – jde sem za mnou...“

Nicky Noyes mířil nepříteli jistě ke mně. Šel jaksi zvláště, nohy kladl hodně opatrně na zem. O tři kroky před ním k nám dorazila jeho pronikavá vůně parfému. Prozíravě jsem se dal do pohybu a nenápadně – pokud to šlo – jsem se připravil ke skoku. Nicky se

přiblížil až do mého dosahu, kde se zastavil. Mocným břichem se mě málem dotýkal. Pohledem těkal chvíli sem a chvíli tam.

„Jsi součástí zkoušky,“ řekl konečně stylem, který připomínal jistého kazatele z nedělního televizního vysílání.

„Zkoušky?“

„Dojde k jistým věcem a ty jsi jejich součástí... A až nastane konec, všichni budeme zase na začátku. Všichni – kromě tebe...“

„Zkoušíš své vlastní zboží, Noyesi?“

„Zakrátko uvidíš obrysy všeho, co přijde, a taky úlohu, kterou v tom budeš mít. Ale to už bude pozdě... Já to jen zapnu a vypnu. Nesmí to přijít příliš rychle, aby sis to stačil užít... Rozumíš? Všechno je teď součástí té zkoušky.“

Obrátil se, zamířil ke dveřím a vyšel ven. Počínal si přitom stejně opatrně, jako když šel ke mně. Jako by se bál šlápnout příliš silně, aby se nepropadl podlahou a nepadal někam do nekonečna. Unaveně vyhlížející žena, která nyní seděla u stolu, kde předtím seděl Noyes, se na mne usmála a prstem si zaklepala na čelo.

V naší blízkosti stál vysoký mladík. Obrátil ke mně obličej s ryšavými licousy a řekl:

„Nic si ze starouše Nickyho nedělejte, rozumíte? Je to správný hošan. Já jsem jezdil tři roky s nákladňákem pro konstrukční společnost *Hula*. Nicky tam byl tehdy předákem a poslední rok dokonce stavbyvedoucím.“

„Doufám, že byl tehdy normálnější.“

„To byl. Nebýval odjakživa takový, jako je teď. Teď je divný. Slyšel jste o tom, jak se Hub Lawless zdejchl se všemi penězi?“

„Ano, slyšel.“

„Nicky si myslel, že je Lawless nejlepší člověk na světě. Dřel pro něho ve dne v noci. Dal by se pro něho roztrhat. Nejhorší na tom je, že když Hub zmizel, zůstal mu dlužen plat za dva měsíce. To Nickyho otrávil. A stal se z něho zlý chlap. Dříve se hodně smál a občas se – víceméně z bujnosti a pro zábavu – s někým porval. Teď ale jako by byl proti celému světu. Já s ním raději nemluví, protože se nechci dostat do hádky. Dříve se ke mně vždycky choval hezky.“

„Slyšel jste, co mi říkal?“

„Jasně. Postrádalo to smysl. Podle toho, co jste mu odpověděl, soudím, že víte o tom, že se z něho stal překupník drog. Nevynáší mu to žádné horentní sumy, ale na živobytí to stačí – možná na docela slušný život. Dal dokonce i mně a mé ženě Betty párkrát zadarmo vzorky, ale vždycky jsme je vyhodili do záchodu. Jako řidič si nevydělám tolik, abych si mohl zvykat na něco, co bych si od něho musel kupovat. Říká se, že si navykl na svoje vlastní zboží a že je z toho čím dál hloupější.“

Ovšem řekl bych, že pokaždé, když vypadá tak divně, je o poznání divnější než předtím. Ještě nikdy jsem ho neslyšel mluvit tak z cesty jako dnes večer.“

Vysoký mladík natáhl ruku.

„Jmenuji se Ron Shermerhorn.“

„Já jsem McGee. A tady to je Meyer. Meyere, to je Ron Shermerhorn.“

„Těší mě, že jsme se poznali. Víte, nemám v úmyslu nějak moc o Nickym hovořit. Musím znovu zdůraznit, že se ke mně choval vždy slušně. Jenom jsem nechtěl, abyste si třeba mysleli, že je to jeden z těch obyčejných bláznů. To je vlastně všechno.“

„Včera se na mě vrhl,“ řekl jsem. „Na parkovišti v Jachtařském a tenisovém středisku North Bay. Ani vlastně nevím, proč. Vyšel jsem si s klavíristkou Billy Jean Baileyovou a on tam na mě čekal. Svlékl si košili a naplil do dlaní.“

Ron mne přeběhl očima. Zřejmě hledal stopy po zranění.

„Vymluvil jste mu to?“

„Ale kde. Trochu jsme se do sebe dali a pak jsem mu pomohl nastoupit do auta.“

„Musíte být zatraceně dobrý.“

„Přelstil jsem ho.“

A stále na mne pochybovačně hleděl, když se muž stojící vedle Meyera z druhé strany náhle otočil a vrazil do Meyera, takže Meyer narazil do mě. Muž vyrazil k toaletám, k ústům si přitom usilovně tiskl hřbet ruky a očividně spěchal.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Meyer rozhořčeně.

„No,“ ozval se Ron, „to je Fritz Plous. On dělá do novin. Zvrací často. Většinou ho to chytí z ničeho nic. Prý se tomu říká auto- auto-“

„Autointoxikace?“ pomohl mu Meyer.

„Jo! To je to slovo. Doktor mu řekl, aby na to zvracení nemyslel. Jenže on si na to vždycky najednou vzpomene, nemůže na to přestat myslet – a najednou musí běžet.“

„Máte tady v Timber Bay zajímaví jedince,“ poznamenal jsem.

„Není jich tady o nic víc než kdekoli jinde,“ prohlásil Ron s náznakem pohoršení v hlase. Dopil skleničku a odložil ji. „Mějte se,“ řekl a vyšel ven.

Stáli jsme s Meyerem mlčky vedle sebe. Bledý a zpocený Plous se vrátil na své místo k barovému pultu. Stáli jsme tam obklopeni hlukem, uprostřed hudby a smíchu, cinkání a rachocení, šumu a mumlání, úryvků hovorů a chrastění ledu.

Od chvíle, kdy jsem vyslechl tu Noyesovu tajemnou tirádu, jsem pocítil ještě větší vnitřní sklíčenost, než jaká mě v poslední době pravidelně zachvacovala. Uvědomoval jsem si, že si mě Meyer zamyšleně a pozorně prohlíží.

„Co je s tebou?“ ozval se nadurděně. „Kam se poděl lenivý, komický půvab loňského roku?“ zeptal se. „Kam se ztratil někdejší plážový povaleč a báječný společník?“

„Přestaň, ano?“

„Proč jsi, sakra, tak nervózní?“

Zjišťoval jsem s nemalým překvapením, že musím soustředit hodně své vůle, abych se ovládl a nezačal na něho štekat jako zlý pes. Zhluboka jsem se nadechl, než jsem odpověděl:

„Nevím. Snad na mě leze nějaká nemoc. S chutí bych si teď dal talíř kuřecí polévky a vlezl do měkké postele. Tedy – do prázdné měkké postele. Ne a ne zjistit, jak to bylo s tím úžasným chlákem, co se zdejchnul i s penězi. Stále si nemůžu zvyknout na naše zdejší postavení. Každý k nám chce být příjemný, protože můžeme pro město znamenat příliv nových peněz. Dost mě znervózňuje šerif. Seznámil jsem se s milou dívčinou, která nemá ráda svoje zuby. Celou cestu z Grenadin do Virgins jsem neměl příležitost s nikým

mluvit, kromě Duka Davise, a víš, jaký je... stačí mu dvě slova denně. Pak ten ďábelský večírek v St. Croix, který trval tři dny, a znovu několik dalších týdnů mlčení. Myslím, že jsem si na to mlčení už příliš zvykl, Meyere. Hovory se zdejšími lidmi mě začínají příliš znervózňovat, začínám mít nerad zvuk vlastního hlasu. A ke všemu se kousek odtud, nebezpečně blízko, chystá ke mně připoutat jistá padesátikilogramová klavíristka. Asi tak, jak se krab nalepí na mušli... musím se jí nějak zbavit..."

Hleděl na mne stejně pozorně.

„Myslím, že na tebe asi opravdu leze nějaká nemoc.“

„Julie Lawlessová je zatrpklá a nahněvaná na celý svět. Rozprodává Hubovo království hraček. Organizuje doma v garáži výprodej, sakra! Měl bys vidět ty udice a ty pušky! Má ta nemoc, co na mě leze, taky nějaké jméno?“

Maličko se zašklebil.

„Je to jakýsi druh kulturního šoku. Projevuje se to neschopností vidět realitu neposkvřenou současnými problémy.“

„Včera jsem stál na přechodu nedaleko banky a čekal na zelenou. Jak tak kolem mě projížděla auta, nahlížel jsem do nich. Meyere, ti lidé uvnitř měli naprosto mrtvé pohledy. Jako by spěchali, aby nezmeškali svůj vlastní pohřeb. Existuje nějaký lék na mou nemoc?“

„Ožiješ tehdy, až se doplahočí do přístavu Harder se *Srdcovou sedmou*. I rak poustevník je velice nervózní, když se má motat po pobřeží bez své ulity.“

„Tak dlouho nemůžu čekat. Je mi tak, jako by se měla každou chvíli stát nějaká katastrofa. A cítím se... sakra, já se cítím,“ řekl jsem zoufale, „jako bych se měl každou chvíli rozbrečet.“

Meyer se na mne zahleděl s překvapeným soucitem v pohledu. Zíral na mne překvapeně a zamyšleně současně.

„Ale no tak,“ řekl jemně, „no tak, Travisí...“

„Promiň.“

„Myslel jsem, že je to jen tvá obvyklá dávka každodenního splínu. Nejsme tady přece kvůli nějakým ohromujícím záležitostem.“

Nesouhlasně jsem na něho pohlédl.

„Hm... pro Hardera je to asi ta nejdůležitější věc, jakou si jen umí představit.“

„Drželi jste s Dukem Davisem hlídky v průběhu celé cesty?“

„Jistě. Ale proč? Rozhodli jsme se, že to bude nejlepší. Na rozbouřeném moři bylo riskantní spoléhat se na automat. Navíc jsme většinu trasy pluli po námořních cestách velkých lodí. Ke všemu jsme prakticky celou dobu tvrdě bojovali s větrem.“

„O čem jsi celou tu dobu přemýšlel?“

„Hrál jsem v duchu hru ‚Co, kdy?‘. Procházel jsem všechny ženy, které jsem kdy poznal... Znovu jsem si v hlavě nechal projít položky ‚má dát‘ a ‚dal‘. Vybavoval jsem si smutky a radosti. Přemýšlel jsem o všech svých rozhodnutích, o dveřích, které jsem si zabouchl před nosem, o příležitostech, které jsem nevyužil. Hra, kterou jsem hrál sám se sebou, vyvěrala ze samého kořene smutku. Hnus a sláva – mizerné věci...“

„Ale kladl sis také otázku typu ‚Kdo jsem?‘ a ‚Kam jdu?‘?“

„Asi...“

„A odpověď?“

Pokrčil jsem rameny.

„Žádná. Vyjádřeno slovy nesmrtelného Pepka námořníka: ‚Jsem, kdo jsem.‘ Zním taky svoje schopnosti a znám jejich hranice. Zním svoje potřeby a problémy. A tak jdu pořád dál... vydržím všechno. Raduju se z toho, co mám. A nevidím už před sebou žádná rozcestí, na kterých bych se mohl rozhodovat, kterou cestou se dát. Jen stále dopředu. Stále dál.“

„Ucítil jsi ten strašlivý dech hniloby, Trave... závan z hrobu... poslední vzdech... Zpíval jsi elegie sám za sebe. Žalozpěvy, lítost, výčitky...“

„Podpal pohřební hranici. Hod’ mě z mé lodi do vody. Jen do toho, Meyere! Byl jsem vždy připraven přijmout všechna rizika života. Když se mi to podaří, tak se mi to podaří... A když ne, mám ještě nějaký čas, abych to zkusil znovu.“

Položil mi ruku na rameno.

„Trave,“ řekl, „to, co děláš, služby, které lidem odvádíš, je přece důležité.“

„Opravdu?“

„A ne snad?“

Ušklíbl jsem se.

„Víš přece dobře, jak to je: sotva někoho vytáhneš z maléru, oprášíš ho a pošleš, ať běží jinudy, ten dotyčný se velmi záhy vrhne na tu samou cestu, hodně často do stejného maléru...“

„No jo –“

„Co má znamenat ,no jo‘?“

„Ty máš pochybnosti o efektivitě své mise. Jinými slovy, pochybuješ o efektivitě misionáře. Je to něco jako ztráta víry. Chlapče, to hodně leptá... rozleptává to duši. To jsou momenty, kdy si začneš klást otázky o smyslu existence jako takové. Uvědom si, že je to v lidském životě v podstatě banální situace... Lidé bez představivosti podobné projevy zoufalství nikdy nepocítí. Já ti gratuluji.“

Trhl jsem ramenem.

„K čertu, Meyere!“

„A teď zatelefonuju svému novému příteli. My dva se přemístíme do Kapitánových galejí, kde si dáme dobrou večeři a láhev whisky.“

Nehodlal jsem se tak lehce vzdát.

„Myslím, že si musí každý najít svoje místo...“

Ale Meyer už odešel telefonovat. Vrátil se a sdělil mi, že máme volný stůl. Vyšli jsme ven. Před Jachtařským a tenisovým střediskem jsme nasedli do našeho pronajatého auta a odjeli do Kapitánových galejí.

Meyer se celou cestu tvářil, jako by přemýšlel o něčem důležitém. Věděl jsem z dřívějšíka, že když má na tváři podobný výraz, je lépe se nepokoušet zapříst s ním hovor. Až u stolu si konečně vzdychl, jako by se právě probouzej usmál se a řekl:

„Trave, říkal jsem ti, jak zní druhý zákon termodynamiky?“

„Jak?“

„Tvrdí, že všechny organizované systémy mají tendenci pomalu propadat chaosu a nepořádku. Energie jeví úsilí uniknout. Vesmír nevyhnutelně spěje do temnoty a stagnace.“

Vyloudil jsem na tváři kyselý úsměv.

„Radostná perspektiva.“

„Prigogine ovšem tuto koncepci změnil svou teorií rozptýlených struktur.“

„Kdo?“

„Ilya Prigogine – belgický matematik.“

„Aha.“

„Použil k tomu analogie dvou měst – ohrazeného a neohrazeného hradbami. Ohrazené město, izolované od svého okolí, upadá a zanikne. Neohrazené město si bude vyměňovat materiál a energii se svým okolím, čímž se bude stávat větším a celistvějším, schopným rozptylovat energii i přesto, že jí tam bude neustále přibývat.“

Zastávám názor, že by tato teorie zase tak moc neutrpěla, kdybychom ji aplikovali na člověka.“

„Uzavřený člověk kontra otevřený člověk?“

„Uzavřený člověk bude upadat, ztrácet – a nakonec zahyne.“

„Do háje, Meyere, vyměňuju si se svým okolím víc materiálu a energie než většina ostatních lidí.“

„Ve fyzickém slova smyslu ano. Ty taky neupadáš fyzicky, že ano, to jsem netvrdil. Bože, jen se na sebe podívej! Vypadáš, že by ses mohl klidně rozběhnout proti stěně a hlavou ji prorazit.“

„Můj úpadek má být tedy citového rázu? Tak to myslíš? Rozumím ti správně?“

„V citovém slova smyslu jsi opravdu uzavřený. U tebe totiž skutečně dávat a brát neexistuje. Poslední dobou jsi nenavázal žádný opravdový vztah, který by měl nějakou vnitřní hodnotu. Všechno to byly jen přechodné aférky. Jako například s tou klavíristkou, ale taky s Nickym Noyesem. Začínáš být mírně popudlivý, nedůtklivý a neklidný. Postrádáš totiž citovou výživu – to je ono...“

„Kde mám ten citový sunar hledat?“

Zadíval se na mne.

„To je právě ten problém. Takovou věc nemůžeš jít někam hledat. To není žádná mechanická záležitost. Ty musíš být především mnohem vnímavější. A přitom pak můžeš doufat, že se ti zjeví.“

„Mimochodem – ty tedy myslíš, že mě ničí druhý zákon termodynamiky, ano?“

„V jistém smyslu ano.“

„Tak ti moc pěkně děkuji. Na to bych nikdy nepřišel.“
„Jak jsem říkal. Začínáš být popudlivý...“

9. KAPITOLA

V sobotu ráno v deset hodin jsem se odvážil riskovat a dal si silnou černou kávu. Hrdlo se však sevřelo a žaludek se nadzvedl – ale potom se přece jen postupně upokojoval. Pozorně jsem si osahal obličej.

„Co se děje?“ zeptal se Meyer.

„Připadám si, jako by mi někdo odřízl tvář, uvařil ji, nechal vystydnout a pak ji zase přišil tam, kde byla dříve. Zdá se mi, že kdybych obrátil hlavu rychleji, sklouzla by mi z krku... Tady někde dělají něco s beranidlem?“

Meyer se usmál.

„To, co slyšíš, je tenis.“

„Jaký jsem byl?“

„No, dá se říct, že jsi rozhodně nebyl apatický. A také jsi byl dost hlučný... Panečku! Bylo tě teda slyšet pořádně.“

„Myslel jsem, že jsem z podobných věcí už dávno vyrostl.“

Meyer se znovu pousmál.

„Vypil jsi tolik vodky s džusem, že jsi musel spotřebovat šťávu nejméně z jednoho průměrně velkého pomerančovníku. Nakonec jsem tvoje skleničky přestal počítat.“

„Co se to se mnou stalo?“

„Především jsi toužil po tom, abys už nemusel přemýšlet, a hlavně jsi chtěl úplně vypnout mozek. Byl jsi velice nešťastný sám ze sebe, a tak ses rozhodl to změnit. Stal se z tebe někdo úplně jiný.“

„Byl to někdo, koho známe?“

„McGee,“ odpověděl pomalu a důrazně. „Byl jsi hlučný, ale přitom milý. Byl jsi velice vlastenecký a přitom dost opilý. Přenechal jsi mi řízení auta a cestou jsme ještě přibrali dost nových kámošů. Zastavili jsme se U patrona, kde jsme přibrali jistou blondýnku jménem Mishy Burnsová. Celou tu společnost jsme potom přivlekli sem. Tady se Billy Jean Baileyové nelíbilo tvé chování a šéfovi, tedy Jackovi, se nelíbil celý ten spolek. Nedovolil nám proto, abychom se o půlnoci vykoupli v bazénu, ovšem pláž nemohl uzavřít... No, a tam jsi usnul na plátěném lehátku. Tak ve čtvrt na dvě za tebou přišla ta klavíristka. Nad tvým bezvládným tělem došlo k vážnému

konfliktu mezi ní a Mishy Bumsovou. Musím k tomu podotknout, že ostatním přítomným bylo naprosto jedno, co se s tebou stane. Padlo tam několik facek, pár ironických vět, a pak si ty dvě začaly úplně bezohledně rvát vlasy. Spadly do písku a koulely se po svahu dolů. Ovšem nezapomínaly ječet a vzájemně se kousat. Této vhodné příležitosti jsem využil k tomu, abych tě postavil na nohy a odvedl pryč. Začal jsi přitom zase zpívat, ale tentokrát celkem tiše. Byla to další repríza písničky ‚Otrhaný, ale správný chlap‘. Mimochodem, obdařil jsi nás asi dvaceti reprízami této hezké písně.“

„Čím jsem si to všechno zasloužil? Ne, nic neříkej,“ mávl jsem rukou, „to byla řečnická otázka. Proboha, Meyere! Bolí mě vlasy, kůže je mi jaksi malá a ke všemu se mi kývají zuby.“

Meyer chvíli mlčel a pak řekl:

„Včera večer jsme se dohodli, že v první řadě navštívíme Tuckermana. Víím, jak se k němu dostaneme – je to asi patnáct kilometrů dolů po pláži. Cítíš se natolik v pořádku, abychom se tam mohli vypravit?“

„Bude mi nanic všude. Takže je teď úplně jedno, jestli budu v autě nebo někde jinde. Řídit ovšem budeš ty.“

Nemotorně jsem se usadil vedle něho do auta. Zatímco zamířil velkým půlobloukem kolem zálivu, přístavišť malých jachet a továren na zpracování ryb k jihu, cítil jsem se hodně mizerně. Ke všemu se mi pořád zvedal žaludek. Dva bloky před koncem Bay Street odbočil doprava. Projeli jsme kolem několika velkých komplexů budov, ve kterých sídlily pobřežní společnosti, kolem obchodů s lodním zařízením, kolem starých penzionů, pivnic a vetešnictví. Silnice záhy vyústila ve dvouproutovou hrbatou asfaltku, která nás vedla kolem parkovišť nákladních aut, smetišť, aby dál pokračovala mezi mělkými příkopy, které byly zarostlé vysokou trávou a bujícím plevellem. Jakmile jsme vyjeli z města, cesta se stala o poznání ještě horší – často jsme se museli vyhýbat velkým dolíkům. Místy na ní ležely závěje písku. Občas seděl vedle silnice na telefonním sloupu jestřáb, který obhlížel shluky trav, vyrůstajících v bažinách.

Přes cestu se valil pásovec. Malou hlavu nesl hrdě vztyčenou, pln mylného pocitu bezpečnosti. Až příliš důvěřoval pancíři, který pokrýval jeho tělo.

Abych odvedl pozornost vlastního já od pocitu, který mě nabádal ke zvracení, řekl jsem lehkým konverzačním tónem:

„Ve státě Texas vydlabávají pásovce z jejich pancířů, dělají z nich košíky a ty potom prodávají ve stáncích kolem silnic. Jako koše na odpadky.“

Po chvíli mlčení Meyer řekl:

„Nezbývá nám než doufat, že na nějaké planetě, někde daleko od naší galaxie, nějaký druh inteligentních pásovců vydlabává Texasany a prodává je ve stáncích kolem silnice. Snad jako koše na odpadky.“

To zapůsobilo.

„Ach!“ povzdechl jsem si. Meyer vykřikl, načež jsem vyrazil z auta ven a vyzvracel se vedle do příkopu. Odvedl jsem tak svou daň – takovou ta menší – za nemírné požívání alkoholu. Pak jsem se vrátil k auta a pohlédl na Meyera.

„Jak je to ještě daleko?“

„Tak pět kilometrů.“

„Prosím tě,“ řekl jsem mu, „jed’ sám tak tři kilometry, pak zastav a počkej na mě.“

Cesta byla hodně klikatá. Po třech kilometrech jsem ho už neviděl. Májové slunce mě pražilo do zad. Vykročil jsem vpřed mocnými kroky, přičemž se mi současně zdálo, že se nemůžu odlepit od země. A bylo mi nanic... S obrovským, takřka nadlidským úsilím jsem začal klusat. Hned nato jsem pár okamžiků myslel, že omdlím, ale najednou jsem se začal potit. Přestal jsem postupně lapat dech a začal jsem pravidelně oddechovat. Zastavil jsem se a zůstal chvíli stát na místě. Přenesl jsem váhu z pat na špičky prstů. Znovu jsem se dal do běhu. Tak jsem po jednom a půl kilometru s úlevou vnímal, že všechny součástky stroje mého těla pracují. Stehna se zvedala v pravidelném rytmu, plíce se řádně plnily vzduchem, ruce se systematicky komíhaly podél těla. Svaly, zapojené do této činnosti, se napínaly a zase uvolňovaly.

„Přežiješ to,“ řekl Meyer, když jsem nastupoval k němu do auta.

„I mně se zdá, že po ničem jiném netoužím.“

„Musíme najít písečnou cestu, která se v ostrém úhlu krotí doleva. Na rohu má být žlutá poštovní schránka.“

Bylo to tak.

Na žluté poštovní schránce byl nápis, sestavený z hliníkových písmen, která se zasouvají vedle sebe do rámečku. Stálo tam: *TUCKERMAN*.

Písečná cesta si hledala klikatý směr mezi vyššími křovinami. Mířila k pláži. Dorazili jsme k velkému, vybledlému poutači, který neznámo komu oznamoval:

„Pozemek pro budoucí osadu Pepperfish. Plánovaná výstavba domů – 1500 bytových jednotek. Kompletní rekreační zařízení. Soukromá pláž. Jachtařský klub. Golfové hřiště. Nákupní centrum. Stavba společnosti Hub-Law. Návrh a projekt Kristin Petersenová. Výstavba konstrukcí Hula – konstrukční společnost s ručením omezeným. Pronájem bytů od...“

Zbytek někdo zatřel čmouhou červené barvy, takže se nedal přečíst.

„Tak se končí sny,“ řekl Meyer. „Mohli si vybrat i lepší díru.“

„Svět si vyšlapává své cestičky na rozličná místa tohoto poloostrova,“ odpověděl Meyer, „a to bez ohledu na to, zda to jsou díry, či nejsou. Ovšem souhlasím. I mně se to tady jeví jako dost podivné místo.“

Záhy jsme dorazili k Tuckermanovu obydlí. Nalézalo se na pravé straně od cesty, po níž jsme přijeli. Dům byl zbudován na třímetrových vřetenovitých sloupech a mohl mít rozměry tak devět krát devět metrů. Celý ho obíhala asi tři metry široká veranda. Špičatou střechu pokrývala vybledlá, kdysi galvanizovaná fólie. Dům i veranda byly z borového dřeva. Původní barva byla pravděpodobně zelená, nyníjší jakási špinavě šedá, dřevo bylo popukané a zkroucené. Nátěr byl ohlazen zřejmě díky písku, který sem přinášel vítr. Pod verandou odpočíval starý zelený fiat. Nakláněl se trochu víc na pravou stranu, a tak mu pomáhala udržovat rovnováhu zvláštní dřevěná konstrukce.

Vzadu, mezi domem a dlouhou řadou písečných dun, šťouchala nějaká žena dlouhou holí do asi dvěstělitrového kotle. Nyní v této bohulibé činnosti ustala, otočila se směrem k nám a znehybněla mezi sloupy, které podepíraly dům. Bylo na ní znát, že nepochybně strávila na slunci nejeden týden. Měla na sobě pouze dolní část maličkých oranžových bikin. Aniž by nějak spěchala nebo projevila znepokojení, vzala horní část svých plavek a navlékla si ji. V klidu si na zádech uvázala smyčku na tkanici, spojující oba košíčky. Potom nahlédla do kotle a znovu do něj začala šťouchat svou holí.

Obešli jsme dům a zamířili k ní. Kousek stranou byly nataženy dvě prádelní šňůry, na kterých visely kusy mokrého prádla. Kotel stál na betonových pražcích; pod ním hořel oheň z naplaveného dřeva. Plameny byly tak světlé, že je v jasné sluneční záři téměř nebylo vidět. Z vody plné mydlin stoupala pára. Na povrchu se objevil nějaký světlý kus prádla. Jakmile žena obsah kotle opět zamíchala svou holí, zmíněný kus se zase ponořil.

„Jestli jste z Meytagu,“ ozvala se žena, „tak je nejvyšší čas, že jste se objevili. Tady to haraburdí nestojí za nic.“

„Jak ždímá?“ zeptal se Meyer.

„Ani se neptejte.“

Sotva to dořekla, začala se přes poklici druhého kotle, který stál jen několik metrů stranou, přelévát voda. Žena odběhla k malé dřevěné kůlně a něco vypnula. Všimli jsme si, jak blízkost ohně způsobila, že je celá upocená. Mohlo jí být tak pětadvacet let, byla vyšší, pevně stavěná, se štíhlým pasem a širokými rameny. Najednou přestala pracovat pumpa. Z čerstvě naplněného kotle žena vytáhla hadici a začala znovu míchat prádlo v kotli. Jak se tam tak tou dřevěnou tyčí oháněla, napínaly se jí svaly na zádech. Pak vytáhla z kotle jeden mokrý kus a prohlížela si ho.

„Můžu s čistým svědomím prohlásit,“ řekla pak spokojeně, „že je všechno čistší, než to bylo – a víc se s tím už mořit nebudu.“

S námahou a oddechováním, svědčícím o určité únavě, vybrala z kotle kupu prádla, kterou odnesla k druhému kotli, a vhodila tam prádlo, až voda vystříkla vysoko ven.

„Přišli jste pro něho?“ zeptala se nás přitom.

„Ne,“ odpověděl jsem.

„To mě ovšem naplňuje smíšenými pocity,“ řekla.

Následující dávka prádla, které bylo příliš mokré, a tedy příliš těžké, byla na hranici jejích možností. Přistoupil jsem k ní, vzal prádlo a odnesl je ke ždímacímu kotli. Zaregistroval jsem, že žena má hnědé vlasy, zdrsňelé od slunce a mořské vody, které si podle všeho stříhá sama. Tvář měla docela hezky formovanou, ústa širší, oči tmavohnědé a sympaticky klenutý nos.

„Ale přijeli jste za ním?“

„Promluvit si...“ odpověděl Meyer.

Vylovila z horké vody poslední kus prádla, vhodila ho do druhého kotle, pak se otočila a zahleděla se na nás. Zdálo se, že vidí něco, co ji uspokojuje, protože se usmála. Napráhla k nám paži.

„Jsem Gretel Howardová.“

Jakmile jsme se vzájemně představili, Meyer jí vysvětlil, že se zabýváme objasňováním některých záležitostí, týkajících se majetku Hubbarda Lawlesse, a že nám jde o to, aby se některé jeho části daly odprodat.

Podívala se na něho a pak na mě.

„Jste snad z realitní kanceláře?“ položila otázku, ale hned si na ni sama odpověděla: „To určitě ne...“

„Máte pravdu,“ řekl jsem. „Meyer prokazuje jednomu našemu známému jistou službu. Já jsem tady s ním.“

„McGee,“ podívala se na mě, „vy vypadáte na chlapa, který dokáže opravit generátor o pěti tisících wattech...“

„Můžu se na to podívat,“ řekl jsem. „Můžu taky nad tím párkrát nadějně zabručet.“

„Pojďte se mnou.“

Následoval jsem ji k dřevěné kůlně. Stála tam gigantická mašina. Plyn byl vyveden do velikánského kotle na jakési konstrukci za kůlnou. Nedařilo se mi zjistit, v jakém stavu jsou baterie. Generátor se uváděl do chodu elektrickým impulsem. Když se někde v elektrickém okruhu zapojí sto wattů, rozběhne se. Lépe řečeno – měl by se rozběhnout. Elektrickým impulsem by se totiž měl aktivovat malý tenký kovový plátek, něco jako pružina, která se ohne a tím se dotkne koncového pólu. Přitiskl jsem plátek na patřičné

místo a generátor začal s obrovským rachocením a zadrhávajícím se řevem pracovat.

Gretel polekaně ucouvla a narazila temenem hlavy o nízkou zárubeň dveří do kůlny. Meyer rovněž unáhleně ucouvl, takže vrazil do malého benzinového čerpadla na vodu a mírně si spálil zadní část kotníku o rozpálenou stěnu. Pustil jsem kontakt. V tichu, které se kolem rozhostilo, začali oba vzrušeně ventilovat své názory. Prohlížel jsem si, aniž bych si jich všímal, kontaktní plátek kovu. Všiml jsem si, že ořesy generátoru zapříčinily, že se jeden ze šroubků uvolnil. Proto jsem ho utáhl hranou mince tak, až se dostal na jeden či dva milimetry od kontaktu. Do kůlny byla zavedena elektřina, jak jsem si všiml, visela tam žárovka. Rozsvítil jsem světlo a generátor začal s mocným řevem pracovat. Po pár okamžicích jsem ho s úsměvem vypnul. Byl jsem pyšný a šťastný.

„Budu vám vděčná až navěky,“ řekla Gretel. „Pojďme, najdeme Johna. Moment – nejdříve musím maličko promíchat prádlo ve ždímacím kotli.“

Pustila se do toho. Meyer se zeptal:

„Už jste někdy slyšela o prádelnách?“

„Chápu,“ řekla, „myslíte to ironicky... Ano, zlatíčko, mohla bych všechno toto mizerné haraburdí zabalit do velkého balíku a naložit do Brendy – to zelené, to je mé drahé, mírně na stranu nakloněné autíčko Brenda – a zajet s tím vším do prádelny, pak vyjádřit vřelý dík za vymoženosti civilizace a tak dál... Jenže já mám v sobě posedlost bývalých pionýrů – ráda dělám věci složitým způsobem.“

Posunkem ruky naznačila, že se s námi o věci nemíní dál bavit.

„Samozřejmě jsem se vám do toho nechtěl míchat,“ řekl Meyer.

Pousmála se.

„Pochopitelně, že to tak neberu. Ale to prádlo, pánové, můžu vyždímat a pověsit později. Pojďme na verandu. Zjistím, jestli uvidíme Johna, jak shání oběd...“

Po ochozených a sešlapaných schodech jsme vystoupili na verandu. Jako bychom tak přešli z jednoho světa do jiného. Z verandy mohl člověk hledět přes vrcholky dun na modravý záliv, který byl v ranním větříku tu a tam ozdoben hřebínky vln. Na jihu

byl ohyb pláže, za nímž pokračovaly písečné duny. Hodně daleko na severu se nad smog, pokrývající město, zvedalo několik bílých věží Timber Bay. Na východě jsme mohli vidět starou klikatou asfaltku, spojující sever s jihem, nad kterou se chvěl horký vzduch.

Gretel vešla do domu a za chvíli se objevila s dalekohledem v ruce, který zamířila dozadu na pláž. Byl to velký námořní dalekohled, který se v rukou drží dost těžko. Proto mi ho podala a postavila se vedle mne. Uvědomoval jsem si její bezprostřední blízkost. Vnímal jsem teplo, které vyzařovalo její tělo. Všiml jsem si, že temeno její hnědé hlavy dosahuje až k mým očím. Postřehl jsem to i přesto, že jsme stáli ve stínu přečnávající střechy. Víím, že jen málokterá žena je tak vysoká, zvláště když stojí bosá. Odhadl jsem, že tato žena může měřit něco přes sto sedmdesát centimetrů.

Zpozoroval jsem v dalekohledu Johna Tuckermana. Mohl od nás být vzdálen tak jeden a čtvrt kilometru. Stál ve vlnách tak do půli stehén a opakovaně nahazoval udici do míst, kde se začínají vlny zvedat a lámat.

„Můžete jít za ním a promluvit si s ním,“ řekla. „Ale – nic moc nečekejte. Je docela... popletený...“

„Jak to?“

„Myslela jsem si, že když mu dokážu z organismu vyhnat i nejposlednější zbytky alkoholu, bude zase takovým, jakým býval. Chudák John!“

Je to vlastně zázrak, že jsem ho nezabila, když jsem ho proháněla sem a tam po pláži... Pak jsem se na to ptala doktora Stuarta. Řekl mi, že to způsobily jakési alkoholické křeče, které destruuují mozkovou tkáň. Za ten měsíc po Hubově zmizení se John strašně změnil. Také jsem se dozvěděla, že hrozně pil... Než jsem sem stihla přijít, byl už John takový, jaký je teď.“

„Máme tam jít oba?“ zeptal jsem se.

„No – možná by se stal zbytečně nervózní, kdyby vás viděl, jak tam za ním jdete dva. Řekla bych, že bude lépe, když tam za ním půjdete sám.“

John Tuckerman si mě všiml, když jsem byl od něho vzdálen asi sto metrů. Postřehl mě ve chvíli, kdy napřáhl ruku dozadu, aby

nahodil udici. V této poloze na několik sekund strnul, jako by zkameněl. Vzápětí sklonil udici a vyčkával. Vypadal jako scházející Clark Gable. Tmavé vlasy měl neučesané a dlouhé. Černý knírek mu přerůstal horní ret, tvář měl pokrytou tak čtyřdenním strniskem. Ale lícní kosti měl výrazné, obočí husté, oči tmavé, hluboko zasazené a veselé. Celkově byl vyšší, než jsem čekal, skoro tak vysoký jako já, rozložitější, ale měkký. Částečně jeho ochablost zakrývalo silné opálení, takže převislé povolené břicho a vystupující žíly na pevných nohách člověk při prvním pohledu nepostřehl. Měl na sobě otrhané šortky. Opodál v písku ležela krabice s rybářským nádobíčkem, vedle níž byla zapáchnuta udice. „Berou?“ zeptal jsem se.

„Dnes moc ne... Chytil jsem jen několik malých, těch, co chutnají po jódu. A malého žraloka – ale toho jsem pustil.“

„Na co chytáte, Johnne?“

„Mám tady pár kousků staré ryby; už začínají páchnout. Poslyšte,“ podíval se na mě, „odkud víte, jak se jmenuju?“

„Ukázala mi vás Gréta. Řekla nám, že lovíte něco k obědu. Je velice milá.“

„Ó – to je báječná holka. Opravdu skvělá. Stará se o mě moc dobře. Už bych si ani nevzpomněl, kdy jsem si naposledy přihnul. Jak se jmenujete?“

„McGee. Travis McGee. Jsem tady s přítelem – jmenuje se Meyer. Přijeli jsme do Timber Bay před několika dny, abychom zjistili, jak se mají věci s prodejem Hubova ranče a jeho sadů. Doufáme, že nám v tom můžete pomoci...“

„Ne,“ odmítl. „S ničím takovým vám nemůžu pomoci. Byl jsem pouze Hubův přítel. To je všechno... My jsme spolu vyrostli, chodili do školy a zůstali přáteli. Z nás dvou se Hub ukázal jako schopnější.“

„Domníval jsem se, že jste byl viceprezident jeho podniků.“

„Ano. To jsem taky byl – jistě... A když o tom přemýšlím, tak asi ještě stále jsem. Jenže to nic neznamenalo, vůbec nic. On říkal, že to tak musí být proto, abych mohl dostávat peníze. Sám nevím, proč jsem ty peníze dostával pouze z jednoho podniku. Ovšem zadarmo jsem je nebral... Dělal jsem pro Huba spoustu věcí, pro Julii jakbysmet a pro jejich děti taky. A někdy to byly dost důležité věci...

Například jsem zajistil, aby nějakou věc doručili včas a správně osobě...”

Konečně jsem dokázal pojmenovat to, co mi na něm od první chvíle připadalo tak zvláštní: byla to jeho infantilita. Jeho půvabná upřímnost a milá dychtivost patřily vlastně dospělému dítěti, toužícímu po pochvale dospělého.

Pohlédl jsem na něho.

„Doručování zásilek může být velice důležité,“ řekl jsem. „To tedy ano.“

Všiml jsem si nějakého pohybu ve vlnách a napadlo mne, zda bych mu nemohl zajistit lepší návadu.

Zul jsem si boty, stáhl ponožky a vyhrnul kalhoty. Pak jsem přešel k vodě a začal odhazovat stranou jemný a vlhký písek. Po chvíli jsem vyhrabal blechouna pobřežního, bílého jako ústřice, se spoustou nožiček. Podařilo se mi ho polapit dřív, než se mohl znovu zarýt do vlhkého písku. Byl velikosti mého palce, co do šířky i délky. Vzal jsem blechouna a napíchl ho na háček udice Johna Tuckermana.

„To je ale hnusná věc,“ řekl. „Kdepak jste to našel?“

„Na pláži jich vždycky bývá dost,“ odpověděl jsem mu. „Teď nahod'te udici tamtím směrem a rychle navíjeje!“

„Rychle?“ opakoval. „Tak dobře...”

Ve chvíli, kdy navinul přibližně tři metry lanka; něco s jeho udicí mocně trhlo. Zajíkl se vzrušením a radostí. Úlovek vytáhl velice zručně na břeh. Ale jen co jsme si ho prohlédli, ramena mu poklesla zklamáním.

„Ach, k čertu! Zase ta ryba, co není k ničemu.“

V krabici s nádobíčkem měl i nůž. Přitáhl jsem dvoukilovou rybu blíž k sobě, několikrát ji nařízl a znovu vložil do vody. Ryba nyní vypouštěla do vody praménky tmavé krve, dokud nezeslábla a nepošla. Po chvíli vlny červenou krev odplavily.

„Proč jste to udělal?“ zeptal se John Tuckerman.

Chápal jsem to tak, že se mu to nelíbilo a nesouhlasil s tím.

„Protože to je ryba příbuzná bodavci velkému. Její maso už teď nebude tmavé a obtížně stravitelné. Smažená bude poměrně dobrá a chutná.“

Nůž byl dostatečně ostrý. Zpracoval jsem tedy rybu hned na místě. Dva velké kusy masa jsem omyl v mořské vodě, zbytek jsem zahodil co nejdál do moře. Krabi se o něj rychle postarají.

„Udělal jste to jako blesk,“ konstatoval Tuckerman.

„Mám v těchto věcech bohatou praxi,“ odpověděl jsem.

„Poslyšte, nepracoval jste kdysi jako rybářský průvodce? Tam dole – v Marathonu? Jste hodně podobný na jednoho chlapíka, kterého jsme si tam jednou s Hubem najali. Ale ne, to nemůžete být vy... bylo to tak před patnácti lety. Ten člověk už musí být o poznání starší.“

„Pomáhal jsem lidem lovit ryby. Ale nikdy jako pracovní síla.“

„Jak jste říkal, že se jmenujete?“

„Travis McGee.“

„Můžu vám říkat Trave?“

„Samozřejmě.“

„Někdy jsem si jména skvěle zapamatoval. Na to je takový trik – znáte to? Musíte si najít na člověku, jehož jméno si chcete zapamatovat, něco, co se přímo hodí k jeho jménu. Například, když se potkáte se ženou, která se jmenuje Kolenatá a má velká ústa a silný hlas, řeknete si, to je paní Kolenatá, co má hubu jako vrata. A už to nikdy nezapomenete. Já jsem kdysi dokázal ze sebe vychrlit obrovské množství vtipů, byl jsem tím známý. Včera, když jsem lovil ryby, jsem si na nějaký vtip pokoušel vzpomenout... Aspoň na jediný. Víte, že se mi to nepodařilo?“

„Chcete-li mít dnes tu rybu k obědu, měli bychom ji odnést do domu.“

„To je fakt. Máte pravdu.“

Posbírali jsme všechno nádobíčko a vydali se po pláži ke stavení, jehož střecha se ve slunečním žáru žlutě a bíle blýskala. Na verandě jsem postřehl tmavý stín a nečekaný záblesk. V té chvíli jsem věděl, že se na nás Gretel dívá tím velkým dalekohledem.

Mnohokrát použité a stále se opakující myšlenky nepochybně probíhají myslí každého člověka. Tak například já nemůžu použít dalekohled, dokonce na něj nemůžu ani pomyslet, abych si okamžitě ze své paměťové banky nevybavil všeobecně známou informaci, že za světové války přišel jistý voják o oko, protože odstřelovač

bleskově zacílil a vypálil po záblesku jeho dalekohledu. Nemám zapotřebí, aby to má paměť znovu a znovu vytahovala na světlo, ale žádným způsobem tomu nejsem schopen zabránit. Mozek každého jedince obsahuje podobnou spleť torz a úlomků vzpomínek, analogických věčným ozvěnám.

„Ten dům tady stojí už dlouho?“ zeptal jsem se.

„Hodně dlouho. Ani nevím odkdy. Když Hub koupil pozemek, už tady stál K tomu, aby to tady koupil, ho přemluvila ta prokletá Kristin. Říkala: ‚Je to tady jedinečné...‘ No, skutečně je to tady jedinečné,“ parodoval. „Je to tady od všeho příliš daleko. Hub říkal, že můžu dům používat jako plážovou chatu, a tak jsem to tady dal trochu do pořádku. Dal jsem tady vykopat novou studnu, dovezl jsem sem generátor a natáhl dráty elektrického vedení. Jenže ten generátor nefunguje.“

Pohlédl jsem na něho s mírným úsměvem.

„Opravil jsem ho.“

„Opravdu? Tak rychle?“

„Byl to jen uvolněný šroub. Maličkost.“

„Páni! Gretel i já budeme moc rádi, že to zase bude fungovat.“

„Teď v tom domě bydlíte?“

„Nedostávám vlastně žádné peníze, takže jsem si nemohl ponechat ten krásný byt, který jsem vlastnil v North Pass Viste. Vlastně to byl spíš dům než byt.“

„Bývala tam i Kristin?“

„No, ona bydlela v části, která se jmenovala Melodie. Já jsem byl ubytovaný v Symfonii, blíže k pláži. Víte, pojmenovali to tam samými hudebními pojmy. Koncert, Harmonie, Opera a tak dál. Žena toho chlápka, který to stavěl, totiž hrála na harfu. V každé části jsou čtyři domy: Symfonie jedna, Symfonie dvě a tak dál. Já jsem bydlel v Symfonii čtyři. Své věci jsem nyní uložil do úschovny, nechťel jsem je brát sem na pláž. Ale pochybuji, že si budu moci dovolit hradit poplatek za úschovu... Asi přijdu i o ty věci.“

„I o ty věci?“

„No – tak, jak jsem přišel o auto. Říkají, že jsem vrazil do stromu, ale já si na to nevzpomínám. Neměl jsem vůbec jezdit, odebrali mi totiž řidičský průkaz. Vůz se roztřískal a pojišťovna mi

nezaplatila ani cent – nebyl jsem už vlastně oprávněný řídit auto. Jak by se to líbilo vám? Šestnáct let jsem platil pojistku... No, právě v té době sem – díkybohu – přišla Gretel. Teď, když je tady ona, bude všechno v pořádku.“

„Když jsme přišli, prala ve dvou velkých kotlech. Vy jste na tom tak špatně, že si nemůžete dovolit práť ve veřejné prádelně?“

„Ale kde, to bychom si mohli dovolit, jenže Gretel je tvrdohlavá. A má také všelijaké nápady. Chce vědět, do jaké míry můžeme být nezávislí. Žádný telefon, žádná věc, co potřebuje elektrický proud. Dokonce pěstuje zeleninu na zahrádce, kterou založila na druhé straně cesty, tam na okraji bažin. Ptáci a králíci jí tam dělají problémy. A když tam chodí pracovat, štípou ji komáři... ale ona to nevzdá. Ona se nikdy nevzdává. Nikdy!“

Došli jsme ke stezce, která se kroutila k hřebenu jedné z dun, aby na druhé straně zase pokračovala dolů. Gretel a Meyer seděli na verandě. John Tuckerman pozvedl paži, ve které svíral kusy ryby. Gretel mu zatleskala.

Sešla dolů a vzala si rybu. Když ji odhadla potěškáním, pozvala na oběd i mne a Meyera. Meyer se odpovědi na pozvání vyhnul, přenechal ji mně. Řekl jsem, že nás to těší, a poděkoval jsem za pozvání.

Odtáhli jsme kotel s mydlinovou vodou a Gretel rybu upekla na plamenech z naplaveného dřeva. Zatímco jsem hovořil s Johnem Tuckermanem, Gretel s Meyerem vyždímali a pověsili prádlo. Teď jsme seděli v malém, poloprázdném obývacím u stolu nedaleko oken a jedli jsme z otlučných porcelánových talířů s modrým vzorem. Jako hlavní chod byla pečená ryba, jako příloha hrášek z konzervy; pak černá káva.

Největší věcí v místnosti byl krb. Na okenní desce stejně jako na krbové římse ležely lastury. Než jsme usedli k obědu, Gretel si oblékla přes své mrňavé bikiny světle modrou džínsovou košili. Nyní z ní sálala síla, zdraví a činnost. Záviděl jsem Johnu Tuckermanovi. U zřítelnic tmavohnědých očí měla zlatisté skvrnky. Její bělma měla modravý nádech, který dával tušit, že je ve vrcholné fyzické kondici. Při obědě jsme hovořili o rybaření. Při kávě jsem se zeptal:

„Kde jste pobývala předtím, než jste přišla sem, Gretel?“

„Přišla jsem odnikud,“ odpověděla.

„Neodpovídáme na žádné otázky,“ řekl John naprosto vážně. „To je jedno z našich pravidel. Gretel říká, že bych se mohl, dostat do vážného...“

„Hele, hele,“ přerušila ho, „nemusíme vysvětlovat, proč neodpovídáme na žádné otázky.“

„Dobrá,“ řekl rozmrzele. „Ty jsi ale panovačná...“

„Mám k tomu své důvody,“ řekla a usmála se na Meyera. „Měli jsme tady i jiné návštěvy.“

„Jako třeba Fletchera,“ vskočil jí do řeči. „jako toho mizerného Fletchera.“

„Psst – drahý!“ zarazila ho.

„Šerifova zástupce?“ zeptal jsem se. „Toho, co je nyní s agentem pojišťovny v Mexiku?“

„Říkal, že tam pojede,“ odpověděl John.

Gretel se na mne dívala s tváří zhnědlou hněvem.

„Myslím, že je to ubohost,“ řekla, „neustále rýpat do někoho, kdo – kdo –“ nemohla před Johnem najít odpovídající výraz.

„Jste mazaní,“ zareagoval jsem na to. „Oba dva. Jste moc mazaný pár. Mluvíte o tom, co je ubohé. Jasně, Johne Tuckermane, jen mějte zavřená ústa a zbavte tak obyčejného slušného člověka Vana Hardera možnosti dále pracovat v jeho profesi. Ve vzduchu jsou cítit peníze, milostivá, takže se mi asi jenom nezdá, že se obrácíte jako větrník, co? Takže vy jste sem přišla odnikud, abyste oprášila starou historku, a přišla tak lacino blíž k penězům?“

Zadívala se na mne s úžasem.

„Vy si myslíte, že jsem jeho milenka?“

„Je to jeho sestra,“ řekl Meyer.

Ve chvíli, kdy to řekl, jsem to postřehl sám: stejná stavba těla, stejný odstín pokožky.

Gretel bouchla pěstí do stolu, až šálky s kávou nadskočily.

„Přišla jsem jen proto, abych pomohla Johnovi. Jinak nikoho nemá – jenom mne... nemá mu kdo pomoci.“

„Ale i přesto, Gretel – nehleď k vašim ušlechtilým motivům, rodinné soudržnosti a tak podobně, Van Harder zůstává na suchu.“

„To je ten, co kormidloval Julii,“ vysvětlil jí John. „*Hub mu dal koňskou drogu do* –“

„Johne!“ vykřikla. „Mlč! Mlč! Proboha! Vždyť tě můžou obvinít z komplotu za účelem zpronevěry, nebo jak se té věci správně říká... Ale teď mi řekni, Johne, co se tomu Harderovi skutečně stalo?“

„Podle mne musel vypít velkou sklenici alkoholu, kterou mu přinesl Hub, a to na lačný žaludek. Anebo si s sebou přinesl nějakou pálenku a tu taky vypil. Když byla loď nastavena na automatické řízení, omdlel. Jednomu z těch děvčat se taky udělalo špatně. Vyškrábala se na palubu, tam ho spatřila a vrátila se zase dolů, aby nám to řekla. Rozhodli jsme se, že se raději vrátíme do Timber Bay. Jakmile jsme vplouvali do kanálu, Hub zašel na před a –“

Recitoval to z paměti – nejspíš tak, jak se to naučil. Přerušil jsem ho:

„Dobře, dobře. Van tedy dostal poloviční dávku uklidňujícího přípravku pro koně. Tu druhou část historky už umím nazpaměť i já...“

John pohlédl na Gretel s výzvou v očích. Potřeboval její pomoc.

„Myslím, že chápete,“ řekla, „proč vašemu příteli nemůžeme pomoci. Policajti utrpěli nemalé fiasko, a tak by rádi za mříže posadili alespoň někoho.“

John Tuckerman ze sebe vydal nejasný zvuk. Ohlédli jsme se po něm. Oči se mu naplnily slzami, jedna velká slza se mu koulela po tváři dolů.

„Měl mě vzít s sebou,“ řekl. „A všechno by bylo v pořádku. Když už musel odejít, měl mě vzít s sebou. Měl mě vzít místo té architektské kurvy... místo té špinavé architektské kurvy...“

Hlas se mu zlomil.

„John a já to tady dáme do pořádku,“ řekl Meyer svým nejveselejším hlasem. „A vy s Travisem se zatím můžete projít po pláži, Gretel.“

Gretel se zadívala nejdříve na něho a pak na mne. Sledovala nás dlouhým, zkoumavým pohledem, jako by se snažila proniknout nám až do paty. Najednou jsem ucítil jakýsi téměř hmatatelný poryv. Chtěl jsem pro ni znamenat víc, než jsem znamenal. Nechtěl jsem být

únavný, neklidný a předvídavý. Chtěl jsem se projevit v jakési nadživotní velikosti, chtěl jsem být vtipný a uhlazený, bystrý a spolehlivý, upřímný a působivý – to všechno kvůli ní. Zasloužila si víc než obyčejného člověka, na kterého se právě dívala.

Nepřátelství a podezření se zmírnilo, aby vyústily do pohledu, vyjadřujícího už jen pochybnosti. Zaujatě se hryzla do rtů.

„Tak pojďme,“ řekla potom.

Musel jsem se hodně snažit, abych jí stačil, když rázně vykročila na cestu mezi duny. Na hřebenu duny jsme zůstali stát. Slunce pozdního odpoledne vytvářelo na moři stříbrná zrcadla, která k nám vysílala světelné šípky. Jižním směrem lovalo hejno ptáků ryby.

„Člověk musí někomu věřit,“ řekla a pohlédla na mne úkosem. „Ačkoliv pokud jde o to důvěřování, až dosud jsem měla vždy hroznou smůlu.“

Než jsem jí mohl cokoliv odpovědět, pustila se dolů stejně rychlým tempem jako dříve. Ráznými kroky zamířila na pláž.

10. KAPITOLA

„Pokud jste Johna neznal před těmi událostmi, můžete jen těžko posoudit změnu, která se s ním stala. Dříve byl velice pohotový, zábavný a plný energie. Kdyby měl řádnou motivaci, mohl z něho být úspěšný člověk. No – možná, že byl úspěšný člověk... Přinejmenším –“ hořce se pousmála, „přinejmenším měl tolik rozumu, že se neoženil. Byl by z něho totiž strašný manžel. Nejspíš takový jako Billy Howard... za toho jsem se jako mladá vdala... No, navíc si ještě myslím, že John byl odjakživa zamilovaný do Julie Lawlessové.“

Byli jsme na pláži, asi tři kilometry od domu. Nedaleko vyčnívala z písečného boku duny část dávného mola, které sem kdysi přineslo moře. Shledali jsme, že to není špatné místo k sedění. Gretel píchala při hovoru svou holí do písku a uvolňovala tak miniaturní laviny.

„John spojil svůj život s Hubovým. Když se Hubovi všechno zhroutilo a rozhodl se utéct, Johna od sebe zapudil. Víte, John byl neobyčejně věrný přítel. Dal se na pití, aby zapomněl, a myslím, že nakonec našel i určitý... klid. Je teď... stal se z něho prostě jednodušší člověk. V čase, kdy byl celý případ soudně projednáván, kdy ho vyšetřovala policie, byl John ještě sám sebou. Nemohla jsem sem ještě v té době přijet, ale došla jsem k tomu závěru z toho, co o případu psaly noviny. Tehdy to ještě zvládal. Ted' – ted' už by to nedokázal. Ted' ho může člověk oklamat prakticky jako malé dítě.“

„Tak, jak jsem ho oklamal já...“

„Ano,“ přisvědčila. „To mě našvalo.“

„Což jste nijak neskrývala.“

„Zkratová reakce, příteli.“

„Zkratová reakce a zdlouhavé vyprávění... Hovoříte o tom pořád dokola, ale přitom neustále přemýšlíte – nemyslete si, vidím to na vás velice dobře – zda mi něco máte říct, nebo zda máte i nadále raději nezávazně mluvit o ničem.“

„Seznámili jsme se před pár hodinami!“

Zadíval jsem se na ni.

„Budu naprosto upřímný,“ řekl jsem potom. „Přijel jsem sem na žádost Vana Hardera, abych očistil jeho jméno.“

Oplatila mi pohled.

„Aha,“ řekla, „takže vy jste soukromý detektiv?“

„Já? Ne... Detektivové musí mít úřední povolení a nemají volnou ruku. Dále musí být pojištěni a musí každý svůj krok dávat na vědomí právníkům. Za své služby proto vystavují účty, aby inkasovali svůj honorář, mají kanceláře s telefony a tak podobně. Já – já pouze prokazuji laskavosti přátelům... Něco na způsob záchranné služby.“

„Ale Van Harder vás platí – nebo ne?“

„Ne. Nabídl mi – pro případ úspěchu – deset tisíc dolarů ve splátkách. Najdu-li lidem jejich věci, o které přišli, ponechávám si z nich polovinu. Ale od Vana si peníze nevezmu... Podaří-li se mi dosáhnout změny jeho postavení, budu si muset něco vymyslet, abych ho neurazil. Prožil celý svůj život na moři a nebylo by spravedlivé, aby se stal obětí chlápka, který naaranžoval své zmizení za peníze jiných lidí.“

„A svého nejlepšího přítele – jak Johna nazýval – nechal bez peněz a k tomu až po uši v bryndě.“

„Puď sebezáchovy. Je to silný instinkt.“

Stále píchala svou holí do písku a předkláněla se přitom, takže jsem jí neviděl do tváře. Díval jsem se na její hladké hnědé nohy, na linie křivek, které přecházely jedna v druhou ladně jako hudba. Svlékla si džínsovou košili a položila ji na zvětralé dřevo mezi nás. Šňůrka plavek se jí zařezávala do teplých hnědých zad, která jsem sledoval, jak se zužují až k pasu, jenž přešel v širší boky. Četl jsem si kaligrafický nápis, vytvořený jejími páteřními obratli a dvěma jamkami o kousek níž.

Náhle se prudce obrátila a přistihla můj pohled, který ji sledoval.

„Předpokládám, že to teď ten váš zarostlý přítel z Johna doluje...“

„Mohl bych říct, že máte pravdu, a doufat, že budete tím pádem sdílnější a otevřenější. Ale ve skutečnosti to neumím. Je možné, že Meyer nechává rozhodnutí na vás.“

Zasmála se.

„Když jsme tam byli sami, udělal mi menší přednášku o tom, jak prali lidé v minulých stoletích. Je to opravdu milý člověk.“

„No – je možné, že jsme milí oba...“

„Eviduji si seznam svých osobních rekordů, který mi říká, abych nevěřila instinktům. Víte, dost mě zničili různí lumpové.“

„A vy jste pravděpodobně zničila ty lumpy...“

„Někdy... Děkuji vám za důvěru. Konečně...“

Pustila se do vypravování. Hovořila o všem, o čem se po troškách od bratra dozvěděla. Když se začaly poměry povážlivě zhoršovat, Hub začínal žertovat ve smyslu, že se ztratí, že prostě uteče. Zpočátku to byly jen výplody bujné fantazie, ale jakmile se začala situace stále více vyostřovat, žerty se stávaly stále více nepřírozenější a křečovitější a plánování útěku naopak reálnější. Až později se John dozvěděl, že Hub měl v úmyslu vzít s sebou Kristin nebo se s ní později potkat. Pokládal to osobně za jakousi ironii osudu, protože věděl, že to byla právě ona, architektka Kristin, která Huba přemluvila, aby koupil pozemky, což byl skutek, který mu otevřel cestu k pádu. Podle toho, co John říkal, byl mezi těmi dvěma impulzivní erotický vztah. Bylo to to známé uhrančivé okouzlení, jaké muže často zaslepuje a jaké podle všeho zaslepilo i Huba.

Nejháklivější a nejsložitější úkol představovala přeměna celého majetku na hotové peníze během tří měsíců. Hub i John museli často cestovat do Tampy, Clearwateru a Orlanda. Koncem února odjeli na čtyři dny do Mexika, naoko na lov šelem, ale ve skutečnosti dojednat termín Hubovy plastické operace v Guadalajaře a připravit pro něj úkryt. Bylo třeba najít místo, kam se bude moci i s Kristin uchýlit. Když jsem se zeptal, kde by to mohlo být, odpověděla, že to John neví. V průběhu jednání Hub někam odletěl, zatímco John zůstal v Guadalajaře. John má však dojem, že ten odskok mohl být někam na Yucatan.

Hodně z těch věcí si plánovali přímo v tomto domě. Dohadovali se, dělali v plánu chyby, hledali a odhadovali je, a hledali nová řešení.

Peníze ukryli na ranči.

Dvacátého druhého března naložil Hub Lawless celou hotovost do žlutého džípu, s nímž odjel přímo sem. Pak pro něj přijel John

Tuckerman, který ho odvezl autem nazpět do Timber Bay. Na palubu Julie pozval John ty dvě dívky, aby si tak zajistili objektivní a nezávislé svědky nehody. Hub si potom dával dobrý pozor, aby ani jedna z dívek nezpozorovala, že sype Harderovi do pití silné sedativum.

Ve vhodné chvíli, zrovna tehdy, když Hub a John uvažovali o tom, že by bylo žádoucí vyjít nahoru na palubu a objevit tam kapitána, se udělalo jedné z dívek nevolno. Vydala se nahoru sama, čímž jim tuto starost ušetřila. Jakmile se vrátila se zprávou zpět, oba vyběhli nahoru, aby se podívali na Hardera, a potom obrátili loď ke zpáteční plavbě. Hub se vrátil dolů do podpalubí, kde děvčatům oznámil, že se s Johnem rozhodli vrátit se k pobřeží. Navíc jim řekl, že budou plout proti větru a že je na palubě chladno a nepříjemně.

Pak se vrátil zase zpátky nahoru. John vedl Julii tak blízko ke břehu, jak se jen mohl odvážit. Když se dostali na úroveň silné záře lampy, kterou John nechal rozsvícenou na zábradlí svého domu, Hub popleskal Johna po rameni, poděkoval mu, podali si ruce a Hub se vrhl do moře...

Ve vodě rychle zatáhl za pojistku, jejímž uvolněním se mu nafoukla plovací vesta. Předtím si to mnohokrát vyzkoušeli v bouřlivém moři nedaleko Tuckermanovy pláže. Hub se na vestu spoléhal a dokázal v ní rychle doplavat ke břehu.

John zatím vedl Julii k Timber Bay. Vplul do kanálu, přídí narazil na písčinu, začal volat na obě dívky a vhodil do vody záchranný kruh. Po návratu musel opakovaně odpovídat na velkou řadu nejruznějších otázek, takže se do svého bytu dostal hodně pozdě. Před svítáním dojel na místo, aby s ohromením zjistil, že před jeho domem dosud stojí žlutý džíp. Huba Lawlesse našel na lůžku v rohu obývacího pokoje. Byl celý zsinálý, zpocený a těžce lapał po dechu. Sípál, že má pocit, jako by mu na prsou ležel velký a těžký balvan. Cítil prý spíše tlak než bolest. Když totiž skočil z lodi dolů do vody, zjistil, že je mnohem dále od břehu, než předpokládal. Plaval hodně dlouho a vynakládal velkou námahu. Když se konečně dostal na břeh, byl velice vyčerpaný. Navíc vystoupil z vody o notný kus jižněji. Když šel po pláži, roztřásl ho chladný vítr, takže v levé ruce a v pravém rameni pociťoval úpornou bolest. Jakmile vystoupil

na vršek jedné duny, omdlel. Neměl tušení, jak dlouho tam ležel, ale podle všeho to nijak moc dlouho nebylo. Sebral se a pokračoval. Když se dovlekl do domu, vystoupil nahoru po schodech. Převlékl se do suchých šatů, ale začalo mu být špatně a zmocnila se ho celková slabost. Naprosto se necítil v takovém stavu, aby se mohl podle původního plánu pustit džípem do Tamy. A ke všemu by už stejně nestihl své letadlo, protože odlétalo z Tamy brzy ráno, aby zamířilo do Houstonu. Tím padl i následný spoj do Guadajary. Jména na letenkách a v ostatních dokladech zněla na jméno Steven Pickering. Bylo to falešné jméno, které si Hub vybral i pro kliniku v Guadajaře.

Narřídil proto Johnu Tuckermanovi, aby se vrátil do Timber Bay a spojil se s Kristin Petersenovou. Měl ji informovat o všem, co se stalo, a vzkázat jí, že má přijet za Hubem. Podle původního plánu tu měla ještě asi týden zůstat, truchlit po Hubovi a nakonec se vrátit do Atlanty, kde žila, než se s Hubem poznali. Až později měla – tedy podle původního plánu – odletět do Mexika a připojit se k Hubovi na Johnovi neznámém místě na Yucatanu. Ale bylo to jinak: Hub dal Johnovi dopis v zalepené obálce, který měl doručit Kristin. Řekl mu také, aby dřív, než odejde, ukryl džíp někde nablízku v keřích a několik dnů do těch míst nechodil.

Když se John vrátil do domu, byl už prázdný – Hub zmizel. Džíp byl také pryč. Nezůstala tam žádná zpráva, ale také žádné peníze. Předtím se ti dva domluvili, že mu Hub nechá nějaké peníze na spolehlivém místě, kde je John nechá delší dobu, než je začne užívat.

„Takže spolu odjeli džípem? Auto řídila podle všeho ona, protože on na to zřejmě neměl sílu.“

„Vypadá to tak.“

„Co se mělo stát s džípem podle původního plánu?“

„Hub měl nechat doklady a klíčky od džípu v letištní hale Národní letecké společnosti. John se tam měl nějakým způsobem dopravit, vyzvednout džíp a postranními cestami se s ním vrátit na ranč. Tady ho měl nechat, aby vznikl dojem, že ho tady nechal Hub.“

„Proč se rozhodli pro džíp a ne pro osobní auto?“

„Tak po sedmi kilometrech je cesta skoro neprůjezdná, je úplně zničená od bouřky. Osobní auto by tam v žádném případě neprojelo,

zatímco džíp ano. Hub měl doplavit na břeh, převléknout se a džípem odjet na jih tak, aby byl už před svítáním v Tampě.“

„S takovou kupou peněz? Ale vlastně – proč ne. Přechází-li člověk ze Spojených států do Mexika, nikdo mu zavazadla neprohliží.“

„A už vůbec ne cestujícím první třídy. Hub létal sem a tam dost často, aby věděl, jak se tyto věci ve skutečnosti mají.“

„Ovšem když připustil, aby ta žena odešla z Timber Bay už dvacátého třetího, ačkoliv bylo všeobecně známo, že spolu měli poměr, dopustil tím, že všechno začalo nabírat nádech předem připraveného zmizení.“

„Ano, to je pravda. Bratr se kvůli tomu dost znepokojoval. Říkal, že Hub vynaložil veliké úsilí a všechno pečlivě připravil, protože si chtěl být jistý, že Julie dostane od pojišťovny peníze. Litoval toho, že se začaly šířit známé řeči. Myslím si, že to nemohli udělat jinak. Hub totiž nemohl prchnout sám, ta ženská mu musela pomoci.“

„Vypadá to tak, že utekl do Guadalajary. Šerifův zástupce Fletcher a agent pojišťovny se nyní vydali za nimi tam dolů na jih.“

„Kdo jim poradil, aby se vydali do Guadalajary?“

„Kdykoliv se o podobných případech rozepíše tisk, zaplaví policii hloupé dopisy a telefonáty. Jenže oni to všechno třídí. Mezi jiným poslala jakási mladá žena z Orlanda šerifovi anonymní dopis s barevným diapozitivem. Fotografovala v pátek osmého dubna v pouliční kavárně v Guadalajaře. Na hotovém snímku se domnívala poznávat v muži sedícím v popředí její náhodné fotografie člověka, jehož fotografii znala ze všech místních novin. Napsala k tomu, že své jméno nemůže uvést, protože si její snoubenec myslí, že byla na návštěvě přítelkyně v Kalifornii.“

Šerif Hack Ames se spojil s klinikami, na kterých se provádějí plastické operace.“

Gretel zarputile píchala do písku svou holí.

„Je mi z toho všeho na zvracení,“ řekla. „On si spokojeně dřepí na zadnici, a tady za sebou nechal tolik neštěstí. Najdou ho?“

Pokrčil jsem rameny.

„Nevím. Kdyby ho přivedli zpátky, to by bylo něco jiného. Máme s nimi dohodu o vydávání zločinců. Jenže on se nedopustil žádného trestného činu se zbraní v ruce. Pokud vím, není tady na něho vydán zatykač. A má-li tam dole nějaké vlivné přátele – což se dá předpokládat – tak to všechno může trvat hodně dlouho.“

„Na té fotografii byla i Petersenová?“

„Ne.“

„Musí to být podle všeho okouzlující, světa znalá žena.“

„Hub Lawless byl podle všeho, co o něm vím, hodně citlivý člověk.“

„Ano, stejně jako můj drahý manžel, Billy Howard... Ten byl také citlivý: citlivý malý kluk s hlavou plnou velkých plánů. Pane Bože! Bylo mi osmnáct, když jsem si ho brala. Dostali jsme tehdy oba místa vedoucích lyžařského střediska nějakých šedesát kilometrů od samého konce světa. Naučila jsem se lyžovat. Tedy alespoň tak, abych to mohla učit začátečníky. Vařila jsem, vedla účetní knihy, obsluhovala v jídelně, uklízela pokoje, řídila autobus a prodávala části lyžařské výstroje.

Jenže jsme zkrachovali. Napadlo příliš mnoho sněhu. Cesty se nedaly udržet v průjezdném stavu, a tak se k nám nemohli dostat žádní hosté...

Potom jsme vedli tenisový tábor jednomu starému profesionálovi. On sám dával hodiny tenisu. Při každé příležitosti se mne pokoušel zatáhnout mezi keře kolem kurtů. Znovu jsem vařila, vedla účetní knihy, obsluhovala v jídelně, řídila autobus a prodávala tenisovou výstroj. A také jsem se naučila hrát celkem slušně tenis.

Jenže jednoho krásného dne majitel klesl mrtev k zemi uprostřed gamu. Jeho sestra nás vyhodila. Mám pokračovat? Proč vám to vlastně všechno vyprávím?“

„Protože to všechno chci vědět.“

„Přirozeně. Následně jsme vedli prázdninový tábor pro bohaté malé děti z lepších rodin. Úspěšně jsem zvládla střelbu z luky, jízdu na koni, plavání, potápění, vyřezávání ze dřeva, judo, malování na plátno přímo prsty a lehkou atletiku jako celek... A vařila jsem, vedla účetní knihy, obsluhovala v jídelně, řídila autobus a hrála tentokrát ještě softball. Billy zatím obtěžoval milostnými návrhy

jistou mladou maminku, která přijela do tábora navštívit své dítě. Ona si šla vzápětí stěžovat majitelům – a vyhodili nás přímo uprostřed sezóny v polovině srpna.

Mám pokračovat?“

„Dá se ještě pokračovat?“

„Jistě. Další místo jsme dostali na kalifornské odtučňovací farmě. Tentokrát jsem vařila dietní jídla, zatímco v jídelně obsluhovaly a pokoje uklízely místní středoškolačky. Ale já jsem vedla všechna cvičení, účetní knihy, zapisovala do karet, v nichž byla evidována hmotnost těch tlustých dam, organizovala jsem pro ně zábavný denní program, řídila autobus a tak dál... Jednou jsem se s nimi vydala trochu si zaběhat. Při běhu jsem se ohlédla, abych měla přehled o tom, jak si počínají opozdilky. Ta, co běžela přede mnou, v té chvíli upadla. Přes ni jsem upadla i já a zlomila jsem si ruku v zápěstí. Podívejte se: špatně mi potom srostla, mám tam stále bulku.“

Prohlédl jsem si její zápěstí. Kost opravdu trochu vystupovala. Předloktí měla opálená do zlatohněda, porostlá jemnými chloupky, které tam ležely, vybledlé sluncem doběla, s nekonečně něžnou úhledností. Řekl jsem jí, že se to vlastně ani nedá poznat.

„Dostáváme se k tomu nejlepšimu,“ pokračovala. „Nemohla jsem samozřejmě vést knihy a záznamy. Majitelé si na to museli najmout děvče, takže mi snížili plat. Ta holka byla docela pěkná. Tak s ní můj miláček Billy utekl – a ona přitom ani neuměla vést pořádně účetní knihy. Byl to takový ten bezmocně vyhlízející typ s velkýma šedýma očima. Také často vzdychala. Myslím si však, že se zase nekoupala tak často, jak by si to nejspíš přála její matka.“

Důležitý důvod, který mi dlouho bránil přijet sem ihned, byl také ten, že jsem nemohla odjet ze státu, dokud jsem neměla v rukou všechny doklady o svém rozvodu. Můj právník tvrdil, že by to mohlo celou záležitost poškodit. Nakonec sice řekl, že pokud chci, můžu jet, že věc bude pravděpodobně i tak v pořádku, ale já jsem si chtěla být sto procentně jistá, že sedm let mého manželství skončilo.

Neříká se ostatně, že se celý člověk každých sedm let mění? Všechny buňky v jeho těle a tak... Já jsem na, to byla připravená.

A jak připravená! Bylo to sedm let s šestnáctihodinovou pracovní dobou, bez sobot a nedělí. Sem let dřiny!“

Pohlédla na mě.

„Co budete nyní dělat? Myslím po tom všem?“

Pokrčila rameny.

„Až ten čas přijde, budu o tom přemýšlet.“

Zadívali jsme se na sebe ve stejné chvíli. Když uhnula očima, měl jsem dost zvláštní pocit. Jako bych ze sebe svlékl jakousi bezbarvou vnější kůži, která byla už stará a křehká. Jakmile jsem se nyní pohnul, pukla a spadla ze mne. Najednou se mi dýchalo nějak volněji. Záliv nabyl jakési modravější zabarvení. Ve vzduchu se vznášelo cosi opojného. Pozorně jsem vnímal každé zrníčko písku, každý úlomek mušle, každé hnutí pobřežní trávy v květnovém větru. Bylo to něco jako probuzení. A náhle jsem byl plný šťávy a žízně, energie a hladu. Bez nějaké zjevné příčiny se mi chtělo hlasitě se rozesmát.

Natáhl jsem se a uchopil ji za zápěstí s vyčnívající kůstkou. Podívala se na mne překvapeně a maličko pohněvaně. Trhla rukou, aby ji odtáhla, ale jen mírně. Pak už neodporovala. Její reakce jsem se tedy nemusel obávat. Mohl jsem jí to všechno vysvětlit.

„Gretel, děkuji vám, že jste mi věřila. Pomůžu vám. Meyer a já vám pomůžeme a vše vyřešíme.“

Usmála se.

„Za polovinu čeho?“

„Za polovinu toho, jak vypadáte teď.“

„Neblázněte. Byl jste asi moc dlouho na sluníčku.“

Chytila svou džínovou košili a zamířili jsme zpátky. Zdálo se, že ji mírně nakazila má nevázanost. Náhle se rozběhla po ulehlém písku, který příliv odkryl. Běžela velice dobře. Dalo mi to dost námahy, abych ji dohonil a předběhl. Ve chvíli, kdy jsem jí položil svou pravou ruku na její levé rameno, se zastavila. Udýchaně oddechovala. Podívala se na mne a všimla si, že dýchám celkem klidně.

„Jste v dobré formě, že?“ lapala po dechu.

„V lepší než obvykle. Víte, pomáhal jsem jednomu příteli doplout na veliké jachtě z Grenadin do Lauderdale. Celou cestu vál

silný vítr, samozřejmě z nežádoucí strany. Člověk se tak může dostat do stejné formy, jako by celý měsíc pečlivě navštěvoval fitness centrum.“

„Nejste náhodou vaší kondicí trochu posedlý?“

Její dech se uklidňoval poměrně rychle.

„No, myslím, že do jisté míry ano. Ano, je to tak možné říct. Víte, dost často se dostávám do situací, kdy musí být člověk hodně rychlý a v pořádku, aby působil přesvědčivě. Dostávám se do takových situací mnohem častěji než průměrný jedinec. Kdybych byl tlustý a pomalý, velice brzy by mě někdo vyřadil z činnosti. Takže vždy, když přiberu, mám výčitky svědomí... Jsem-li ve formě, cítím se dobře a mé sebevědomí stoupá. Bohužel, neustále přecházím z jednoho extrému do druhého... navíc dostat se do formy je každým dalším rokem mnohem obtížnější.

A co vy? Potrpíte si na svou formu?“

„Ani ne. Ovšem... na druhé straně vím, že jsem vlastně jakási atletka od přírody. Víte, myslím, že mám docela dobrou pohybovou koordinaci a něco, co bych označila nejspíš jako svalovou paměť. Fyzickým úkonům se naučím snadno a poměrně rychle. Také ráda soutěžím. Nemusím vám ani říkat –“ podívala se na mě, „že jsem vysoká. Sto sedmdesát čtyři centimetry, dvaasedmdesát kilo masa. Ale pevného tuhého masa. Jste jediný muž, vedle kterého se necítím jako obvykle – tedy velká. Myslím, že jsem ráda v dobré fyzické kondici. Když tomu tak je, člověk má pocit, že mu jde všechno lépe, a také se cítí nesrovnatelně příjemněji. Je to takový zvláštní hřejivý pocit. Kdo ho poznal, ví, co tím myslím. Zkrátka cítíte, že motor vašeho těla je sladěn a běží hladce.“

Došli jsme nazpět k domu.

Meyer seděl na verandě a listoval v časopise *Reader's Digest* z července 1936. Říkal, že je tam hodně moralizování. Prý slyšel, že ideální člověk pro *Reader's Digest* by měl poměrně dlouhý nadpis: *Odhodil jsem berle, opustil elektronickou ponorku, vylezl na podmořskou horu a našel Boha.*

Pak nám řekl, že John Tuckerman spí, protože byl hodně unavený.

Zatímco jsme spolu hovořili, vyšel z domu zívající John. Posadil se do starého houpacího křesla a občas si spokojeně kývl hlavou, když naslouchal tomu, jak mu Gretel vyprávěla, že mi vysvětlila, jak to bylo s plánem Hubová zmizení. S plánem, který společně s Hubem vymýšlel a potom i realizoval. Nevypadal nijak mimořádně vzrušeně, jako by ho to mělo kdovíjak zajímat.

Potom se na mne John usmál a řekl:

„Snažil jsem se Huba přemluvit, aby to nedělal. Říkal jsem mu, že tím ztrácí prakticky všechny svoje přátele. A také že vlastně zrazuje lidi, kteří pro něho léta pracovali a do poslední chvíle mu zůstali věrní. Ale on mě neposlouchal a neslyšel... Odpovídal, že chce všechno poslat do pekla, že už se to nedá žádným způsobem zachránit, že jediné, co mu zbývá, je odejít a vzít všechno, co jen může, s sebou. Vše, nač dokázal myslet, bylo to, jak se dostat Petersenové pod sukni. Promiň, Gretel.“

„Byla opravdu tak úžasná?“ zeptala se Gretel.

Pokrčil rameny.

„To záleží na tom, co se člověku líbí,“ odpověděl. „Měla oválnou světlou tvář s poměrně dost vystupujícími lícními kostmi, světle zelené oči, měkký, tichý hlas, stříbroplavé vlasy, které si splétala do copu – některým se mohl zdát moc hezký – štíhlé tělo, ale přitom opravdu velká prsa. Chovala se tiše, ale bylo znát, že je zvyklá rozkazovat. Vždy, když někomu udělila nějaký příkaz, oznámila mu to takovým způsobem, že ten dotyčný vyskočil a spěchal ho provést. Sotva vstoupila do místnosti, bylo vám hned jasné, že je... že je prostě někdo. Myslím – někdo důležitý.“

„Jak se chovala, když jste jí odevzdal ten vzkaz?“ zeptal jsem se ho.

Svraštil čelo.

„Ach,“ vzpomínal, „byla znechucená. Přecházela po bytě sem a tam, okusovala si nehet na palci a pokaždé, když jsem se jí pokoušel sdělit, že už odcházím, zakřičela na mě, abych mlčel.“

„Obálku otevřela ihned?“

Přikývl.

„Ano, ale neřekla mi, co v ní bylo.“

„Pokud si však vzpomínáte na to, co jste říkal, než jste šel spát,“ ozval se Meyer, „tak jste jí měl říct, aby přišla sem do tohoto domu, ne?“

„Ano. Měl jsem jí říct, že Hub prodělal menší srdeční infarkt a že má za ním přijet. Mně Hub řekl, abych se pár dnů kolem domu neukazoval, a než odejdu, abych ukryl džíp.“

„Potom tedy musel být v tom písemném vzkazu nějaký pokyn,“ prohlásil Meyer. „Muselo tam být něco, z čeho poznala, co má udělat. Myslím ještě předtím, než odejde za ním. Jinak by jí to řekl sám, až by se potkali. A ke všemu to muselo být něco, co vám nechtěl říct.“

„Nevím, co by to mohlo být. Věděl přece dobře, že mi může věřit.“

„Především je třeba rozluštit jistý problém,“ pokračoval Meyer.

Všichni jsme se na něho podívali. Vypadal nadmíru spokojen sám se sebou.

„Je to vlastně bijící do očí,“ dodal. „Ona nepochybně neodešla z města pěšky...“

„Je to něco jako známá logická hra, kdy musíte převézt na druhou stranu řeky v jediném člunu vlka, kozu a zelí,“ řekla do nastalého ticha Gretel.

„Jaké auto měla, Johnny?“

„Měla vypůjčenou menší červenou mazdu, tu, co má dveře vpředu i vzadu. Hub ji pro ni zapůjčil od Garnera Wedleye. To je majitel benzinového čerpadla na Dixieho bulváru, který má povolení půjčovat auta. Vím to dobře. Několikrát jsem jí to auto vezl do servisu a také do něho kupoval benzin. Jezdilo dobře.“

„Oh, Johne, musel jsi pro něho dělat takové věci? Kupovat benzin pro jeho milenkou?“

Zakroutil hlavou, jako by byl pohoršen její nechápavostí.

„Zlatíčko, ty tomu prostě nerozumíš. Já jsem rád udělal všechno, oč mě Hub požádal... A bylo mi jedno, co to je. Pracoval jsem pro něho, ale byl jsem také jeho přítel. A přes to všechno, k čemu od té doby došlo, jsem jeho přítelem pořád.“

„Vrátili tomu chlápkovvi z benzínového čerpadla to jeho auto?“ zeptal jsem se. Koutkem oka jsem viděl, jak při mé otázce Meyer souhlasně pokývl hlavou.

John Tuckerman se zachmuřil.

„Strašně se mi zhoršila paměť. Ale mám dojem... vzpomínám si, že se se mnou Gar vadil kvůli něčemu, co souviselo s autem. Jenže to je tak: v těch posledních zatracených březnových dnech na mě křičela velká spousta lidí kvůli nejrozličnějším věcem. Nevím to jistě, ale zdá se mi, že bylo vráceno, ale něco s ním snad nebylo v pořádku, něco nebylo v pořádku s jejich dohodou...“

Položili jsme mu ještě několik otázek:

V čem byly peníze? Ve fingované nádrži na benzin, která byla dobře zavřená a připoutaná řetězem k zadní části džípu.

Jak velká částka to asi byla? O tom Hub nikdy nemluvil... Ale bylo jich, těch peněz, dost a dost. Hub přitom litoval, že už nikdy neuvidí svou ženu, své dcery a Johna. Ale člověk prý musí udělat to, co musí udělat.

Kde byly peníze uschovány, než je odvezli na ranč? Hub je ukrýval na nejrůznějších místech hned od chvíle, kdy je začali shromažďovat, tedy když začali prodávat cenné papíry, strojní zařízení a zásoby. Vždy, když mírně znervózněl, je po čase přemístil někam jinam. A nervóznější byl tím více, čím více peněz postupně dávali dohromady.

Co myslel tím, když hovořil o fingované nádrži na benzin? Byla to taková vysoká, úzká, galvanizovaná nádrž do terénu, která byla natřena stejně žlutou barvou, jakou nesl i džíp. Na autě byly dvě takové nádrže, z každé strany jedna. Nesly je držáky na zadní části, které byly umístěny vedle držáků na rezervní kola. Hub přeřezal nádrž napůl a obrubu z vnitřní strany dolní poloviny zaletoval tak, že se na ni dala horní část znovu přiložit. Tam pak nacpal všechny peníze, nádrž upevnil do masivního držáku, kterým provlékl těžký terénní řetěz. Nahoře řetěz pevně utáhl a zamkl. Od té doby pak už byl – pokud šlo o peníze – o poznání klidnější. Mohl tak parkovat třeba i před bankou. Pokaždé, když z džípu vystupoval, odnesl si s sebou rozdělovač. Párkrát si s Johnem zažertovali, jaký mají v nádrži

benzin. Hub Johnovi říkal, že část peněz bude jeho – že mu ji nechá v nádrži.

„Předpokládám, že jste ty peníze hledal,“ obrátil jsem se k Johnovi, „pokud vám je měl nechat tady...“

John se na mne zadíval. Jeho tvář nabyla výraz zarputilého vzdorovitého dítěte, které se pokouší oklamat dospělého.

„To vám neřeknu.“

„Hledali jsme je,“ řekla Gretel unaveně.

„Ne!“ vykřikl John. „Nikdy jsme je nehledali... slyšíte? Nikdy!“

Pohlédli jsme nenápadně na Gretel. Udělala nepatrné gesto, z něhož jsme pochopili, že bude dobře, když odejdeme.

Když jsme se vraceli do Timber Bay, bylo už téměř čtvrt na pět.

„Už jsem nějak dlouho neslyšel tvé rozčilující falešné pískání,“ řekl Meyer. „Gratuluji.“

Předstíral jsem nechápavost.

„K čemu?“

Vrhl na mne rychlý pohled.

„K tomu, že ses zase vrátil do světa živých.“

„To je na mně tak poznat?“ podivil jsem se. „To bylo tak hrozné?“

Ušklíbl se.

„Ty sám jsi byl hrozný. A trvalo to hodně dlouho. Ty jsi vlastně páchal osmý smrtelný hřích.“

„Opravdu? A co je to za hřích?“ Zasmál se.

„Byl jsi nudný, Traviši. Velice nudný.“

„Opravdu?“

„Víš, to je tak: lidi, co se soustředí především sami na sebe, jsou vždycky nudní. Nikdo se o ně totiž nemůže zajímat s takovou účastí, s jakou se oni sami dokážou zajímat o sebe...“

Podíval jsem se na něho.

„Promiň mi to.“

„Hm... Podle všeho sis asi nemohl pomoci... Začalo to už předtím, než jsme šli tam nahoru do Baysidu.“

„Když jsem byl celou tu dobu tak otravný, proč ses jednoduše neztratil?“

„Byla tady přece šance, že se z toho dostaneš.“

„Myslím, že jsem se už z toho dostal.“

„Zdá se, že je to výjimečná ženská.“

„Gretel? Ano. Ano, to tedy je. Také se mi líbí ty duny, vypadající jaksi divoce, nedotčeně. Někdy bychom se mohli vydat na plavbu podél zdejšího pobřeží. Snad nejraději severním směrem.“

„Proč se usmíváš?“

„Já?“ podivil jsem se. „Usmíval jsem se snad?“

11. KAPITOLA

Od jihozápadu vál slabý vánek. Na obloze nebyl ani mráček. Bylo pozdní odpoledne a slunce horce žhnulo. Nákupní centra byla stejně jako pláže a tenisová hřiště přeplněna. Meyer nasedl do auta a vydal se zjistit, jak to dopadlo s pronajatou mzdou. Já jsem si to namířil podél vršků nad pláží. Šel jsem vytrvale tak dlouho, dokud jsem nedorazil do North Pass Visty.

Nějakou tu minutu jsem tam potom strávil jakoby procházením – ve skutečnosti jsem však hledal vilu Symfonii, v níž bydlel John Tuckerman, a také Melodii. Oba domy vlastně vytvářely jakýsi komplex čtyř menších dvouposchodových vilek. Kristin Petersenová bydlela v Melodii tři. Nyní tam už pochopitelně bydlel někdo jiný. Na úzkém parkovacím prostoru postával muž nad prádelníkem, který natíral na bílo. Tahy štětcem vedl pomalu a důkladně, soustředil se na ně s veškerou pozorností a pevně svíral rty, mezi nimiž mu vykukovala špička jazyka.

Kancelář byla situována do budovy, která se nalézala od moře ze všech nejdále. Na trávníku byl umístěn firemní znak, druhý bylo vidět nad zvonkem. Po mém zazvonění otevřel nějaký muž a zahleděl se na mne. Na nose mu seděly bifokální brýle a hlavu měl vystříhanou, jako by se před pár dny vrátil z výcvikového střediska pro námořníky.

„No?“ zeptal se.

Do té jediné slabiky celkem úspěšně vložil nejen notnou dávku nenávisti, ale také nevýslovné skepse. Oplatil jsem mu pohled.

„Rád bych vám položil několik otázek týkajících se Kristin Petersenové.“

„Nemám zájem vám na ně odpovídat,“ zněla odpověď.

Ve chvíli, kdy zavíral dveře, jsem se o ně opřel dlaní napřažené ruky a energicky jsem do nich strčil. Muže ten nečekaný pohyb vrhl vzad a dveře se otevřely dokořán.

„No ne!“ zvolal užasle. „Přece si nechcete vynucovat vstup násilím?“

Vstupní hala byla zařízená jako malá kancelář. Stál tam psací stůl, pěkný a praktický, dvě židle a šedá skříň, podle všeho kartotéka.

Muž rychle přikročil k telefonu a zvedl sluchátko, aby vytočil číslo spojovatelky. Nijak zvlášť jsem nespěchal, když jsem sáhl do náprsní kapsy a vylovil navštívenku Devlina Boggse, nesoucí text *Všem, kterých se to týká*.

To už muž žádal spojovatelku, aby ho spojila s policií. Nastrčil jsem mu navštívenku před oči. Přelétl ji pohledem a ohlásil do sluchátka – protože právě v té chvíli dostal žádané spojení – že to byl omyl a že se omlouvá.

Odložil sluchátko a znovu si pečlivě prošel navštívenku, pak ji otočil, přečetl si vzkaz napsaný na druhé straně a vrátil mi ji.

„Co vás zajímá ohledně slečny Petersenové?“ podíval se na mě.

„Můj zájem o ni je dostatečně velký k tomu, abych vám nechal poslat soudní obsílku – v případě, že se mi bude zdát, že mi něco zamlčujete.“

„Ach... vy jste právník?“

Odpověděl jsem mu otázkou:

„Jak se jmenujete?“

„Stanley Moran.“ Stáhl jsem přísně čelo.

„Pane Stanley Morane, nepřeji si, abyste mi kladl jakékoliv otázky. Nejsem tady kvůli tomu, abych odpovídal na jakékoliv vaše otázky. Naopak jsem tady proto, abych vám otázky kladl já. Je možné, že byste nyní rád zavolał panu Boggsovi, abyste se ho zeptal, zda mi máte, nebo nemáte položit spousta otázek...“

Zaváhal.

„Ale jak mám vědět, jestli vy –“

„Případně se sem můžu vrátit s Hackem Amesem nebo s jeho zástupcem Fletcherem – anebo s někým, koho byste mohl i vy pokládat za spolehlivého.“

Stále váhal.

„Proč se tak usmíváte?“

„To máte tak,“ řekl jsem pomalu a rozvážně, „čím jsem rozhněvanější, tím více se usmívám. Je to takový druh nervového napětí, které se projevuje u různých osob různě... Jakmile se začnu smát nahlas, začínám souběžně s tím mlátit lidi, kteří k tomu přispěli –“

Posadil se za stůl. Vzal do ruky tužku, podíval se na ni a zase ji odložil. Sešíváčku, která ležela hned vedle jeho ruky, posunul kousek vlevo, aby ležela rovnoběžně s okrajem jeho malého psacího stolu.

„Neudělal jsem ani jsem neřekl nic, co by mohlo vyvolat váš hněv.“

Polohlasně jsem se nadechl a pohlédl na něho. „Kdy odtud odešla?“ zeptal jsem se.

„Víte, kolikrát jsem už musel odpovídat na podobné...“

Pohlédl jsem na něho přimhouřenýma očima. „Stanleyi,“ řekl jsem významně, „podívejte se: znovu se usmívám –“

„Ach ano,“ povzdechl si. „Odešla třiadvacátého. Přesný čas vám neřeknu, není to možné určit. Před polednem toho dne, tak o půl jedenácté, k ní přišla návštěva. Ta návštěva velice zajímala policii...“

Návštěvníka nakonec indentifikovali jako pana Johna Tuckermana, který bydlí... který tehdy bydlel v Symfonii čtyři. Jakmile odešel, slečna Petersenová někam odjela autem a byla pryč celý den. Lidi zajímalo, kde byla, že... Především vzhledem k jejímu vztahu k panu Lawlessovi, o němž se v té době tvrdilo, že utonul v zátoce. Jeho tělo hledali, ovšem marně.

Někdo prý zpozoroval jeho auto dvacátého třetího na parkovišti tak kolem jedenácté hodiny večer. Můžu říct, že když jsem tamtudy šel následujícího rána tak kolem šesté, už tam nebylo. Já vstávám dost časně.

Tak se tedy předpokládá, že odešla v noci dvacátého třetího, nebo hodně brzy ráno dvacátého čtvrtého.“

„Vzala si s sebou všechny své věci?“

„Nu –“ zaváhal, „prakticky všechny. Samozřejmě, že si vzala všechny svoje osobní věci, ale pár nějakých drobností tady nechala, myslím věci, které si koupila do bytu. Počkejte, podívám se na to. Ano, tady to je: dvě hodně primitivně vypadající vázy – skutečně byly velice ošklivé. Malý stolek ze světlého dřeva, který má horní část zdobenou modrými a zelenými obkládačkami. Zarámovaná reprodukce — nepochopil jsem, co má vlastně představovat – dokonce u ní nebylo jasné, kterou stranou má viset na stěně nahoru a kterou dolů.“

Naše skladovací prostory jsou velice omezené. Ty zmíněné věci tady můžeme deponovat pouze určitou dobu. Mám-li být upřímný, slečna Petersenová vůbec nepatřila mezi mé oblíbené nájemníky. Měla ve zvyku pronášet dost pohrdavé a odsuzující poznámky o bytových interiérech a o architektuře. Víte, s mou ženou jsme vynakládali dost velké úsilí, aby zdejší bytové jednotky nabyly přitažlivý vzhled a aby se v nich dobře a pohodlně bydlelo. Podle mého názoru neměla žádný důvod vyjadřovat se o nich, že jsou vulgární. Nestavíme se tady v žádném případě do role nějakých morálních arbitrátůrů nebo –“?

„Arbitrů,“ přerušil jsem ho.

„Cože?“

„Už dlouho, opravdu dlouho naslouchám jistému Meyerovi,“ řekl jsem s mírným úsměvem. „To nic – jen pokračujte, nedejte se rušit. Co jste to říkal?“

Naklonil hlavu na stranu.

„Morálka,“ začal znovu, „je soukromou věcí každého člověka... Ovšem –“ opět zaváhal, „ona tady ‚zabavovala‘ pana Lawlesse až do rána. Auto míval na jejím parkovišti a někdy jsem ho viděl odcházet až brzy ráno.“

„Hanebné,“ řekl jsem.

„Co byste chtěl ještě vědět?“

„Pošta jí sem chodila stále?“

„Ano. Pošta sem chodila až do doby, než jsem vyplnil odhlašovací lístek a podepsal ho jejím jménem. Na lístek jsem uvedl její atlantskou adresu, kterou udala, když si pronajala Melodii tři. Už jsem to všechno vyprávěl tolikrát, že –“

„Mezi sousedy měla dobré přátele?“

Pokrčil rameny.

„O nikom takovém nevím.“

„Ale kdyby měla, tak byste to věděl?“

„Myslím, že ano. To bylo tak: když se realizace projektů, kvůli nimž ji pan Lawless najal, ukázala nereálná a byla definitivně odložena, všichni jsme se domnívali, že se co nejdříve vrátí do Atlanty. Jenže ona tady zůstala. Každou chvíli chodila na naši pláž a plavala tam v bazénu. Můžu vám říct, že se s ní přitom nejeden muž

snažil zapříst rozhovor. Hm... v plavkách ji prostě nešlo přehlédnout. Ale ona se nikdy s nikým do hovoru nedala.“

„Co myslíte, že se s ní stalo, pane Morane?“

Zahleděl se na mne a pokrčil rameny. „Proč chcete vědět, co si o tom myslím právě já?“

Usmál jsem se.

„Proč vy vždycky odpovídáte na mou otázku otázkou?“

„Opravdu to dělám?“ zrozpačitěl. „Promiňte. Já a má žena si myslíme, že utekla s panem Lawlessem. Ke všemu si nejsem tak docela jistý, jestli byla dobrá architektka. Myslím, že tam v Mexiku žijí oba pod cizími jmény.“

„Proč by se ale vzdávala svého povolání?“

Stáhl rty.

„Podle mne proto, že byla zamilovaná do pana Lawlesse. Říkalo se, že to, co projektovala předtím, nebylo nijak zvlášť úspěšné. Říkalo se, že neměla moc nabídek.“

„Dluží vám nějaké peníze?“

Rychle se na mě podíval.

„Proboha, to ne! Víte, vždycky požadujeme, aby nájemníci uhradili nájemné za první měsíc předem a k tomu nájemné za poslední dva měsíce. Prakticky by se dalo říct, že nájemné měla zapláceno až do konce tohoto měsíce, tedy do konce května.“

„Platila šekem atlantské banky?“

„Ano,“ odpověděl. „Můžu vám říct, která banka to byla. Okamžik... Zapsal jsem si to na svou kopii nájemní smlouvy – pro jistotu.“

Chvilí hledal ve spisech na stole, pak smlouvu vytáhl z obalu, v němž byla uložena.

„První šek zní na sumu jeden tisíc pět set šedesát dolarů – včetně daně. Je vystaven na Jižní atlantskou banku a spořitelnu a má číslo osm set dvacet. Číslo jejího účtu bylo čtyři-čtyři-osm-čtyři-čtyři-jedna.“

Poznamenal jsem si číslo a ocenil to: „Máte pečlivé záznamy.“

Polichoceně se usmál. „Děkuji vám, pane...“

„McGee,“ řekl jsem už na cestě ke dveřím. „A děkuji vám za všechno.“

„Nemáte za co,“ odpověděl a díval se za mnou. „Rád jsem vám posloužil.“

Svět je plný neochoty a neochotných lidí. Nechtějí vám říct ani prostý údaj, kolik je hodin nebo kolikátého je, bez toho, aby vám nedali při té příležitosti najevo svůj nepřátelský postoj vůči vám. Měli jsme o tom s Meyerem nejednu názorovou výměnu. Já zastávám názor, že je to něco víc než pouhý reflex. Je to něco jako potvrzení vlastní důležitosti. Průměrný jedinec si pomyslí: „Můžu si dovolit být k tobě protivný, protože od tebe nebudu nic potřebovat, přítelíčku...“

Snad je to i jakási pokřivená aplikace dnešní nevyhnutnosti být chladný. Takový Stan Moran s bifokálními brýlemi a krátce střiženým účesem, který vede Vistu v improvizované kanceláři, aby ušetřil nájemné, si je až příliš dobře vědom toho, že je někdo – a z toho zatrpkl. Odhadoval jsem ho, že odněkud bere invalidní důchod. Anebo je možné, že je to penzionovaný voják, který musel v aktivní službě dělat poskoka příliš mnoha nepříjemným důstojníkům.

Ach... kdybych byl vladařem celého světa, chodil bych po svém království v hadrech, inkognito, a obdarovával bych lidi, kteří by se chovali mile, aniž by k tomu měli jakýkoliv očividný důvod, a na druhé straně bych přikázal svým vojákům, aby stínali hlavy zlomyslným, podlým, falešným bastardům, kteří se snaží pozvednout své sebevědomí tím, že ubíjejí sebevědomí jiných. S tím sekáním hlav bych začal mezi úředníky pošt, pokladníky bank, řidiči autobusů a lékárníky a pokračoval bych hotelovými úředníky a poslíčky, hlídkujícími policisty, telefonními spojovatelkami a úředníky na amerických velvyslanectvích.

Pane Bože! Po zemi by se koulelo tolik hlav, že by svět vypadal jako šílená kuželkářská dráha. Meyer o tom říkal, že to svědčí o náznaku nepřátelského postoje.

Meyer se ještě nevrátil.

Rozhodl jsem se proto, že se pěšky vypravím do přístaviště Cedar Pass, prohlédnu si Julii a případně prohodím nějaké to slůvko s DeeGeem Wallowayem, jenž na lodi v současné době bydlí. Počasí

bylo jako stvořené k pěkné procházce. Ve velkém ohybu zálivu Bay Street se měl člověk na co dívat.

Vykročil jsem volným, líným krokem, falešně jsem si přitom pískal – jak je mým dobrým zvykem – jakousi melodií a přimhuřoval jsem oči vždy, když slunce mezi budovami zasvítilo na pobřeží zálivu. Bezohledným toulavým psům jsem věnoval shovívavé úsměvy, kočkám jsem pokyvoval hlavou na pozdrav, ovšem samozřejmě jen mírně. Polehávalo jich hodně na parapetních deskách rybářských domků. Kolem se vznášeli a kroužili raci, mířili strmě vzhůru, aby se křivka jejich letu v kulminujícím bodu stejně strmě zlomila dolů, jak se vrhali do vody. Výsměšně přitom pokřikovali svá neslušná slova v řeči racků. Při dopadu na betonový chodník zazvučelo několik kovových nástrojů. Na všech stranách vytrubovala osobní auta i nákladáky, aby se řítily kamsi pryč. Nějaká dáma s těstovitě bílou pletí a lokýnkami žlutkové barvy v obtažených kalhotách a leopardí blůzce, která se choulila v jedněch dveřích, mi poslala roztoužený úsměv. Vypadala, jako by svůj zenit překročila už před notnou řádkou let, ale přesto ještě stále pracovala na ulici. Postál jsem u ní tak dlouho, abych jí sdělil, že je dnes překrásný večer, a pak jsem šel dál. Náhle se mi zdálo, že i část jakýchsi novin, kterou přivál silnější poryv větru a která mi na chvilku obalila kotník levé nohy, má jakýsi nevysvětlitelný, tajemný význam. Zvedl jsem ty noviny a přečetl si, že zápalné bomby seškvařily další čtyři děti v SRN, že třicet procent absolventů floridských středních škol neumí spočítat, zda v obchodě dostávají správně nazpět, a že padesát procent jich nezná dopravní značky. Dočetl jsem se dále, že se nezaměstnanost stabilizovala, že nad Elmirou byly spatřeny létající talíře, že ještě nebylo zjištěno, kdo má vlastně na svědomí poslední známý únik ropy do moře. Dočetl jsem se, že chcete-li, aby váš pokoj vypadal větší, než opravdu je, máte si ho dát vymalovat studenými barvami, což jsou světle modrá, zelená a šedivá.

Mačkal jsem papír tak dlouho, až jsem ho zpracoval do velikosti vlašského ořechu, načež jsem ho odhodil do odpadkového koše, vzdáleného ode mne tak čtyři až pět metrů. Otvor do koše činil tak pět centimetrů úzký průhled. Napadlo mne, že pokud se trefím do té škvíry, budu žít věčně. A hle! Kulička vlétla dovnitř, aniž sebeběně

zavadila o některý z okrajů koše. Zalitoval jsem, že nablízku není jeviště a orchestr. Zalitoval jsem, že nejsem Geny Kelly. Zalitoval jsem, že neumím tancovat.

Vešel jsem do přístavní kanceláře. Byla elegantní, čistá a působila dojmem spolehlivosti. Muž, oblečený celý v bílém, který tam seděl za stolem, mi připomínal piloty společnosti Lufthansa.

„Čím vám mohu posloužit, pane?“ obrátil se ke mně se zdvořilým úsměvem.

„Jmenuji se McGee,“ řekl jsem. „Volal jsem vám počátkem tohoto týdne ohledně přístaviště pro jachtu.“

Začal se přehrabovat v kartotéce.

„Ano, to souhlasí. Den příjezdu nebyl přesně udán. Mám zde uvedeno, že by to mohlo přicházet v úvahu mezi budoucí středou pětadvacátého a nedělí devětadvacátého... Okamžik, pane, hned to zjistím. Projednával jste to s Marjorií. Ona vám jistě řekla, že v tomto ročním období to není žádný problém... Ano, tady to máme: šestnáctimetrová loď. *Srdcová sedma*?“

Přikývl jsem.

„Ano, to je ona.“

„Délka pobytu neurčitá?“

Znovu jsem přikývl.

„Souhlasí. Jakmile se rozhodnu, hned vám to oznámím.“ Zaváhal jsem. Po chvíli jsem se rozhodl pokračovat: „Dopraví mi ji sem kapitán Harder.“

Viděl jsem na něm překvapení. Orlí oči mu na malou chvíli ztmavly. Svaly na hranaté čelisti zapracovaly.

„Asi bych vám neměl nic říkat,“ zaváhal pro změnu zase on. „Ale myslím si, že Van je stejně dobrý jako kdokoliv jiný... Podle mého názoru mu neměli odnímat licenci. Věděl jste o tom, pane?“

Upřeně jsem ho pozoroval.

„Ano.“

„Ale hodně lidem není známa jedna věc: najmete-li si člověka bez licence, aby vám vedl loď, a pak k něčemu dojde, můžete mít nemalé potíže s pojišťovnou.“

„Hm... Znáám ho už celá léta. Znával jsem ho už tehdy, když lovil ryby pro námořní společnosti v Bahia Mar v Lauderdale.

Ještě předtím, než se dal na lov garnátů a než se na něho přilepila smůla. Ostatně, dělá mi to spíše jako laskavost. Oficiálně jsem ho nenajal a na palubě nejsou žádní cestující. Myslím, že je to tak docela v pořádku.“

Přikývl.

„Jsem téhož názoru, pane.“

„V jakém stavu je *Julie*?“

„Myslíte po právní stránce? Inu – v nejasném. Banka využívá práva věřitele zadržovat věc dlužníka – v duchu retenčního práva – a tak tady kotví, už ani nevím, jak vlastně dlouho... Vím, že na ní nikdo nemůže vyplout, dokud nám nebude zaplacen za pronájem přístaviště. Druhý kapitán v současnosti bydlí na její palubě.“

„Najdu ho tam nyní?“

Chtěl mi nepochybně odpovědět, že to neví, když ve stejné chvíli vstoupila z vedlejší místnosti menší hezká usměvavá žena. Úředník nás oba představil – a ona si vzpomněla na můj telefonát. Byla to Marjorie, s níž jsem tehdy mluvil. Muž se jí zeptal, zda viděla Wallowaye odcházet z lodi. Odpověděla, že pravděpodobně bude ještě na palubě.

Pamatoval jsem si *Julii* od té doby, co jsem ji viděl kotvit v přístavišti 66. V dohasínajícím slunečním světle vypadala ještě lépe. Vyleštěné kování se blýskalo jako zrcadlo. Lak přímo zářil. Lana ležela vzorně smotána, všechny odrazníky byly pečlivě nasazený. Přístavní vodní nádrž tvořily dvě plochy přístavišť, umístěných v pravém úhlu k pobřeží. Po obou stranách hlavních přístavišť se jako prsty ruky prostíraly můstky mol. Menší lodě kotvily u mol mezi hlavními přístavišti tam, kde bylo na manévrování méně místa. *Julie* byla ukotvena u jednoho ze středních mol z vnější strany levého přístaviště. Zád' byla nasměrována k přístavu, pravý bok k molu.

Část lodního zábradlí byla otevřená dovnitř, čímž se vytvořil prostor pro připojení k malé přístavní rampě. Velká kola se pohybovala v závanec větříku, který rozhoupával trup lodě.

K rampě se blížil DeeGee Walloway.

Snažil se za chůze nacpat si do kapsy obražených džíns svazek klíčů. Nebyl bos. Měl na sobě šedivou stříbrnou košili s lemováním a perleťovými knoflíky, na krku modrý šátek a na hlavě kovbojský

klobouk. Vzdáleně připomínal Billyho Cartera, až na to, že byl o dobrou polovinu vyšší a dvakrát tak široký.

V té chvíli jsem si uvědomil, proč mi jeho jméno připadalo tak povědomé. Zastavil se a zadíval se na mne. Luskal prsty, olízl si rty, posunul klobouk do týla a zvolal:

„McGee!“

„Jak se máš, DeeGee?“

„Ty starý bastarde... Je to pravda, že ti sem Van dopravuje z druhé strany loď?“

„Tady se nic neutají.“

Ušklíbl se.

„Včera totiž telefonovala Eleanor Ann. Ann mi pak řekla, že podle ní je už Van v mnohem lepší náladě, než v jaké byl naposledy. Říkal jí prý, že všechno dobře dopadne. Nevím ovšem, co tím myslel a jak by to bylo možné... Řekl jí také, že sem vede obytnou jachtu jistému chlapíkovi, který se jmenuje McGee. Zná ho prý ještě z Lauderdale. Cesta mu prý bude trvat tak sedm osm dní.

Hned mě napadlo, že bys to mohl být ty.“

Wallowaye jsem blíže poznal při zvláštní příležitosti. Jednou ho někdo přivedl na party, kterou Meyer pořádal každý rok na oslavu svých narozenin. Obrátil tam do sebe úctyhodný počet skleniček a pak se rozhodl, že se bude rvát. Až později mi vysvětlil, že to s ním podobně končí skoro vždy. Není náturou nijak zvlášť odporný ani hlučný, pouze čas od času – především tehdy, když něco vypije – pocítí nezvladatelnou touhu tlouct lidi. Jen tak pro zábavu.

Kdyby se tehdy do mne pustil čerstvý, asi bych proti němu neměl šanci. Jenže předtím, než mě stačila vyhledat Chookie, aby mi oznámila, že nějaký hlupák Walloway tam hodlá kazit zábavu rvačkou, už Walloway mlátil Jacka Case a Howieho Villettiho. Jack a Howie mu ovšem dali dost zabrat, měl trochu zaražený krk, což ho nutilo naklánět hlavu na stranu – přes všechnu vážnost situace to vypadalo komicky. Levým okem už málem neviděl, jak mu ho zřídili.

Party se toho roku konala na písčíně, která se jmenuje Instant Island. Pozoroval jsem ho tam, jak se šťastně šklebí a chichotá sám pro sebe. Byl v těch chvílích šťastný, protože dělal to, co měl

nejraději. Trvalo mi skličujících patnáct minut, než jsem ho konečně poslal k zemi.

Ale druhý den za mnou přišel znovu. Než jsem prokoukl jeho triky, uběhlo deset minut.

Přišel za mnou třetí den, a to byl den, kdy jsem zahlédl jeho hrozící ruku příliš pozdě. Jediné, co mi za této situace zbylo, bylo vrhnout se proti ní hlavou. On si zlomil ruku a já jsem následující dva týdny viděl dvojmo.

Teď jsem v jeho očích znovu zahlédl vzpomínku na tyto věci – podle všeho mu prošly hlavou stejně jako mně.

„Jsem přesvědčenější,“ řekl, „že jsem tě tehda mohl zmydlit.“

„Kdepak, DeeGee. V žádném případě. Zapomeň na to.“

Díval se na mě upřeně.

„Človče, ještě pořád mě to žere. Ale vem to čert... Dneska už taky nejsem v takové formě jako tehdá. Podívej se na to moje panděro,“ vystrčil břicho ještě víc, než mu vystupovalo normálně, „a taky už nemám skoro žádnou sílu. Ale ty vypadáš –“ oceňoval mě pohledem, „jako bys trénoval pořád... Nestal se z tebe náhodou vyhlášenější rváč, když přicházíš navštívit DeeGeeho Wallowaye?“

„Ani nápad,“ odmítl jsem to.

Zasmál se.

„Jediný způsob, jak bych tě teď asi porazil, by bylo opít tě, co? A pak se do tebe pustit... ale to není můj styl. To postrádá glanc.“

„Dokážeš zmlátit v Timber Bay všechny?“

„Většinu.“

Přimhouřil jsem oči.

„A co takhle,“ řekl jsem pomalu, „Nického Neyese?“

„Pch! Zatraceně, to je víc než jasné. Mlátí silou, že by mohl lámat skály, ale neumí zamířit. Poslyš, máš teď nějakou práci? Taky bychom si mohli najít pár ženských a přivést je sem na loď... No, není jich tady pochopitelně tolik jako v Lauderdale, ale když se dobře porozhlídneš, dají se najít. Kromě toho je sobota večer – něco takového jsem měl právě v plánu.“

„Mohl bych si prohlédnout *Julii*? Ale nechci tě obtěžovat.“

„Ale... čerta starého, mě neobtěžuješ.“

Provedl mě po celé lodi. Prohlédl jsem si všechno. Přes protesty jsem se musel podívat i na motory. DeeGee nadzvedl poklop a baterkou posvítil dolů na velké dieselové motory. Obklopovala nás už téměř tma.

„Člověk by z nich mohl jíst,“ řekl se znatelnou hrdostí. „Van si na tom dával vždycky záležet. A já jsem – od té doby, co ho vyhodili – nepovolil ani o kousíček.“

„Co bude s lodí?“

„Bůhví. Momentálně mě banka platí za to, že tady bydlím a udržuju loď v pořádku. Hm! Předpokládám, že ji prodají v exekuci.“

„Pokud vím, tak jsi nebyl ve městě, když se to stalo.“

„Máš pravdu. Byl jsem právě na cestě do Waycrossu. Víš, jsem odtamtud. Tehdy to vypadalo dost špatně s mým otcem. Ono se to vleklo už delší dobu, ale on byl tvrdohlavý starý chlap. Ochraptl a při polykání ho začal bolet krk. Začal mu hrubnout. Matka si toho všimla a začala na něho naléhat, aby zašel k lékaři. Udělal to. No, a když mu doktor oznámil, že je to nevyléčitelný, začalo to s ním jít hodně rychle z kopce.

Když jsem tam přijel, bylo to už hodně zlé, ale on se na mne dokázal usmívat, kývat na mne hlavou a psát mi slova na papír. Víš, nemůžu říct, že bych ho kdy udělal šťastným. Nikdy. Ale jednou se mi to málem povedlo. Dostal jsem tehdy fotbalové stipendium na georgijské univerzitě. Jenže hned v prvních dvou zápasech, v nichž jsem nastoupil, mě vyloučili. Hrál jsem jako pravý křídelní útočník... Pak mě vyloučili i ze školy. Dal jsem se k námořnictvu, ale vyhodili mě pro problémy s disciplínou. Otec hrozně toužil po tom, aby ze mě něco bylo...

Zatraceně! Jsem teď to, co chci být. Mám pocit, že otec umřel třetí den od toho dne, kdy se dozvěděl, že pan Lawless spadl přes palubu. Držel jsem ho přitom za ruku. Maličko se zachvěla, ochabla a... konec. Byl to podivný pocit.“

Přešel jsem dopředu na místo, z něhož měl Lawless spadnout přes palubu. Zábradlí, které tvořila spletená lana provlečená skrze sloupky, tam náhle asi dva a půl metru od přídě končilo. Lana tam byla přivázána napevno ke kování paluby. Takže pokud stál Lawless na pravé straně lodi, řekněme dva metry od provazů, připravený na

to, že se loď prudce obrátí vlevo, a ona se místo toho otočila vpravo, spletené lano ho uhodilo do nohou a on sletěl dolů do vln a do tmy. No – nevymysleli si to špatně...

„Stačilo?“ zeptal se DeeGee. „Pojďme teď na skleničku, McGee.“

Když jsme míjeli osvětlenou kancelář, drobná tmavovlasá žena nám zamávala.

„S tou si nic nezačíněj,“ radil mi DeeGee. „Marjorie je Coopova milenka. Coop je tamhleten chlápek v bílém, co to tady vede. Ona se vždycky tváří tak, že by si ráda s někým začala, ale nikdy to neudělá.“

Kývl jsem.

„Co si myslíš o případu Huba Lawlesse?“

„Nic bych ti neřekl, kdybys nebyl můj kámoš,“ začal. „Ale každej, kdo mě ztluče jako ty, je můj kámoš... Podle mě si uvědomili, že Vana nemůžou podplatit. Je poctivej... A tak mu dali kořalku s uspávacím prostředkem. Já vím, jak to obvykle bylo: sotva jsme vypluli na moře a nabrali správnou rychlost, pan Lawless přinášel na palubu dvě sklenky. Jednu pro mě a druhou pro Vana. Překontroloval ukazatele, kurs, zjistil, jak se to má s počasím, a buď pak zůstal a vypil si na palubě s námi svou skleničku, nebo se vrátil do podpalubí ke svým hostům.“

„Brával si s sebou na loď ženské?“

„Nikdy. Dokonce ani tu Norku ne, víš, tu, co se s ní dal dohromady. Sakra, s tou bych si začal hned... To byla teda pěkná samička, to ti řeknu... Měla takovou malou prdelku, dokázala s ní tak kroutit, že to člověku lámalo srdce. Ona to věděla, a proto to taky dělávala. A vepředu opravdu skvělé nárazníky. No... pan Lawless se s ní teda zapletl a v důsledku toho ho už nic ostatního nezajímalo. Snad mu to ani nikdo nemohl zazlívat. Ale na palubu – jak říkám – na palubu ji nikdy nevzal.“

Nemohl jsem uvěřit tomu, že si tehdy na palubu přitáhli Mishy a tu její mexickou kámošku. No, Mishy je fajn... Podle mě se s ní Tuckerman občas vyspal. Ona vlastně není prostitutka, ale ráda si tím přivydělá, rozumíš... Potřebuje třeba peníze na nájemné nebo na

něco jiného, nebo chce třeba poslat něco k narozeninám své nemocné matce...

Jo, myslím, že to bylo celkem jednoduchý, dát tehdy Vanovi do pití uspávací prostředek, protože, jak říkám, tu skleničku mu nosil pan Lawless na palubu pokaždý. Ty holky byly v podpalubí. Podle mě je vzali s sebou jenom kvůli tomu, aby měli později svědkyně. Řekl bych, že někdo čekal na moři s člunem, až Lawless skočí z lodi, aby ho odvezl někam k letadlu nebo možná k hydroplánu. Říká se, že si vzal s sebou milion. Za menší část takových peněz si člověk může zajistit dost pomocníků.“

„Myslíš, že je v Mexiku?“ Přikývl.

„Určitě. Jezdílal tam dost často s Johnem Tuckermanem. Jezdili tam na lov, chytat ryby, proháněli se tam na koních. Oni byli moc dobří kamarádi. Od té doby se John opíjí... má to v palici vygumovaný. To je tak: co kdy měl, kromě toho, že byl Hubovým nejlepším přítelem?“

Podíval jsem se na něho.

„A co ty?“ zeptal jsem se. „Měl jsi Huba Lawlesse rád?“

„K čertu – jo,“ přitakal. „Všichni jeho zaměstnanci ho měli rádi. Muselo ho to opravdu trápit, když bylo třeba, aby začal lidi kolem sebe podvádět, kvůli těm jeho obchodům. A taky vím nabeton, že chtěl prodat *Julii*. Přišli sem na palubu nějakí lidé, aby si to tady prohlídli. Ale ono je dost těžký takovou loď prodat. Lidem, kteří mají opravdu dost peněz, vyhovovat nebude. Pro ty obyčejný je zase až moc drahá. Podle mě, kdyby loď prodal, musel by zmizet nějakým jiným způsobem. Musel by vymyslet nějaký jiný způsob své smrti, kterej by byl jako nešťastná náhoda, aby paní Lawlessová a dcery dostaly prašulky od pojišťovny.“

„Chodily sem na loď často?“

„Jako jeho rodina? Jo, jasně. Ovšem dřív, dokud se mu všechno dobře dařilo, sem chodívaly mnohem častěji. To víš, skrz ty diesellové motory proteče dost dolarů už tehdy, když loď vyrazí jen na nějaký ten odpolední piknik. Navíc už loď potřebovala generální opravu. Je to tak, jak se říká: kdyby měl o tom člověk přemýšlet, vůbec by si to nemohl dovolit.“

Umlkl a posuňkem naznačil, abych vešel jako první. Vcházel jsme do podniku, který nesl název U Lucilly. Byla to dlouhá tmavá místnost s mahagonovým barovým pultem, mosazným kováním, pilinami na podlaze a s mnoha plivátky, umístěnými na nejrůznějších místech. V pozlacených rámech odpočívaly viktoriánské nahotinky, zatímco na stolech čekaly misky se slanými oříšky. Na obrazovce televizoru, umístěného na opačném konci baru, běžel nějaký revuální program.

Lucille proklouzla kolem jednoho z barmanů a přišla ke vchodu, aby nás osobně přivítala. Mohla být asi stejně vysoká jako Walloway, jen její proporce byly odlišné. Vězela v čemsi, co na první pohled připomínalo modrý koupací plášť. Černé vlasy měla kudrnaté jako pudlík. Její tvář byla bílá s nehybným výrazem. Na řasách měla nanesenou hrubou vrstvu barvy a na rtech nadměrné množství tmavočervené rtěnky. Vypadala tak na šedesát.

„Dneska večír žádný rvačky, DeeGee,“ řekla kontraaltem, chraptivým od pití.

„Seznamte se tady s mým přítelem. Jmenuje se McGee,“ řekl. „Třikrát mě zmlátil.“

Přeměřila si mě.

„Vypadá tak, že kdyby dostal chuť, dokázal by to počtvrtý... Bud'ťe u mne vítán. Můžeš se spolehnout, DeeGee, že v tom samém momentě, kdy si něco začnete, volám policii.“

„Jenom jsem žertoval, zlatíčko.“

„Co bys mu udělal, kdybys to myslel vážně?“

„V životě jsem nic nemyslel vážně. A teď – dvojitou whisky a limonádu.“

Limonádu jsem si dal já, ačkoliv se DeeGee málem urazil. Ale podařilo se mi vysvětlit mu, že mám ještě nějaké jiné povinnosti, a tak nechci začít víc, než bych zvládl. Vyložil jsem mu, že mám ještě v moc čerstvé paměti minulou noc, vlastně tedy to, co si z ní pamatuji.

Řekl Lucille, že jsme spolu mluvili o Lawlessovi a Tuckermanovi.

„Kdybych dostala pěkný blýskavý deseticent za každou zmínku v posledních dvou měsících, kdy jsem slyšela tahle jména, mohla bych v klidu tenhle podnik zavřít a žít si jako dáma.“

„Viděla jste poslední dobou Tuckermana?“ zeptal jsem se.

„Ne. Bydlí asi patnáct kilometrů jižně odtud v nějaké chajdě, na pozemku, který kdysi koupil Hub své přítelkyni, aby tam projektovala svou bytovou výstavbu. Povídá se, že tam s ním žije jeho sestra, které se ho snad podařilo dostat ze stavu permanentní opilosti do střízlivého stavu... dokáže ho prý při tom udržovat, ale v hlavě to nemá vždy v pořádku... Tady už bych ho nerada viděla. Já vím, je politováníhodný, úplně na dně...“

Ale já se nechci dívat na lidi, abych při pohledu na ně měla výčitky, že prodávám alkohol. Nepotřebuju jejich přičiněním žádný pocity viny. Těch mám dost i tak – stačí mi to...“

„Zнала jste Hubbarda Lawlesse?“

„Huba tady znal každý. Zdejší podnikatelé, k nimž patřím i já, mu můžou jenom hodně těžko odpustit, co připravil tomuhle městu. Nechal nás tady v depresi.“

Jedna věc souvisí s druhou. Když se něco začne sypat, projeví se to i v jiných oblastech. Uvádí se, že tady máme čtrnáctiprocentní nezaměstnanost, a věřte mi, že to cítím na svých příjmech. Na druhé straně jsme všichni dobře věděli, že Hub hodně tvrdě pracoval, aby věci běžely, jak běžet měly, a že udělal strašně moc pro blaho města. V dobách, kdy se mu dařilo, přispíval na všechno možné. Na společnou pokladnu, na klub mládeže, na park Cedar Pass, na hudební pavilon, na slavnostní průvod v pirátských kostýmech. On sám neměl pravidelnou pracovní dobu. Byl na svých usedlostech už od samého svítání. Když bylo třeba naložit ovoce na loď, pracoval i v noci. Nevěděli jsme, kdy ten člověk vlastně spí. Navíc se dokázal pořád usmívat a žertovat...

Podle mě měl ty peníze, co je získal prodejem námořní společnosti *Hula*, použít na rozšíření svých ostatních podniků, a ne kupovat v nevhodné době nevhodné pozemky pro výstavbu nákupního centra a činžáků.“

„Zapomínáš na jednu věc, Lucille,“ přerušil ji DeeGee. „On nepřemýšlel jako běžný člověk. Trpěl těžkou chorobou, zvanou kartáčování.“

„Víš, že tady nestrpím vulgární řeči.“

„Sakra, Lucille, víš, že bych to řekl slušně, kdybych věděl, jak to mám říct. Ale víš stejně dobře jako já, že ho ta architektka úplně zbláznila.“

„Nikdo není dokonalý,“ řekla. „Každej máme něco... Já doufám, že je tam, kde je... ať už v Mexiku, nebo někde jinde. Že tam někde našel klid. Než zmizel, byl už hodně nervózní. Město se z toho vykřeše. Lidi ze severu sem budou přicházet i tak. Za nějaký čas všechno poběží, jako by se nic nestalo. Vždycky je to tak.“

„Máš dobré srdce, Lucille,“ prohlásil DeeGee. „Nicméně natolik dobré, aby ti tu dovolilo sedět nasucho, to tedy zase ne...“

„Dobrá. Jen se do mě navez. Dám si ještě jednou to samé. A co ty, McGee?“

Pokrčil jsem rameny, pak jsem se omluvil a odešel jsem. Zdálo se mi, že je DeeGee mým odchodem zklamaný. Ale dostal se z toho hodně rychle. Nepotřeboval k tomu ani celou minutu, protože jsem v ještě kratším čase postřehl, jak si pozorně prohlíží dvě mladé ženy, které vcházely, když jsem já vycházel.

12. KAPITOLA

Meyera jsem našel sedět u stolu v baru.

Bylo tam rušněji než obvykle v tuto dobu. Billy Jean Baileyová si odbrnkávala svou každodenní dávku povinností hudby – prakticky ji nikdo z přítomných neposlouchal. Pohlédla na mne. Ve tváři se jí nic nezměnilo. Pak sklouzla očima někam nade mne, usmála se na někoho a zároveň pokývla hlavou.

Přinesl jsem si pití ke stolu. Meyer mi začal referovat, co zjistil o pronajaté mazdě:

„Musel jsem na pana Wedleye nějakou dobu čekat. Byl někde venku – za volantem svého nákladáku s vlekem. Pociťují velký nedostatek pracovních sil. Ten kluk, co prodává benzin, nevěděl o ničem. Když se Wedley vrátil, musel ještě nějakou dobu nutně telefonovat – tak deset minut. Potom mi konečně mohl vyprávět o té pronajaté mazdě.

Pět dnů po Lawlessově zmizení mu telefonovali na účet volaného z letištní správy v Orlandu. Tu mazdu někdo nechal stát na parkovišti, kam se vracejí půjčená auta. Klíčky byly zastrčeny za protisluneční clonou. Nikdo nemůže říct, kdo tam kdy to auto zaparkoval, letištní správa se o tom dozvěděla až tehdy, když si přišli stěžovat ze společnosti *Hertz*. Auto stálo zaparkováno na jejich parkovacím místě, které potřebovali uvolnit. Na přívěsku klíčů bylo uvedeno jméno a adresa benzinového čerpadla Garnera Wedleye. Uvědomili ho o tom a on si zajistil přepravu vozidla sem. Říkal, že auta pronajímá v minimálním rozsahu, a licenci má pouze pro tuto oblast. Ve smlouvách se zákazníky je uvedeno, že auto má být vždy vráceno přímo jemu. Což se v tomto případě nestalo. Když o tom mluvil, dost se rozčilil. Vrčel, že Hub auto pronajal pro tu jeho skandinávskou milenkou a že mu za ně zůstal dlužen devadesát pět dolarů a sedmdesát pět centů, které už nikdy neuvidí. Oznámil to šerifovi, který po ukončení vyšetřování prohlásil, že se podle logického předpokladu ráno dvacátého čtvrtého slečna Petersenová vypravila autem do Orlando. Její fotografii získal z Bay Journalu. Vyfotografovali ji pro něj na tiskové konferenci, kterou uspořádal Lawless, aby veřejnosti oznámil svůj záměr vybudovat nové nákupní

centrum. Šerif si fotografii vzal do Orlanda a tam si pohovořil s letištním personálem. Vypytał se na slečnu Petersenovou. Jenže se nenašel nikdo, kdo by si na ni pamatoval... Potom hovořil se zaměstnanci půjčoven aut. Vypadá to ovšem tak, že se stalo velice oblíbeným trikem nechat auto stát bez zaplacení na parkovišti letiště, pronajmout si okamžitě jiné a zmizet. Věděl jsi o tom?“

„Až dosud ne.“

„Myslím, že by bylo možné získat její fotografii od Waltera Olivera – ale nevím, jestli to má nějaký smysl. Jeví se mi to tak, že se začínáme až příliš vzdalovat od Harderova problému.“

Pokrčil jsem rameny.

„Vzdalujeme i nevzdalujeme. Já bych řekl, že Tuckermanovy řeči by nebral nikdo natolik vážně, aby se začal znovu zabývat Harderovým případem. Můžeme udělat jen jedno: zeptat se lékaře, jestli se podle něho příznaky, které mohl u Hardera rozpoznat, shodují s příznaky, které vyvolává některý druh uklidňujícího přípravku pro koně. Třeba takového, jaké užíval Lawless na svém ranči.“

Meyer nahlédl do svého zápisníku a otočil v něm několika listy.

„Tady to je... Doktor Sam Stuart. Podle všeho to je současně i Tuckermanův doktor. Mám si to zaznačit na pondělí? A jít tam sám?“

„Koho máme podle tvého zápisníku ještě navštívit?“

Klepl notesem o stůl.

„Je tu žena Vana Hardera – Eleanor Ann Harderova. Pracuje jako zdravotní sestra v nemocnici Bay General. A taky tu je vyšetřovatel z pojišťovny. Mimochodem, už jsem si zjistil, jak se jmenuje: Frederic Tannoy. Firma se jmenuje Plantersova všeobecná vzájemná pojišťovací společnost. Ten Tannoy pracuje jako likvidátor sporných případů pro celé sdružení středně velkých pojišťovacích společností. Dávají mu procenta z úspěšně ukončených sporů. Místní agent, který s Lawlessem uzavřel pojistku, se jmenuje Ralph Stennenmacher. Má kancelář v budově Pobřežní národní a úvěrové banky.“

„V současné době je Tannoy s šerifovým zástupcem v Mexiku,“ řekl jsem. „A já mezitím v pondělí navštívím Stennenmachera.“

Kolem našeho stolu přešla Billy Jean Baileyová. Stačila po mně vrhnout neuvěřitelně jedovatý pohled. Zarmoutilo mne to... Víte, poměrně hodně často přemýšlím nad tím, jak hlubokou nejistotu si v sobě musím nést. Proč? Protože velice dychtivě toužím po pochvale. Sáhl jsem si na náplast nad okem. Já jsem ji přece nelákal do žádné pasti, nijak jsem ji nepronásledoval, nic jsem jí nesliboval...

Stalo se – ale nemělo to přece takovou důležitost...

Stalo se to pouze díky době, místu a společnému hladavému pocitu sklíčenosti. Tam v temnotě, jemně osvětlené zlatavou září, byla tehdy drobná, vláčná, dychtivá, mírně upocená a žádoucí, vlasy měla tuhé od laku a vzdychala rozkoší.

Věděl jsem, proč mě nenávidí. V rozporu s tím, co si o sobě myslela, to byla velmi konvenční osoba. Nebyla schopná přijmout požitek pouze pro požitek, rozkoš jen pro rozkoš, všechno si musela zastříti závojem romantické racionalizace. Jako by ve slovech písně, kterou momentálně hrála, musela být láska, protože je láska stejně krásná jako ta píseň.

V té chvíli se mi zdálo, být ironií osudu, že i já trpím obdobnou chorobou, totiž puritánskou potřebou dát věcem přijatelné nálepky. Krátké postelové známosti mě odjakživa přiváděly do jistých rozpaků. Život nemůže být procházka růžovou zahradou, protože se pak vždy ostražití bohové hledí člověku revanšovat. A s Billy Jean jsem se dělil o postel s plným pocitem známého očekávání, co bude následovat potom, takže jsem danou situaci nemohl vychutnat, jak náleží. To je pokuta, kterou musí vždy odvést polopohané. Nejsou-li etikety na svých místech, požitek podobným typům vždy narušují racionální úvahy.

Ona si našla jedinou nálepku, kterou jí dovolila najít běžná románová literatura. Podle ní je ženou, kterou podvedl ničema, padouch, který ji zlákal sliby, větším množstvím slibů, a potom se k jejím darům obrátil zády. Vyklonil jsem se z boxu a hledal ji očima. Spatřil jsem ji uprostřed skupiny mužů. Popíjela s nimi, smála se a oči se jí leskly. Pomyslel jsem si, že si nepochybně při první příležitosti nalezne další odůvodnění, které přiloží na svou hrdost jako náplast.

Ale je možné, že jsem v nebezpečí – a nechci přece tomu nebezpečí vystavit i ji. To by bylo docela přijatelné, ne? Anebo jsem alkoholik. Anebo můžu mít nevyléčitelnou nemoc – nebo mám manželku a šest dětí... Zkrátka, v duchu srdcervoucích cukerínových seriálů, vysílaných těsně před obědem především pro ženy, si vymyslí cokoli. No – a zatím se musím smířit s tím, že budu předmětem nenávisti, jakýmsi prototypem klasického chrapouna, vypjatého mužského sviňáka, takového, který si myslí, že jsou ženy k tomu, aby je využil, když má k tomu chuť, že to jsou jen pěkné nádoby a ne rovnocenné lidské bytosti.

„Jak jsem říkal,“ ozval se Meyer.

„Promiň,“ omluvil jsem se.

„Ted, když mě konečně vnímáš, si můžeme rekonstruovat skutečný pohyb dopravních prostředků a lidí, tedy myslím tak, jak je nám to momentálně známo.

Tahle krabička sirek bude Tuckermanův dům na pláži. A tady ta Vista. Zde je cesta do Orlanda. Tahle zápalka je džíp. A tahleta Tuckermanovo auto. Tato Petersenovo auto, ta zmíněná mazda. Tak tedy:

Tudy jede Tuckerman ráno dvacátého třetího k domu na pláži, aby zjistil, že tam Lawless ještě stále je a že mu není dobře. Vrací se do Visty, kde zůstává. Kristin přijede mazdou sem,“ tůkl do krabičky, znázorňující dům na pláži, „řekněme někdy před polednem dvacátého třetího. Tuckerman se zatím podle Lawlessova příkazu drží stranou. Vráti se až dvacátého pátého nebo dvacátého šestého – ale nic nenajde. Mazdu někdo odvezl do Orlanda. Bude tam objevena sedmadvacátého.

Uvažujme teď o tom, kolik verzí o zmizení džípu je věrohodných.“

„Kolik? Lawless se dal natolik dohromady, že jím mohl odjet po těžko sjízdné cestě dolů na jih k Horseshoe Beach. Tam někde si najel na hlavní silnici, dostal se k nějakému letišti a odletěl do Mexika.“

„A co když se nedal dokupy a nemohl řídit auto?“

„Počkej! Kristin odjela k domu na pláži dvacátého třetího odpoledne. Zjistila, že Lawless není natolik v pořádku, aby mohl řídit

auto. Původního plánu by se drželi jen tehdy, kdyby mu nebylo tak špatně. V tom případě by Kristin tak týden oplakávala přítele, který se utopil, a potom by za ním odletěla do Mexika. Ale protože mu bylo zle, vrátila se po setmění do Visty, sbalila svoje věci, naložila je do mazdy a vrátila se pro něho do domu. Na zpáteční cestě městem pak mohl ležet vedle zavazadel na zadním sedadle přikrytý plachtou nebo něčím podobným. Mazdu nechali v Orlandě, odletěli do Miami, řekněme každý zvlášť, odtud pak už společně letadlem společnosti *Mexicana* do Cancunu na Yucatanu.“

„Narazil jsi na zajímavou věc, Traviši. Dal-li se Lawless dohromady natolik, že mohl řídit džíp, určitě by se drželi původního plánu. Co se však stalo s džípem, budeme-li se přidržovat tvého scénáře?“

Pokrčil jsem rameny.

„Zavezl ho někde do močálu nebo ho potopil do rybníka.“

„No – pokud mu nebylo natolik dobře, aby mohl řídit, pochybuji, že by na tom byl tak, že by mohl ukrývat džíp.“

„Podle mého byla Kristin Petersenová inteligentní, fyzicky zdravá a silná žena. Musela to zvládnout hravě.“

„Dovol, abych tvůj scénář v jednom bodě pozměnil. Místo toho, aby jela dvakrát v nápadně červeném autě do domu, vzala Lawlesse s sebou, když jela balit své věci a ukončit své vystěhování z bytu.“

„Máš pravdu. Když se vracela, byla tma. Toto řešení je lepší.“ Seděli jsme za stolem a dívali se na krabičky od zápalek. „Ať tak či onak,“ řekl jsem, „nějak se dostal do Mexika.“

„Nějak ano,“ přikývl Meyer.

Velkou místností znělo hluboké mumlání mužských hlasů. Znovu se ozval klavír. Zbytek skleničky jsem netoužil dopít. Můj žaludek se podle všeho chystal na vzpouru. Místnost se mi přestávala jevit skutečnou. Propadala se mi do nejasného oparu a kontury se rozostřovaly jako důmyslně snímané scény ve dvoutřídních francouzských filmech. Realita začínala kdesi v dáli odtud, nejméně patnáct kilometrů daleko, ve zvláštních liniích, které přecházely jedna do druhé v nejjemnějších křivkách, v barvě pokožky, jakou má krásně karamelové stehno. Místnost se vynořovala ze zlatavých

skvrn. Pohupovala se půvabně dlouhými kroky, což jí umožňovaly dlouhé bederní kosti, držící trup.

„Kdo byla Gretel?“ zeptal jsem se Meyera.

„Bystrá holčička. Z chlívků vystrčila místo prstu kuřecí kost, aby ježibaba nezjistila, že už je dost vykrmená pro její pekáč.“

„Co bys řekl tomu, udělat si zítra hezký piknik na pláži?“

„Patnáct kilometrů odtud?“

Nahlédl znovu do svého zápisníku.

„Eleanor Ann, Stennenmacher, doktor Stuart.“

„Podíváme se za nimi v pondělí, souhlasíš?“

Vycházeli jsme ven. Náhle do mne narazil muž. Byl to Noyes. Podle všeho do mne narazil trochu neúmyslně, trochu záměrně. Hodně se potil. Jeho pistolnické kníry visely zplihle dolů. Měl na sobě světle modrou guayaberu, která byla tak mokrá, že se stala téměř průhlednou. Bylo znát chloupky na jeho těle. Jeho ocelová očka neandrtálce na mne hleděla nepřátelsky. Ale jeho pohled byl nesoustředěný.

„Billy Jean mi všechno řekla, ty jeden bastarde!“

„Ale no tak, neberte si to tak.“

Málem mě probodl očima.

„Ty mi neříkej, co si mám a co si nemám jak brát, ty špicle!“

„Špicle?“

„Pak to zařídíš tak, že jsem se nechtěl nechat zatknout, co? Nelíbí se vám, když jsou lidi propouštění na kauci, co?“

„Jste opilý.“

„Nevypil jsem ani skleničku. Zeptej se Mitche.“

„Ustupte mi z cesty, prosím.“

„Myslíš, že se od vás nechám zabít?“

„Unavuješ nás. Nicky. Nenudíte jen mě, ale i mého přítele Meyera. A včera večer jste nudil taky další spoustu lidí u vašeho stolu. Zřejmě chcete udělat kariéru jako nejnudnější z nudných boys, že?“

„Chcete jít ven?“

„Walloway říká, že umíte praštit, ale nedokážete se trefit. Ušetřte si tu krátkou procházku.“

Ustoupil stranou. Rovnováhu si přitom pomáhal udržovat tím, že zamával rukou a chytil se barového pultu. Mumlal cosi, čemu jsem pořádně nerozuměl.

Odešli jsme.

Meyer říkal, že se pohybujeme po vyježděných kolejích, ale že bychom přece jen mohli opět zajít do Kapitánových galejí. Nijak jsme nespěchali. Ohlédl jsem se. Překvapilo mě, když jsem ve stínu zpozoroval rozložitou postavu Nickyho Noyese. Sledoval nás na parkoviště. Jakmile jsem zůstal stát, zastavil se i on. Meyer, který mě minul, se obrátil a zahleděl nazpět. I on uviděl Noyese.

„Co má za lubem?“ zeptal se.

„Nic. Chce mě asi jen maličko provokovat.“

Šli jsme dál. Noyes za námi. Ve chvíli, kdy jsem se znovu ohlédl, mířil ke své dodávce. Když jsme docházeli k šedivému najmutému dodgi, zaslechl jsem, jak bouchla dvířka dodávky. Meyer natáhl ruku ke dveřím na pravé straně. Vykročil jsem, abych auto obešel zepředu. Tu jsem zaslechl tiché šlápěje po asfaltu. Byly to gumové podešve sportovní obuvi. A pak dvojí ťuknutí, jemné cinknutí, hladké, kovové a děsivě účinné. V hlavě mi pracuje jakési kvalitní základní soukolí, jistě pozůstatek po milionech let lovů mých předků, kdy si museli obstarávat potravu za účelem přežití. Jsem občas šťastný a vděčný, že v sobě toto soukolí mám. Kdybych ho neměl, už dávno bych se musel vzdát své práce. Nyní mi mé primitivní počítače vypočítaly směr, z něhož ke mně zvuk dolehl. Pak vzdálenost a pravděpodobný úhel výstřelu. Otočil jsem se prudkým trhnutím a praštil sebou o zem v pravém úhlu k dráze výstřelu. Ramenem jsem narazil na pootevřené dveře vozu a prudce jsem je zabouchl. Asi mikrosekundu poté jsem Meyera uhodil do stehna, stáhl k sobě a odvedl dozadu, asi tak dva metry za pravé zadní kolo. Blízko nás se ozvalo ohlušující bum-bum, dva jasné a hlasitě, bezprostředně za sebou následující zvuky, a když jsem se zvedl na jedno koleno, spatřil jsem, jak se Nicky Noyes zapotácel a ztěžka dopadl na zem.

Zlomil hlaveň své zbraně, vytáhl cosi z kapsy a znovu hlaveň narovnal. Ve stejné chvíli jsem proletěl oblakem střelného prachu,

uchopil teplou dvojitou hlaveň a vytrhl mu zbraň prudkým pohybem ruky.

„Zabiju tě!“ řval chraptivě a pokoušel se postavit. „Zabiju tě!“

Narovnal se a začal utíkat. Na člověka, který se sotva držel na nohou, utíkal až příliš rychle. Mířil přímo vpřed, k dlouhé zatačce Bay Street. Provoz tam byl hustý a rychlý. A nemilosrdný...

„Ach, ne!“ řekl vedle mne Meyer tiše.

Jen zlomek sekundy předtím, než se Nicky Noyes dostal k obrubníku, zakopl. Se sehnutou hlavou a s tělem nakloněným dopředu, asi jako obránce amerického fotbalu při stavu zápasu tři ku jedné, vletěl mezi auta.

Hlavou, rameny a hrudníkem dopadl na kapotu velkého světlého cadillacu, přičemž místem někde kolem svého pasu narazil na pravý sloupek v předním skle. Vůz se zhoupl na stranu a vymrštil Nickyho do vzduchu. S tupým nárazem dopadl přímo mezi proud ječících automobilů a kutálel se dál. Pneumatiky několika vozidel mučivě zaskřípěly. Zazněly dva hlasité, kovově znějící zvuky, jakmile mřížky na motorech zaskřípaly o chodníky a nárazníky. Světlý cadillac, ve snaze vyhnout se tomu, co z Noyese ještě zbývalo, prudce zahrnul vpravo. V důsledku tohoto manévru vyjel na chodník, kde se vklínil mezi dva manyany. Lidé v okolí začali poděšeně křičet a ječet. Z Jachtařského a tenisového střediska North Bay vyběhlo několik lidí. Klakson v cadillacu začal troubit. Vypadalo to, že nikdy nemíní s troubením přestat.

Vhodil jsem brokovnici na přední sedadlo dodávky a rozběhl se za Meyerem. Řidič nákladního auta zapínal a vypínal červený maják. Meyer se nejprve rozběhl k Noyesovi, potom se obrátil a běžel ke světlému cadillacu, který byl zaklíněn až ke dveřím mezi dva mladé stromy. V jasné záři světél aut a červeného světla majáku jsem uvnitř cadillacu postřehl světlovlasého muže, který se navalil na klakson, a za ním pod zdeformovaným sloupkem a střešou auta skrčenou buclatou, světlovlasou ženu. Jakmile Meyer odvalil muže z klaksonu – přitom jsem si ujasnil, že není světlovlasý, ale bělovlasý – děsivé vytrubování ustalo.

„Vběhl nám přímo do cesty,“ vřískala žena. „Přímo pod kola!“

Meyer zkoušel řidiči puls. Pak pohlédl na mě a pomalu zavrtěl hlavou. A tak, aniž bychom si všímali ženy, jsme starého pána vytáhli z auta a uložili ho na záda na nejbližší rovné místo. Meyer pak k němu poklekl, levici zasunul pod mužův krk a pravici mu položil na čelo. Potom krk nadzvedl a čelo stiskl mírně dozadu, aby se hlava zaklonila a uvolnily se dýchací cesty.

Pak přiložil ucho k mužovým rtům. Hleděl přitom na mužova prsa, zahlédne-li nějaký pohyb. Přiklekl jsem k tomu člověku z druhé strany a odhadl jsem si místo na dva prsty nad koncem hradní kosti, kam jsem položil dlaň pravé ruky. Levici jsem následně položil na pravici, rameno jsem držel u těla. Meyer opět překontroloval mužův puls. Pak mu třikrát za sebou rychle dýchl do úst, přičemž mu palcem a ukazovákem pravé ruky pevně tiskl nos.

Po třetím výdechu jsem se přidal i já. Velkou silou jsem začal stláčet a povolovat hrudník. K tomu jsem nahlas, rytmicky počítal:

„Jedna-a-dva-tři-a-čtyři-a-pět; a-jedna-a-dva-a...“

Na každé počítané číslo jsem hrudník stláčel, na každé „a“ jsem ho pouštěl. Rytmus musel činit devadesát stisků za minutu. Jakmile člověku přestane bít srdce, dochází k nenapravitelnému poškození mozku po čtyřech minutách. Byl jsem toho názoru, že od chvíle, kdy došlo k zástavě, až do začátku mé masáže, neuplynulo víc než čtyřicet až šedesát sekund.

Ve vzduchu, který vdechujeme, je zhruba jedenadvacet procent kyslíku, zatímco ve vzduchu, který vydechujeme, je ho asi patnáct procent. Meyer se snažil okysličit plíce. Já jsem vháněl krev do srdce tak, že jsem ho stláčel v prostoru mezi hrudní kostí a páteří. Když se to dělá důkladně, je možné dosáhnout obnovy krevního tlaku a znovu nastane okysličování mozku, které umožní, že mozek zůstane nepoškozený.

Žena nám to nijak neulehčovala. Sotva se vyhrabala z auta ven, začala poskakovat kolem nás a ječet:

„Zavolejte doktora! Zavolejte záchranku! Přestaňte! Hned s tím přestaňte!“

Cloumala nejdříve se mnou, pak s Meyerem. Ten sotva stačil mezi dvěma výdechy zakřičet: „Já jsem doktor, paní...“

„Je mrtvý?“ začala křičet. „Je? Je?“

Upoutali jsme pozornost davu. Lidé se kolem nás shromáždili v malých skupinkách a hleděli na jednotlivé výjevy jako na výstupy v divadle, jako na atraktivní program v lunaparku. Pár žen z hloučku nedaleko od nás pak konečně chytilo ženu z vozu a odtáhlo ji kousek stranou.

Stále jsem počítal. V jedné chvíli jsem ucítil pod rukama prasknutí a hned jsem věděl, že nějaké žebro vzalo zasvé. To je tak: vždy, když člověk provádí masáž srdce důkladně, pravděpodobně zlomí nějaké žebro. Volba je v takovém případě jednoduchá – buď mrtvola, která bude mít celá žebra, nebo člověk uchovaný při životě s několika zlomenými žebry. Překontroloval jsem umístění svých rukou a pokračoval ve své činnosti. Uvažoval jsem přitom, kde ksakru vězí zdravotníci.

Náhle začal ožívovaný muž zvracet. Meyera, který se nad ním nakláněl, to prakticky postihlo všechno. Udělal to, co by v jeho situaci udělal každý: otočil se stranou a sám začal zvracet. Statný, snad tak šestnáctiletý mládenec, si klekl vedle Meyera, utřel mužova ústa papírovým kapesníkem a obrátil mu hlavu nabok a pak zase zpátky. Meyer se znovu pokusil nasadit umělé dýchání, ale nedařilo se mu to. Mládenec ho odstrčil stranou a se správným rytmem se do toho pustil sám. Důležité bylo nenarušit rytmus, neboť to by mohlo zraněnému ublížit.

Meyer se pomalu zvedl.

Konečně jsem zaslechl hlas blížící se sirény. Přijížděla záchranka, zatímco jsme obnovili své úsilí. Ačkoliv se mi to zdálo zřejmě delší, než to ve skutečnosti bylo, myslím, že jsme toho muže mohli ožívovat tak dvanáct až čtrnáct minut. Konečně dorazila sanita se speciálním vybavením a přímým rádiovým spojením s pohotovostním střediskem v nemocnici.

Po malé chvilce už zase odjížděla pryč. Vozidla havarijní služby začala uvolňovat zdemolované auto. Majáky pohasly. Provoz byl znovu obnoven, diváci se pomalu začínali rozcházet.

„Dělal jsem to poprvé ve skutečnosti,“ řekl mládenec. „Dělal jste to už víckrát, pane?“

„Podruhé. Poprvé to byl utopenec. Nepodařilo se mi to...“

„Máte kurs KPR?“ zeptal se.

„Jistě. Nikdo, kdo nemá kurs, se nesmí pouštět do kardiopulmonální resuscitace. Mohl by totiž nadělat víc škody než užítku.“

„Nám to také říkali. Myslíte, že to ten stařík přežije?“

„Doufám,“ odpověděl jsem.

Zahlédl jsem Billy Jean Baileyovou, jak spěchá nazpět do hlavní budovy střediska. Rozběhl jsem se za ní a položil jsem jí pravou ruku na rameno, abych ji přiměl k zastavení.

Obrátila se a zeptala:

„Co sakra chceš?“

„Rád bych věděl, co jsi udělala, že se na mne Nicky tak vyřítil. Kruci, co jsi mu řekla?“

„Nic jsem mu neřekla.“ Stiskl jsem jí rameno.

„Poslyš, Billy Jean, nevím, co jsi mu řekla, ale ať už to bylo cokoli, zapůsobilo to na něho tak, že na nás vzal pušku. Vystřelil na nás a chtěl nás zabít – můžeš mi věřit... Netrefil. Když pušku opět nabíjel, vzal jsem mu ji. Chtěl utéct. Vběhl přímo pod auto... už nežije.“

„Cože?“ řekla vylekaně. „Děláš hloupé vtipy. To není pravda.“

„Ty jsi ho zabila, Billy Jean!“

Nestáli jsme daleko od pouliční lampy. Její žluté světlo dopadalo na tvář Billy Jean. Ústa se jí zkřivila. Nadzvedla ramena.

„Ne, to jsem neudělala! Ne! Řekla jsem mu jen, že jsi sem přijel kvůli němu. Nelíbilo se mu to. Myslel si, že ho někdo pronásleduje... on bral drogy. Byl z toho už trochu mimo. Já jsem si myslela... myslela jsem si, že se do tebe zase pustí pěstmi. Víc ne... A doufala jsem, že tě tentokrát pořádně zmlátí. Nenapadlo mě, že bude... ach ne... ach ne...“

Stála tam schoulená do sebe a plakala.

Jaksi nemotorně jsem ji poplácával rukou po zádech a řekl jsem: „Podívej se... včera jsem tě nemínil nijak urazit –“

„Přišel jsi s tou...“

„Já vím – to bylo trapné. Dělam podobné hlouposti dost často. Zapomeň na to, že jsi mě kdy poznala.“

„Nemůžu na Nickyho přestat myslet. Jednoduše nemůžu. Nemůžu teď pracovat... Pane Bože, něco ti řeknu: jdi ode mě co nejdál, jo? Zmiz a nevracej se, ano?“

Hleděla na mne s tváří opuchlou od pláče. Pak začala odcházet. Stál jsem na místě a díval se za ní.

Zezadu se ke mně přiblížil Meyer a zeptal se:

„Další diplomatické šachy?“

„Jsi v pořádku?“ odpověděl jsem mu otázkou.

„Jdu na chvíli nahoru do pokoje,“ řekl. „Kde budeš ty?“

„Počkám tady na šerifa.“

„Hledáte mne?“ ozvalo se vedle mne. Stál tam šerif Ames. Řekl, ať s ním jdeme oba do jeho auta – promluvit si. Vysvětlil jsem mu, že Meyer má problém. Šerif nám ukázal, kde stojí zaparkované jeho auto, a řekl Meyerovi, aby se šel umýt.

13. KAPITOLA

Zatímco jsme čekali na Meyera, vyprávěl jsem šerifovi, k čemu tady došlo. Jakmile přišel Meyer za námi, musel mu to vyprávět ještě jednou. Šerif vytáhl pušku z dodávky a zjistil, že je v pravém zásobníku čerstvě zasunutá nábojnice s dvanácti broky. Pak jsme přešli k našemu autu a prohlédli si ho. První výstřel způsobil, že v pravé pneumatice zela díra velikosti žlutého melounu. Stopu po druhém výstřelu jsme nemohli nějakou dobu najít. Konečně si Meyer všiml drobných vrypů po odražených brocích na horní části zavazadlového prostoru. Znamenalo to, že když Noyes střílel, musel se kymáčet a kývat brokovnicí. První výstřel poškodil pneumatiku, při druhém mu však ústí pušky vylétlo nahoru, takže pár broků poškrábalo zavazadlový prostor, zatímco většina jich zamířila k tenisovému hřišti. Odhadoval jsem, že druhý výstřel přeletěl přímo nad námi, když jsme se vrhli za auto. Loket jsem měl odřený a na koleně zela díra. Meyer se citelně praštil do zátylku a na zádech měl mastnou skvrnu.

Ames nás odvezl do nemocnice, kde jsme si zašli na ambulanci. V maličké čekárně jsme s Meyerem seděli na proutěných židličkách, zatímco šerif se vydal shánět nějaké informace. Hodiny na stěně tikaly, kolem nás spěchaly sem a tam sestřičky, někde za stěnou plakalo dítě. Časopisy, které před námi ležely na proutěném stolečku, se všechny věnovaly zdraví, dietě, pozitivnímu přístupu k životu a nutností smířit se s pobytem v nemocnici.

Tu vešly do čekárny dvě mladé štíhlé černošky. Posadily se na pohovku, objímaly se a pobrekávaly. Objevila se sestra, která je pozvala dovnitř. Po chvíli bylo odtamtud slyšet žalostný, zoufalý výkřik. Přemýšlel jsem, zda to opravdu vykřikla jedna z nich.

Dorazil sem Ames. Byl bledý a vyčerpaný. Nevypadal nijak působivě, natož přesvědčivě. A důležité už vůbec ne. Posadil se a řekl:

„Noyes je zatím stále operován. Ale jeví se mi to tak, že se už doktoři vzdali naděje. Ted' už jen vykonávají svou profesi. Vede je doktor Ted Scudder. Ten tomu všemu šéfuje. Myslím, že sem za chvíli přijde.“

„Jak se daří tomu starému muži?“

„Ten stařík byl nějaký pan Whittaker z Watertownu ve státě New York. Hledali s manželkou místo, kde by se mohli na stará kolena usadit. No – tady to určitě nebude.“

„Byl?“ zeptal se Meyer. „Anebo ještě je?“

„Ach, promiňte. Je. Alespoň zatím. Dostává umělé dýchání, ale srdce mu už pracuje. Umístili ho na jednotce intenzivní péče – napojili ho tam na kdeco...“

Obrátil se, aby viděl na Meyera, a zachmuřil se.

„Jeho žena říká, že muž, jehož popis se hodí na vás, oživoval jejího manžela – to jste byl vy, že? – a tvrdil, že je doktor.“

Existuje zákon – musím se do něho znovu podívat – podle něhož je trestné vydávat se bez odpovídající kvalifikace za člověka oprávněného vykonávat určitou činnost.“

Meyer pokrčil rameny.

„Jsem doktor,“ řekl. „Je pravda, že jsem jí neřekl svůj obor.“

„A ten je?“

„Jsem doktor ekonomie. Paní Davisovou jsem tedy oklamal a jsem vinen. Víte, šerife, ona chtěla přerušit naši kardiopulmonální resuscitaci.“

„Říkají, že jste to provedli odborně.“

„Oba dva jsme absolventi kursu první pomoci druhého stupně,“ řekl Meyer pyšně a samolibě na mne pokývl hlavou.

Povzdychl jsem si. On na mne naléhal. Dlouho do mne hučel. Tak dlouho, až jsem souhlasil. A jaký byl výsledek? Dvě strašné hodiny úmorné dřiny s utonulým zsinálým děvčetem do doby, než se objevila záchranná služba a sdělila nám, že zbytečně ztrácíme čas. Dívka byla mrtvá. A k tomu teď umírající stařík, jemuž jsem ke všemu polámal několik žeber. Úžasně...

Přibelhal se kulatý, unavený muž s červeně zbarvenou tváří v zeleném oděvu, jaký si berou doktoři k operacím, a svalil se do proutěného křesílka. Na prsou mu byly znát krvavé skvrny. Na krku mu visela plastická maska. Malou zelenou čapku si posunul více do týla, sundal brýle z nosu a začal si je čistit papírovým kapesníkem.

„Oficiální čas úmrtí... řekněme devět dvacet pět, Hacku. Je to tak deset minut. Ovšem on byl odepsaný už ve chvíli, kdy do něho

auto najelo. Vevnitř měl všechno rozmláceno, potrháno a dolámáno... játra, slezinu, ledviny, střeva. Náraz ho málem roztrhl napůl. V lékařské zprávě budou stát jako příčina smrti vnitřní zranění.“

Šerif nás vzájemně představil a dodal, že jsme ve městě služebně, neboť se zajímáme o koupi některých Lawlessových nemovitostí. Pak řekl:

„Přikázal jsem, aby byly laboratorně vyšetřeny vzorky moče a krve. Ten blázen vletěl rovnou pod auto. Řekl jsem jim proto, ať udělají zkoušky na alkohol a omamné látky. Výsledky ať předají mému zástupci – přijde si pro ně.“

Scudder vstal, vzdychl a řekl:

„Musím do práce. Dnes mám šichtu do čtyř do rána... Mám vždy jednou za pět týdnů službu v sobotu v noci. Hacku, snaž se po tu dobu udržet všechno v pořádku.“

„Vynasnažím se.“

Než jsme odešli, ještě jednou jsme se zeptali, jak to vypadá s panem Whittakerem Davisem. Nedošlo k žádným změnám. Protože došlo k úmrtí a se vši pravděpodobností dojde k druhému, chtěl mít šerif naše výpovědi nahrány na kazetách. Řekl nám k tomu, že je pak nechá v nejbližších dnech přepsat na stroji a dá nám je podepsat. Odhadl, že by to mohlo být nejspíš v úterý odpoledne.

Řekl to tak, aby to vypadalo jako běžný vyšetřovací postup. Ale sotva mě dostal do své malé kanceláře, usedl za svůj malý konferenční stůl, vložil do magnetofonu kazetu a vyzkoušel ji, nahrál si nejprve mé prohlášení, že veškeré informace podávám dobrovolně, a pak do mne začal vrtat mnohem víc, než jsem očekával. Hovořil jsem o svém prvním setkání s Noyesem, o nesmyslné rvačce na parkovišti, o našem druhém setkání U patrona. Uvedl jsem všechno, co jsme si při těchto příležitostech řekli. A pak jsem přešel ke třetímu a poslednímu setkání. Definitivně poslednímu pro Nickyho Noyese.

Ve své práci se Hack Ames vyznal. Znal všechna její úskalí, ale také triky. V průběhu dialogu jsem zjistil, že se přizpůsobují jeho rytmu. Ale pak se mi v hlavě ozval poplašný signál a začal jsem se prozíravěji zase držet zpátky.

Dobrý vyšetřovatel položí otázku, vyslechne odpověď, která vypadá vyčerpávající, a zůstává sedět s mírně tázavým výrazem ve tváři, čímž vyslýchaného přiměje, aby ke své výpovědi něco přidal nebo ji alespoň upřesnil. Dobrý vyšetřovatel klade hodně jednoduché otázky, takové, které vyžadují krátké a jednoduché odpovědi, aby pak pomalu zrychloval tempo, až člověk dospěje do stavu, kdy se mu zdá, že ticho po otázce trvá nějak příliš dlouho, a pocítí tedy nutkání rychle odpovídat. Jakkoliv... Dobrý vyšetřovatel položí tučt otázek o situaci „X“, další tučt o situaci „Y“ a nakonec sérii otázek o situaci „Z“. Ale pátá otázka se může týkat situace „Y“ a sedmá situace „X“. To jsou ty otázky, na něž jste už jednou odpovídali, ovšem předtím jste své odpovědi formulovali zajisté trochu jinak. Dobrý vyšetřovatel vám nyní vaše odpovědi ocituje, jen mírně pozměněné, a teď čeká na vaši opravu. Potom vám položí nějakou nesmyslnou či směšnou otázku a přeruší vás dřív, než na ni stihnete začít řádně odpovídat, aby na vás vychrlil mnohem zajímavější otázku, zatímco vy jste ještě vyvedeni z míry předchozí otázkou. Tento problém je zde stále přítomný. Pokud počítáte s tím, že je vyšetřovatel zkušený, a podle toho se i chováte, přijdete časem na to, že uhýbáte a tedy se zaplétáte tak, že to začne být dříve či později podezřelé. Odpověď nemůžete odmítnout. Nemůžete předstírat hněv. Začínáte si uvědomovat své občasné nesrovnalosti a vyšetřovatel vám nedá příležitost, abyste je opravili.

Konečně šerif vypnul magnetofon. Poškrábal se na hlavě, zívá a řekl:

„Jste bezmála výborný, McGee.“

Zadíval jsem se na něho. „V čem?“

„Inu v tom, jak si dokážete v průběhu sobotních nocí pohrávat se starými unavenými místními šerify.“

„Já si nehraju.“

„Pokud si člověk nechce od něho vypůjčit peníze, Dev Boggs uvěří všemu, co se mu namluví...“

„Meyer má dopis od –“

„Viděl jsem ten dopis, který nechal u Boggse. No... a v pátek po obědě jsem tomu velkému zvířeti, tomu Allbrittonovi, telefonoval. Ale nemohl jsem ho sehnat. Myslím si však, že kdybych ho zastihl,

stál by na vaší straně. Jinak ovšem... víte – ten váš dopis toho moc neříká. Prověřil jsem si údaje, které jste uvedli při příchodu do Jachtařského a tenisového střediska North Bay, a zavola jsem jednomu příteli do Fort Lauderdale. Ten se tam poohlédl a pak zase zavola on mně. Vy dva jste nepochybně velmi záhadné existence. Meyer podle všeho přednáší na konferencích a občas pracuje jako konzultant.“

„Je v jistém smyslu investor.“

„Jasně... A vy jste poradce při záchranných akcích – nebo něco ve stejně nesmyslném duchu... A Billy Carter je námezdní dělník –“

„Co mi to chcete namluvit, šerife?“

Protáhl si prsty, až mu zapraskaly. Unaveně zamrkal svýma hnědýma očima.

„Chci vám říct, že je mi ze všech těch urážek už nanic. Mám svou práci, dělám ji, a pokud statistiky o něčem vypovídají, mohly by uvést, že tu práci dělám dobře. Náramně dobře. Před dvěma měsíci se do okrsku Dixie začali sjíždět státní a federální úředníci, okouněli tady, cpali do všeho nos a ověřovali si každou volovinku. Čenichali tady a neměli ani tolik slušnosti, aby se u mne ohlásili. Vypadá to, že většina z nich jsou soudní úředníci, ale dá se těžko říct, jací soudní úředníci a z jakého soudu. Podle všeobecného mínění se tady dospělo k závěrům, že jsem do čehosi zapletený. Tito úředníci mají vyšetřit – za neúměrně vysoké platy – o co jde.“

Anebo jsem jenom hlupáček, který stačí s bídou na to, aby chytal řidiče, kteří překračují povolenou rychlost, a případně zadržoval opilce. Celý kopec těchto lidí sem přijelo kvůli Lawlessovi.

McGee, už mě to unavuje...

Začnu ty berany zavírat do naší malé basy. Nevidím žádný důvod, proč byste neměl být tím prvním... Podle mého jste ze státního nebo federálního úřadu, přijel jste sem buď kvůli té Lawlessově věci, nebo kvůli nějaké nové akci s drogami, o které zatím nevím... Dovolím vám, abyste si zatelefonoval, ale dbejte na to, abyste všechno vyřídil jedním telefonátem – další vám už totiž nepovolím.“

Usmál jsem se.

„Mýlíte se.“

„Prdlajs, McGee. Vy si myslíte, že nedokážu poznat, když člověk vypovídá hodně vyhýbavě?“ Naklonil hlavu. „Vy si myslíte, že nepoznám falešnou hru?“

Vtáhl jsem vzduch do plic.

„O. K. – uznávám... Van Harder mě požádal, abych sem zajel a sebral tady tolik faktů, aby to stačilo pro nové soudní jednání ve věci jeho licence. Pluje sem teď na mé obytné jachtě. Mám pro ni rezervované místo v přístavišti Cedar Pass.“

Šerif vypadal překvapeně. Nicméně to vypadalo, že mi nevěří.

„Vy jste právník?“

„Ne.“

„Soukromý detektiv?“

„Ne. Prokazuji pouze laskavost svému příteli.“

„Příteli? Jak může být Van Harder vaším přítelem?“

„Protože lovil ryby pro námořní společnost v Bahia Mar. Vlastnil loď *Včelí královna III*. Prodal ji jednomu člověku, nějakému Fazzovi, a šel lovit garnáty. Když jsem se tam přistěhoval, Harder už tam bydlel. Všichni, kdo bydlí v okolí přístavu, se znají.“

„Ale co ho vedlo k tomu, že o takovou službu požádal právě vás?“

Pokrčil jsem rameny.

„Jakou máte kvalifikaci?“

Chvilí jsem váhal. Pak jsem řekl:

„Své rozhořčení.“

„Dobře. V pořádku, je oprávněné. Ale tehdy nebylo... Tehdy, McGee, tehdy to vypadalo tak, jak to *mělo* podle plánu vypadat! Vyléčený alkoholik, který se znovu vrhl na pití.“

„A přátelský šerif se ho snaží postavit na nohy kopanci...“

„Hned tehdy jsem toho litoval. K čertu, udělal jsem to jen proto, že jsem byl rozzuřený. Vana mám rád. Rozčililo mě, že by mohl být takový hlupák. Ovšem od té doby se leccos ukázalo v úplně jiném světle. Dnes souhlasím s tím, co on tvrdil od začátku: že v pití, které mu Hub přinesl, muselo být něco přimícháno. Všechno ostatní naaranžovali prakticky dokonale. Van měl přijít za mnou – to myslím

vážně... Ať za mnou přijde a já se postarám, aby mu vrátili licenci. Myslím, že to začnu vyřizovat ještě dříve, než mě o to sám požádá.“

„Šerife, jestli Vana opravdu znáte, víte dobře, proč za vámi nepřijde.“

Chvíli vypadal zmateně a pak pokývl.

„Vím. Kopal jsem do něho. Ne nějak silně, ale kopal. Člověk nemůže kopat do někoho, jako je Van Harder. Lidi, kteří za každý dolar, co jim Hub zaplatil, odvedli práci v hodnotě jednoho a půl dolaru, mají oprávněný důvod Lawlessem pohrdat – Harder, Noyes, všichni.“

Seděli jsme a mlčeli. Přemýšlel jsem o tom, co se asi honí hlavou Meyerovi, který čeká venku.

„Měl bych vás asi vypudit z oblasti mé působnosti,“ řekl šerif, „ano, to bych asi měl udělat.“

„Pan Boggs má pořád ještě Meyerův dopis.“

„Tím mě nezkoušejte omráčit, ano?“

„Dobře.“

„Je možné, že jste se rozhodli pomoci Vanu Harderovi proto, že jste věděli o Lawlessově případu, a napadlo vás, že byste mohli narazit na nějaké peníze –“

„Tato myšlenka mi prošla hlavou, šerife.“

Poprvé se ušklíbl.

„Prošla asi leckterou hlavou. Ale jen prošla – a hotovo. Je jasné, že je Hub v Mexiku a má tam s sebou i slečnu architektku. Ruku v ruce se tam promenádují při západech slunce. A usmívají se. Je těžké se smířit s tím, že Hub Lawless dokázal udělat něco takového. Městu, nám všem. Jeho ženě a dětem. Samozřejmě, pokud jde o jeho rodinu, nepochybně si řekl, že se o ni postará pojišťovna. Neuvědomil si, že při tak vysoké pojistce budou hledat každou skulinku, aby nemuseli pojistku vyplatit.“

„Odpovědi na všechny otázky však ještě stále nemáte, šerife. Jednotlivé věci do sebe pořád nezapadají.“

Zaklonil se na své židli a vsunul si palce obou rukou za opasek.

„Kdybych neměl ruce i nohy svázané nejrůznějšími omezeními, která vyplývají z mého úřadu, mohl bych se podle potřeby do ledačeho zaplést, pustit sem tam do oběhu fámu, zažertovat, začít

rozličné akce a jít si za jejich výsledky. Snad bych i něco nasbíral a dozvěděl se víc – ale ne!

A neříkejte mi, že to chápete! O vaše pochopení nemám zájem, sakra... to se nedá pochopit. Můžete sem přijet někdy jindy a můžeme si promluvit, máte-li nějaké zajímavé téma k hovoru. Občas se tady nudím. Čtrnáct let jsem strávil v hlídkovém voze na cestách. Tady je to únavné.“

Přikývl jsem.

„Ještě něco. Šokovalo mě, že se mě Noyes tak úporně pokoušel zabít. Tedy mě i Meyera.“

„Když Hub zmizel, Nickyho to vyvedlo z rovnováhy. Na nějakou dobu se ztratil – nevíme, kam – a pak se znovu objevil se ‚zbožím‘. Věděli jsme, že prodává drogy, a evidujeme poměrně slušný počet jeho zákazníků. Je jednodušší držet prst na síti, kterou znáte, než se snažit objevit novou, která se teprve utváří. Začal užívat ‚vlastní zboží‘. Víc než já o tom ví doktor Stuart. Je z toho už delší dobu dost nervózní. Tu jeho drogu berou i děti. Minulý měsíc jsme tady měli třináctileté děvče, které sedělo na kupě štěrku a začalo ho hltat plnými hrstmi, dokud si nenacpalo do břicha dobrá dvě kila kamínků. Divná věc. Ostatně, čert ví, kdo to přebere po Nickym... Je možné, že ti ostatní, které máme pod palcem, začnou víc prodávat.“

„Venku na mne čeká Meyer.“

„Ach, jistě,“ řekl. „Pošlete mi ho dovnitř, ano? Budu s ním hotov za pár minut. Předpokládám, že se tady objevíte...“

Přikývl jsem. Chápal jsem, jak to myslí. Objevím se u něho sám, nebo si pro mne přijde... Vyšel jsem ven a poslal Meyera dovnitř, pak jsem se posadil a čekal. Silná žena psala pomalým tempem na stroji. Odněkud ze sousedství sem zaléhal hlas dispečera. Vstoupil hřmotný a veliký šerifův zástupce a ptal se ženy:

„Oč se zase jedná?“

„Víš přece, o co jde.“

„Snad ne zase o ty mizerné tabulky. Neříkej mi, že jde zase o ty tabulky.“

„Máš osm kilo navíc, Rudy.“

„K čertu, nejsem přece tlustej?“

„Starý říká, že nemáš mít víc než sto dvanáct. Nechodil jsi na střední školu spolu s Nickym Noyesem?“ Přikývl.

„Chodil. Čtyři roky.“

„Je mrtvý,“ sdělila mu.

„To nemyslíš vážně, Marie! Předávkoval se?“

„Srazil ho autem nějaký turista, když přecházel přes cestu.“

„To nemůže být pravda.“

V tu chvíli vyšel od šerifa Meyer. Šerifův zástupce mohl vstoupit, aby si vyslechl kázání ohledně své tloušťky. Jakmile jsme vyšli na ulici, došlo mi, že nemáme auto. Objednali jsme si proto telefonem taxi. Zatímco jsme čekali na jeho příjezd, Meyer se zeptal:

„Co jsi tam dělal tak dlouho?“

„Šerif si myslel, že před ním něco tajím, a tak si mě hleděl proklepnout ze všech stran. Nakonec dospěl k názoru, že jsem právník, a tak jsem mu vysvětlil, proč jsme tady.“

„A on ti doporučil, abychom se vrátili do Lauderdale?“

„Tak nějak. Neřekl to přímo, ale naznačil, že ve mně vidí jakousi prodlouženou ruku zákona.“

„Jaká pocta.“

„Neřekl jsem mu ovšem, co jsme až doposud zjistili.“

Meyer se usmál.

„Což je o trochu víc než nic. To, co zatím víme, na situaci nic nemění.“

„Ale máme potvrzeno, že druhého dne ráno byl Lawless živ a na břehu.“

„To samé tvrdí i šerif, Traversi,“ řekl Meyer a otevřel dveře taxíku.

Zastavili jsme se v Kapitánových galejích, abychom se ujistili, že je opravdu pozdě na to, abychom dostali něco na zub. Ale nebylo. Dave Bellamy prohlásil, že se rád postará o své zákazníky.

Ten starý dobrý Dave!

Osobně dohlédl na přípravu dvou sklenic koktejlu martini z mimořádně suchého vermutu a ginu Boodles. Meyer vypadal dost zničeně, a proto se úplně rozzářil, když před něho sklenici postavili. A stejně jako při mnoha jiných příležitostech, kdy člověk potřebuje martini, ocitoval, co k tomuto tématu řekl Bernard de Voto:

„Krysa přestala ohryzávat dřevo, stěny žaláře se rozestoupily, tíseň se zvedla. Váš puls se uklidňuje a slunce našlo vaše srdce. Nebyl to špatný den, nebyl to špatný čas a je tady naděje, ba dokonce příslib, že to tak bude pokračovat i nadále. Na zdraví!“

„Vraťme se k zítřejšímu pikniku,“ navázal jsem.

„Možná ta čilá osůbka nemá pikniky ráda.“

„Žije si tam jako na pikniku. Kousek od nákupního centra na Baygate Plaza jsem viděl lahůdkářství. Koupím obrovský dárkový koš a velikou chladicí tašku. Nachystám piknik, jaký v životě neviděla. Bude tam všechno: od krabů až po šampaňské.“

„To, o čem mluvíš, je balíček UNRA^{*},“ řekl.

„Jak to myslíš?“

„Když začneš nějaké ženě snášet velké množství potravin, znamená to, že máš o ni opravdový zájem. Vždycky to tak bylo. Řekl bych, že je to nějaký primitivní instinkt – lovec přináší do jeskyně kořist...“

„Hm... Meyere, uráželo by tvůj smysl pro přiměřenost, kdybych Gretel nazýval děvčetem?“

„Místo abys říkal osoba, ženská a tak? Chceš ji snad ochraňovat a starat se o ni? Dávat na ni pozor?“

„Přestaň, Meyere. Tímto způsobem obyčejně rychle postoupím k tomu hlavnímu... Tehdy, když to pro jednoho ani pro druhého nic moc neznamená. Však sám dobře víš, jak to chodí. Ale tohleto je opravdu skvělé, jedinečné, bezkonkurenční děvče na celý život. A navíc... já ji chci nazývat děvčetem.“

„A přinést jí asi tunu potravin. Oh, Bože, Bože, to jsou věci... Teď si objednejme jídlo, než omdlím hlady.“

Jsi dítě své doby, McGee... stejně jako já,“ dodal ihned. „Volej si ji, jak chceš, dobrá – ale mně zavolej číšníka.“

^{*} UNRA = balíčky, které se posílaly po druhé světové válce do Evropy jako pomoc USA

14. KAPITOLA

Jsou dny, na které člověk nikdy nezapomene. Neznamená to ovšem, že by se v nich muselo stát něco mimořádného či ohromujícího.

Ten den byl nádherný, zářivý – zlatý májový den. Neděle dvacátého druhého. Jste zde, jste v nejlepších letech, a tu se k vám najednou přikoulí takovýto den a je přesně takový jako jeden z kouzelných dnů dávno minulého dětství, jako první prázdninové pondělí.

Nemohli jsme dát Johnu Tuckermanovi a Gretel avízo, že je navštívíme. Když jsme se tam asi hodinu před polednem objevili, mohli jsme pouze doufat, že nás nebudou vidět neradi. Také nás neuvítalo žádné „Ach, to jste neměli dělat!“ Gretel se s nadšením přehrabovala v koši i v chladicí tašce a radostně vykřikovala:

„Hele! Podívejte se na to! Páni, no tohle... Podívej se na to, Johnny! Mládenci, vy jste ztratili rozum... sklenice červeného kaviáru, no ne... Vy jste se zbláznili. Asi vám přeskočilo, museli jste se pomátnout...“

V tu chvíli jsem byl rád, že jsem ustoupil Meyerovi, který prosazoval, abychom nebrali žádný alkohol, dokonce ani pivo. Vypadalo to, že je Tuckerman mírně omráčený. Na rtech mu pohrával úsměv. Pohupoval se dopředu a dozadu, na špičkách a na patách nohou. Pokud jsme chtěli dostat na něco odpověď, museli jsme se ho ptát dvakrát.

„Ptal jsem se, jestli berou ryby?“

Přikývl.

„Aha. Jasně. Tedy – aspoň myslím. Moc jsem jich nechtyl. Ale jsou tam, fakt. Jsou tam.“

Vypadal mnohem lépe než minule. Hleděl jsem na něho a přemýšlel, čím to je. Uvědomil jsem si, že si nejen částečně oholil vousy, ale má i přistřižené vlasy a ponechané vousy jsou upravené. Zdálo se, že by se rád účastnil našeho hovoru, ale očividně mu dělalo problémy sledovat nit naší řeči. Netoužili jsme ho zatěžovat vtipnými řečmi ani hlubokomyslnými úvahami. Vedli jsme proto celkem běžné piknikové řeči, ale i přesto to stále vypadalo, jako by byl mezi

námi cizincem. Občas se rozhlédl s mírně popleteným výrazem v obličeji, jako by naší mluvě rozuměl, ale zase ne tak úplně.

Přihodila se jedna zvláštní věc. Gretel se náhle uprostřed věty odmlčela a zadívala se na Johna. Seděl nehybně, oči měl pevně zavřené, čelisti strnulé. Položila mu ruku na nehybné rameno.

Přikývl. Po chvilce napětí povolilo a opadlo.

Když jsme se vraceli od moře, kam jsme si zašli zaplavat, zeptal jsem se na to Gretel. Odpověděla mi, že John má občas halucinace, které ho pronásledují někdy více a někdy méně. Je to prý cosi na způsob deliria tremens, tedy následek nezřízeného pití alkoholu, jímž se bezmála odrovnal. Dodala, že ho proto nerada nechává samotného. S tím má problémy: nechce ho tady nechávat samotného, ale do města ho s sebou zatím také nechce brát. Také proto pere v těch svých kotlech. Myslela si, že jsem to uhodl, a proto jsem s sebou přivezl to jídlo pro patnáct osob. S velkým vypětím vůle jsem se přinutil přiznat, že mě to ani nenapadlo.

Seděli jsme na mírném svahu duny. V tu chvíli jsme mohli být jedinými lidmi na světě. Zatoužil jsem ji políbit, srdce mi tlouklo až někde v krku. Znovu jsem se cítil jako patnáctiletý. Podíval jsem se jí přímo do očí a spatřil v nich pobavený souhlas. Pochopil jsem, že to můžu udělat. Později jsme oba připustili, že to, k čemu došlo, bylo od počátku velice intenzivní. Oba nás to překvapilo. V co nejtěsnějším objetí jsme leželi na svahu duny – dlouho to bylo velice něžné. Později to však vzhledem k času a místu začalo být velmi odvážné.

„Počkej,“ řekla zastřeným hlasem, „počkej, McGee!“

A celou silou se odrazila. Začali jsme se koulet po svahu dolů, až jsme se zastavili úplně dole na pláži. Nezbylo, než znovu vlézt do moře, abychom se umyli od písku, který se nám nalepil na upocená těla.

Byl to nádherný den. Jedli jsme, plavali, chvíli jsme si zdřímli, procházel jsem se a povídali si. Prostý den... Vybavuji si naprosto přesně vzorek, který vytvořila bílá zrnka písku na jejím okrouhlém opáleném rameně, stejně jako na vzorek kapek mořské vody na jejím dlouhém stehně. Viděl jsem pouze Gretel. Pevně jsem si vryl do paměti její zápěstí a kotníky, koutky úst, linii vlasů, zvlněný žlábek

na jejích zádech, drobné uši, které vůbec neodstávaly od její hezky tvarované hlavy.

Na světě nebude nikdy dost času k tomu, abychom jeden druhému vypověděli všechno, co je třeba v takové situaci říci. Vylíčit si všechno, co jeden i druhý zažil, než potkal toho druhého, potřebuje strašnou spoustu času. Naše setkání nám připadalo jako záření, do něhož jsme se dostali uprostřed svých životů. V mnoha ohledech byla Gretel jako žena, kterou jsem už dávno ztratil. Až překvapujícím způsobem se jí podobala a připomínala mi ji. Nebylo to však jejím fyzickým vzhledem, ale atmosférou srdce... Připadal jsem si, že jsem jako hráč, který dostává ještě jednu šanci, když už byly hráčské stoly zavřeny. Báječně se smála, takovým mírně chraptivým smíchem, který jí vycházel z plného hrdla jako nekontrolovatelný výbuch. A smála se v pravých chvílích.

Druhá zvláštní příhoda se stala pozdě odpoledne. Všichni čtyři jsme seděli na verandě před domem ve starých, potrohaných plátěných židlích a opotřebovaných proutěných křeslech. Přimhouřenýma očima jsme se dívali na sluneční záři nad širokým zálivem.

Meyer nějakou dobu hovořil o některých drobnostech, které se nám podařilo zjistit, zmínil se o tom, jak pan Wedley dostal zpátky červenou mazdu, o tom, co tady Kristin opustila, o teorii DeeGeeho Wallowaye a několika podobných věcech. Všiml jsem si, že se vyhybá velké dramatické události. Když skončil, zeptal jsem se ho:

„Necháváš to na mně?“

„Copak nechává?“ zeptala se Gretel.

„To nic není. Skutečně.“

Stal se ze mne Lawrence z Arábie.

„Jistý chlápek se do nás pokusil navrtat svou brokovnicí pár nežádoucích děr. Ta jeho brokovnice nebyla malá a ke všemu od nás nestál nijak daleko – tak pět metrů. No... netrefil, jen nám poškodil auto.“

„Netrefil,“ navázal Meyer. „Netrefil se proto, že tenhle plážový povaleč, který tady s námi sedí a špatně imituje cizinecký akcent, má nejfantastičtější reakce, jaké jste kdy mohli vidět.“

Já jsem uslyšel jen jakési jemňoučké cinknutí. Ve stejné chvíli se na mne McGee vrhl a svalil mě na asfalt. Vtom zahřměly dva ohlušující výbuchy.“

Gretel pohrával na líci slabý úsměv, podle všeho čekala nějaký žert. Ale jakmile jí došlo, že Meyer míní svá slova úplně vážně, dolní čelist jí na chvíli poklesla a oči se jí rozšířily překvapením.

„Strašné,“ řekla.

„McGee vyskočil, přeběhl k tomu chlápku a vytrhl mu pušku z ruky dřív, než ji mohl znovu nabít a vystřelit. Ten člověk pak ve snaze utéct vběhl na Bay Street rovnou pod auto. Přímo před našima očima... Bylo nám okamžitě jasné, že takový náraz nemůže nikdo přežít, natož jde-li o tak těžkého chlapa. Zemřel na operačním stole...”

Tuckerman se z ničeho nic zeptal:

„Kdo to byl?“

„Nicky Noyes.“

Tuckerman sebou prudce trhl a zahleděl se na mne. „Nicky,“ opakoval, „Nicky, Nicky...”

V jeho slovech však nezněla ani sklíčenost, ani hrůza. Ozývalo se v nich zejména překvapení, bylo na něm znát, že se snaží rozpomenout se na něco, co se týká Nickyho Noyese.

„On taky pracoval pro Huba, že?“ zeptala se Gretel. „Měl něco společného s konstrukcemi, že? Johnny, nedali jste se vy dva s Noyesem po Lawlessově odchodu dohromady? Neříkal jsi mi něco takového?“

Seděli jsme tak, že jsem mezi Tuckermanem a jeho sestrou zaujímal místo já. Tuckerman se natáhl, pak položil svou pravou ruku na mé rameno a stiskl. Nevěřil bych, že má takovou sílu.

„Nicky je mrtvý? Opravdu?“

„Načisto mrtvý, John.“

Sevření mého ramene začalo pomalu povolovat, až John svou ruku odtáhl. Na tváři se mu mihl náznak úsměvu, který začal sílit, rostl a rostl. Byl to nakažlivý úsměv dětství, úsměv nad sladkým bonbónem, jaký se objeví ve tváři obdarovaného dítěte, sladký, takový, jaký má dítě, mířící k lunaparkové atrakci se vstupenkou v hrsti.

Pak řekl něco překvapujícího:

„Nebudu ho muset zabít,“ a z jeho hlasu zněla nefalšovaná radost.

Gretel se zhluboka nadechla. „Johny!“

„Opravdu nebudu muset,“ opakoval pomalu. „Slyšela jsi to, Gretel? Nicky je mrtvý. Nemusím už na to dále myslet – na to, že ho zabiju... To je nejlepší zpráva, jakou jsem v poslední době slyšel.“

„Proč byste musel myslet na to, že ho zabijete?“ Usmál se.

„Ach – věděl jsem, že to musím udělat...“

„Ale proč?“

„Šel po mně...“

„Po vás? Jak to?“ Rozčilil se.

„Sakra... jednoduše po mně šel.“

„Jenže kdyby po vás opravdu šel... přijel by přece sem, ne?“

„Ach, jezdil sem často. Příjížděl nenápadně. Vy byste o tom vůbec nevěděli. Neřekl jsem vám to. Nechtěl jsem vás zneklidňovat. Ale teď... teď už sem nikdy nepřijede. Pouze jestli –“ zarazil se. Pohlédl na mne a svrástil čelo.

„Copak je, Johnne?“

„Vy dva byste mu mohli pomáhat. Můžete lhát, abyste mu to ulehčili.“

Jeho podezření se nám dlouho nedařilo rozptýlit, až si Meyer vzpomněl, že mám v autě nedělní vydání Bay Journalu. Když noviny přinesl a John si je prohlédl, byl konečně ochoten připustit, že je Noyes mrtvý. Potom odešel dolů do přízemí a pak na hřeben nejbližší duny, kde se usadil zády k nám. Jeho nehybná silueta se nám zřetelně promítala na pozadí zářícího moře.

„Musím se vám omluvit,“ řekla Gretel. „Stalo se mu to už i dříve. Myslela jsem si, že ho to už přešlo, a tak jsem se ho zeptala na Nickyho Noyese. Snažila jsem se ho k tomu přivést... řekněme přímočaěji.“

Myslím si totiž, že Nicky Johna vyhledal, aby ho politoval, aby si společně zanádal na Huba Lawlesse a mohli společně proklít svou smůlu. Bylo to asi tehdy, když John ještě bydlel ve Vistě, tedy dříve, než rozbil svoje auto. Myslím, že Nicky měl silné podezření, že Hubovo zmizení bylo připraveno předem a že můj bratr v tom má

prsty. Řekla bych, že se z Johna snažil něco vytáhnout. Ovšem John ustavičně opakoval, že mu nic neprozradil. Říkal jen, že si myslí, že Noyes byl pevně přesvědčený, že se Hub ztratil na neznámé místo společně se slečnou Petersenovou. Kdyby nabyl sebemenší jistoty, že v tom hrál John nějakou – byť sebemenší roli – určitě by s tím běžel na policii. A John by se tak mohl dostat před soud – je to tak?“

„Ano, jako spolupachatel při podvodu nebo jako účastník komplotu při defraudaci,“ odpověděl Meyer. „Ať tak či tak, bylo by to zlé.“

„Ke všemu tady byl Wright Fletcher, šerifův zástupce, a navázal se do Johna. Co jsem tu já, přijel několikrát. Naposledy jsem mu řekl, aby Johna bud zatkl, nebo sem přestal jezdit. Neměl žádné důkazy, jen svou představu, že John, jako Hubův nejlepší přítel, musí vědět o všem, co si Hub naplánoval a udělal.“

„Je John přesvědčený o tom, že Noyes tady čenichal?“

„Podle jeho tvrzení skoro každou noc... Ale jednou v noci si tím byl naprosto jistý. Říkal, že ho slyšel. Ale později toho večera pršelo a déšť rozmáčel písek a setřel všechny stopy nejen po šlépějích od bot, ale i po pneumatikách. Pak už nepršelo. Druhý den ráno jsem vzala Johna s sebou, aby se mnou prošel okolí. V okruhu tak sto, sto padesáti metrů žádný otisk nebyl – ani od nohy, ani od pneumatiky. Podařilo se mi Johna přesvědčit, že Nicky tady nebyl. Ale u oběda mi řekl, že měl speciální boty s podrážkou, která imituje stopy po dešti... Myslel to naprosto vážně. Puká mi nad tím srdce...“

On byl vždycky rozumný, praktický, veselý. Víte, někdy se mi zdá, že to všechno jen předstírá, že je to jen taková finta. Ale pak zase pochopím, že je to tak doopravdy, že to všechno myslí vážně; že to všechno myslí opravdu vážně...“

„Tušíš, proč si John myslí, že ho Nicky pronásleduje?“

„Kdepak, ani v nejmenším. Je to jakási posedlost. Nicky ho pronásleduje, jen jeho... bez příčiny. Podívejte se na něho! Kdoví, jaké myšlenky se mu teď honí jeho nemocnou hlavou. Ale je to s ním mnohem lepší, než to s ním bylo ještě nedávno. Dovolil mi, abych mu ostříhala vlasy. Všimli jste si toho? Zbavil se totiž konečně jiné své představy: že kdyby si je ostříhal, jejich konečky by krvácely...“

Tak –“ povzdechla si. „Ano, zdá se mi, že je teď na tom každým dnem lépe.“

Když tedy pominu tyto dvě zajímavé a zvláštní příhody, zbývá nádherný den. Zůstali jsme tam až do pozdního večera, kdy jsme na pláži rozdělali ohýnek z naplaveného dřeva. Od moře vál příjemný váněk, který od nás odháněl hmyz. Na nebi zářily plejády hvězd. Meyer byl ve formě. Vyprávěl nám historku, kterou jsem nikdy předtím neslyšel. Vyličil nám, jak se před lety účastnil konference o měnách, která se konala v Tokiu. Měl tam vystoupit s referátem o vlivu úrokových sazeb na celkový národní produkt v rozvojových zemích. Hovořil déle než hodinu, když do hotelu, kde referát přednesl, odjel hned po ránu taxíkem. Horliví posluchači ho zavedli přímo do přednáškového sálu. Hojná účast posluchačů v sále ho překvapila a potěšila. Přednesl tedy referát, podal si ruku asi s tuctem Japonců, a když dostatečně vychutnal potlesk, odešel.

Před polednem si ho přizval organizační výbor konference, aby před ním vysvětlil, proč se nedostavil a nepřednesl referát. Odpověděl, že si referát odpřednášel. Ale dokázali mu, že tam, kde měl být, nebyl. Napadlo ho, že mu mělo být hned podezřelejší, že jeho posluchači byli výlučně Japonci a navíc, že mezi nimi téměř scházely ženy. A když si s nimi pak po přednášce podával ruku, ani jeden mu nepoděkoval anglicky. V mysli mu vyvstal starší a menší Japonec, který stál v průběhu jeho referátu mezi dveřmi a ustaraně opakovaně pohlížel na hodinky.

Pak nám Meyer vyprávěl, jak dlouho a usilovně hledal ten hotel, kde přednášel. Nenašel ho. Nikdy se tak nedozvěděl, komu vlastně přednášel a na koho ti lidé opravdu čekali. Ale často si vybavoval, jak ho jejich hlasitý potlesk hřál u srdce. Byli to opravdu zdvořilí lidé...

Meyer je vynikající vypravěč. Gretel se smála a vzdychala ještě hodně dlouho poté, co už skončil. A pozdě večer nám pak přichystala na cestu kuřecí sendviče, abychom mohli jít v hotelu hned na kutě.

Zpáteční cesta představovala patnáct kilometrů samý hrbol. Uvědomil jsem si, jak jsem strašně ospalý.

„Vytváříte s Gretel výjimečný pár,“ řekl náhle Meyer.

„Jak to?“

„To se těžko vysvětluje. Působíte dojmem, jako byste si byli blízcí celé roky. Jste jaksi naladěni na stejnou vlnu. Řekl bych, že mi čímisi připomínáte sochy v nadživotní velikosti. No, jistěže jste větší než většina běžných dvojic, které člověk normálně potkává. Ale kolem vás září jakási aura. Měl jsi ji nad sebou už ten první den, kdy ses vrátil z pláže. Nevím, čím to je, ale já sám se vedle vás cítím nudný.“

„No, na nudného jedince vyprávíš neobyčejně zábavné příběhy z Japonska.“

„Něco mě vybízelo, abych se předvedl v tom nejlepším světle. Gretel působí na člověka tak, že opravdu zatouží sáhnout do svého pytle s kouzly. Vůbec přitom na člověka nevykonává žádný nátlak. Vyžaduje od něho dokonalost jako samozřejmost.“

„Ve mně žádná není.“

„Ona si ovšem očividně myslí, že je. Jinak by se o tebe nezajímala.“

„Ona se o mne zajímá?“

„Copak nevidíš, jak se na tebe dívá?“

„Dobrá, dobrá. Jasně.“

Meyer si vzdychl.

„Ten chlápek... jak se jmenoval? Ano – Billy Howard. Tak Billy Howard musel být největší blázen na světě.“

„No, možná, že na něho nesnesitelně doléhala její představa, že on má být o tolik lepší než jiní muži, o kolik je ona lepší než jiné ženy.“

„Zajímavá myšlenka,“ řekl. „Jakýsi únik od dokonalosti. Ale ona nevyžaduje dokonalost v takovém smyslu, Traviši. To, co vyžaduje, je čestnost. Opravdu.“

„Jak mám rozeznat v této životní etapě pravdu od lži? Jak mám vědět, že to, co teď řeknu, myslím vážně?“

„Jestli to nevíš, jsme v kaši.“

„Proč?“

„I přes ty tvoje pózy, bráško, máš takový svérázný, jaksi anachronický smysl pro čest.“

Zašklebil jsem se.

„Hm – to určitě.“

„Srdce krvácí nad tvými opovržením hodnými činy. Ale podobně jako náš přítel Rust Hills jdeš po špičkách po samé hraně zkaženosti uprostřed nemravného světa a trpíš, když nežiješ podle vlastních představ svých různých já.“

Podíval jsem se na něho.

„Chceš říct, že se nemusím bát čelit požadavkům té dámy?“

„Vůbec žádným, Traversi. Vůbec žádným.“

Ukázal jsem na silnici před námi.

„Podívej se na tu díru. Do takové jámy by člověk schoval konferenční stůlek.“

„Dávej pozor. Mysli na to, že nemáme rezervu.“

Jel jsem proto pomalu a vyhledával rovnější části vozovky. Pod koly jsem vycíťoval ze silnice stoupající horkost odcházejícího květnového dne. Někde v hloubce duše mám spoustu starých fotografických desek. Fotoaparát sám je z mosazi a dubového dřeva. Většinu dne jsem strávil ukryt pod černou látkou, tyč s magnéziovým práškem v malém žlábků na jejím konci jsem zvedal vysoko, současně jsem zaostřoval velké čočky a čekal jsem, až můj model znehybní. Pak jsem stiskl spoušť. Puf! Vznese se obláček bílého dýmu – a další obrázek Gretel je uchován navždy.

Kdysi bylo fotografování velkou událostí. Od těch dob se už ale stalo zachycování živého obrazu podle všeho něčím až příliš všedním, aby se to mohlo chápat jako malý zázrak. Lidé cestují sem a tam se svými Nikony, OM dvojkami, Leicaflexy, kladou prsty na spoušť a aparát v jejich rukou vydává zvuk, připomínající hračkumitaci cvrčka. Crr-crr-crr-crr. Tisíce diapozitivů, které si pak jen jednou jedinkrát promítnou, než je označí a navždy založí. Vítr pak prohání kupy prázdných žlutých krabiček od filmů po poušti Gobi, po peruánských horách, po chrámových schodech v Chichicastenangu. Ťukání, vrčení a šumění jsou zvuky, které vytvářejí akustickou kulisu na Akropoli, na plážích v Cannes, na úbočích Villefranche. Samí báječní lidé, kteří se zastavili v běhu života a se strojenými nepřírozenými úsměvy zírají do objektivu. Pak je někde založí, jejich barvy lety vyblednou. Zůstanou uvězněni v rámečcích diapozitivů, až jednou ten, kdo je vyfotografoval, opustí tento svět a v nouče řekne:

„Mámo, nikoho z těchto lidí neznám. Neznám ani ta místa, kde se to fotografovalo. V té veliké krabici jsou úplné hory diapozitivů – a ještě víc je jich ve skříni. Co mám s nimi udělat?“

„Vyhod' je, zlatíčko...“

15. KAPITOLA

Spal jsem jako medvěd v zimě. Ale zato jsem se probudil svěží. Venku bylo mlhavé deštivé ráno. Meyer už vstal a odjel. Většinou mi nechává dlouhé vzkazy, ale tentokrát jsem si mohl na kusu papíru přečíst:

„8.10 sníd. v jíd. Potom dr. S.“

Když jsem sešel do jídelny, byl už pryč. Číšnice mě uvedla k malému stolku pro dvě osoby, který stál u okna. Skýtal mi uspokojující výhled na prázdné a mokré tenisové kurty. Mezi stromy jsem kdesi v dálce tu a tam rozeznával hladinu nehybného šedého moře.

Objednal jsem si snídani. Zatímco jsem popíjel kávu a čekal, až mi přinesou jídlo, spatřil jsem, jak se v klenutých dveřích vedoucích na chodbu objevil šéf Jack. Měl na sobě černou košili sportovního střihu a bílé kalhoty. Působil jako náčelník tučňáků, kterému se nelíbí leklá ryba. Namířil si to přímo k mému stolku a řekl mi: „Pane McGee!“

„Dobré ráno,“ uvítal jsem ho. „Přisednete si?“

Tvářil se odmítavě.

„Chtěl bych poukázat na to –“

„Sedněte si a poukazujte. Prosím.“

Klesl do židle naproti mně. Vypadal dost nervózně a jaksi nesvůj. „Hosté si stěžovali,“ řekl. „A na co?“

„Vaše páteční společnost byla velice hlučná... A došlo ke dvěma ostrým šarvátkám na parkovišti.“ Přikývl jsem.

„Samozřejmě. Střílelo se tam. Potom skřípaly pneumatiky a troubily sirény. Velmi nepříjemné.“

Zdálo se, že se mu maličko ulevilo.

„Jsem rád, že k tomu zaujímáte takový postoj. To mi ulehčuje mou situaci. Naši hosté jsou zvyklí –“

„Moment,“ přerušil jsem ho. Vytáhl jsem z kapsy zápisník. Meyer mě naučil, že taková věc může být velice užitečná. Zalistroval jsem v něm, pokyvoval hlavou a mračil se. Vždy, když chtěl šéf Jack něco říci, jsem ho zarazil gestem pozvednuté ruky.

Konečně jsem odložil zápisník a ujišťujícím způsobem jsem se na něho usmál.

„Pochopitelně chápu, co vás znepokojuje. Vlastně bych vám to neměl říkat. Ale byl jste tak milým a dobrým hostitelem, že se vám chci revanšovat. Doufám, že si uvědomujete, že to není tak obvyklé –“

„Nevím, co...“

„Podle mého mínění a podle toho, jak to všechno reálně probíhá, je opravdu jen málo pravděpodobné, že by vám poslali soudní předvolání.“

„Předvolání – ale proč – nerozumím –“

„A ještě méně pravděpodobné je, že by váš podnik musel uhradit vysokou pokutu nebo by ho dokonce zavřeli podle ustanovení hlavy dvacet dva, paragraf C šest, písmeno a.“

„Ale já ne –“

„Takže se nemusíte znepokojoval. Všechno je v pořádku. Můžete si oddechnout, už vám to nehrozí. Jsem přesvědčen, že v tomto směru s vámi nikdo nepovede jednání. Ovšem, zajisté, člověk nikdy neví, dokud se na poradě nesejdou všichni zainteresovaní –“

Zrudl. Oběma rukama sevřel okraj stolku a naklonil se ke mně.

„K čertu, pane McGee, nemám ani nejmenší tušení, o čem vlastně mluvíte.“

Mezitím mi přinesli jídlo. Nevypadalo špatně. Usmál jsem se na svůj protějšek a řekl:

„Teď už o tom ani slovo.“

„O čem ani slovo?“

„Pst – prosím. Víte sám dobře, že vám v žádném případě nemůžu víc říct. Neměl jsem se zmiňovat ani o tom, o čem jsem mluvil. Ale chtěl jsem vám prokázat laskavost.“

„Ale já chci vědět, oč tu vlastně jde?“

„Prosím – zapomeňte, že jsem vám vůbec něco řekl. Prozradil jsem vám tajemství. Jen se před nikým – proboha – o tom nezmiňujte. Kdyby to proniklo na veřejnost a kdyby se o tom dozvěděl inspektor, není na světě žádný způsob, kterým byste se pak mohl vyhnout soudnímu projednávání.“

„Musím trvat na tom –“

„Chcete si sám všechno zkazit? Chcete se finančně zruinovat?“

Energicky jsem přitom přežvykoval výbornou kanadskou slaninu, neustále jsem se záhadně usmíval, mrkal na něho a pokyvoval hlavou. Ale jen mírně. Můžu tak pro něho být buď pomatený maniak, nebo on a jeho podnik nějakým způsobem porušili zákon. A to jaksi vážně. Podle výrazu, který se mu rozhostil ve tváři, jsem mohl přesně odhadnout, o čem přemýšlí. Každý malý podnikatel žije s vědomím toho, že neustále porušuje nějaká pravidla. Pravidla bezpečnosti, zákony o ochraně zákazníka, zákony upravující platy a pracovní dobu, směrnice o stáří jídel, nařízení daňového úřadu. A k dovršení toho všeho zde jsou spleť vykonávací nařízení a vzájemně si odporující předpisy státu, okrsku a města.

Podnikatel vyplní tiskopisy a odešle je. Ví, že když to neudělá, počítač ho odhalí. Vepíše do prázdných nesčetných kolonek nesmysly, protože k jejich řádnému vyplnění by potřeboval mnohem víc hodin, než kolik jich týden ve skutečnosti má. A pošta mu přináší stále nové. Uvědomuje si, že se tyto nesmysly někde podchycují a že se jednoho dne může objevit inspektor, aby prověřil jeho hromadící se lži a vyvodil z toho všeho důsledek. A tak jediné, co mu zůstává, je finanční podpora obou politických stran, dále místních, státních a federálních kandidátů a víra v lepší příští.

Pro muže přede mnou bylo jednodušší uvěřit, že je v nějaké šlamastice, než tomu, že jsem se zbláznil.

Vstal a řekl:

„Hm... děkuji vám, pane McGee.“

„Věřte mi, že jsem to udělal rád.“

„Hm –“ protáhl své přemýšlení ještě víc. „Dobrou chuť!“

A odešel. Ve dveřích se pak ještě zastavil, otočil se a znovu se na mne zahleděl s ustaraným výrazem a poněkud nejistýma očima. Pak pokrčil rameny a odkráčel z mého dohledu.

Byla to dětská, nevýznamná zábava. Nyní jsem se pustil s chutí do jídla. Báječná vajíčka. Mám rád dny, kdy se venku válí mlha a prší – jsou nádherné... Teď nám šéf Jack dopřeje klid. Bude o tom dlouho přemýšlet, ale bude mlčet a nebude se nám plést do cesty. A my už nikoho nevženeme přímo pod auto. A vyhneme se střelbě z brokovnice, čímž nebudeme působit na parkovišti chaos.

A v tomto deštivém mlhavém dni žije i ona, Gretel, ve stejném prostoru, ve stejném čase, na stejné Zemi. Zapadá do mého seznamu slov, navozujících příjemné pocity: jablečný koláč, Eydieho píseň, borový háj, pramenitá voda, staré vlněné svetry, noční ticho, kanadské husy, korálové útesy, kvalitní kůže, bouřka, dřevěné trámy, procházky po pláži... Gretel. Každý z nás si v sobě nosí nějaký takový seznam. Takové nejružnější seznamy na různé části dne a života. Jakési malé barometry dokonalosti, které zaznamenávají atmosféru našeho nitra.

Jako svou první povinnost po snídani jsem si předsevzal zatelefonovat do nemocnice a zeptat se na toho starého muže, jemuž jsme – dočasně? – vrátili život. Dozvěděl jsem se, že stav Whittakera Davise je stále velmi vážný, ale už není kritický.

Potěšilo mě, že se stařík drží života. Když nic jiného, tak jsme přinejmenším umožnili klanu Davisů, aby se sešel u jeho postele. Pokud ovšem takový klan existuje a jsou-li obdobná setkání rodinných klanů v místní nemocnici povolena.

A když už jsem byl u telefonu, vyhledal jsem si číslo Ralpha Stennenmachera, universálního agenta, který sídlil v budově Pobřežní národní a úvěrové banky. Slečna, která se mi ohlásila, mi řekla, že je právě ve své kanceláři, a chtěla znát mé jméno, má-li mi s ním dojednat schůzku. Ale odpověděl jsem, že to risknu a zaskočím si za ním okamžitě.

Na malé, úhledné tabulce, která stála na okraji stolu, bylo napsáno: *Dora Dannikerová, sekretářka*. Sekretářka byla stejně útlá jako Billy Jean Baileyová, ale na rozdíl od ní měla úzkou a bledou drobnou tvářičku, velké brýle a vlasy myší barvy, stažené do uzlu. Člověk jako by očekával, že přijde nějaký herec, s oslnujícím úsměvem ji pozvedne ze židle, sundá jí ty velké brýle, rozstřepatí jí vlasy a řekne:

„Ale vždyť vy jste překrásná, drahá Doro!“

A pak spolu začnou tancovat.

Změřila si mě upřeným, zkoumavým pohledem. Přejela mou hnědou košili, zelené denimové kalhoty a žlutohnědé sportovní boty. A pak ještě jednou.

„Bylo by od tebe velmi milé, McGee,“ řekla pak, „kdybys alespoň řekl, že už jsme se někde potkali.“

Hřbetem ruky jsem si poklepal na čelo.

„V pátek v noci?“

Přikývla a zlověstně se na mne usmála.

„Pár minut jsi mě nazýval svou malou přítelkyní. Říkal jsi, že bych měla s tebou odletět, že poletíme přes sedm moří a zdoláme nejvyšší světové vrcholy. A další podobné kecy –“

„Smiluj se –“

„Ovšem i ve stavu, v jakém ses nacházel, jsi nezapomínal používat rozum. Snažil ses něco si se mnou začít, protože jsi věřil, že tak můžeš vyřešit své problémy s Billy Jean a s Mishy. Nedá se ovšem říct, že by to byla nějaká zvláštní radost, mít tě na krku. Myslím, že k tomu všemu došlo proto, že ty dvě se nemají rády a potřebovaly záminku ke sporu. Opíjíš se jinak tímhle způsobem častěji?“

„Každý večer, drahoušku.“

Zkoumavě na mne pohlédla a pak pokývla hlavou.

„To bys nemohl vypadat tak, jak vypadáš. Dost dlouho jsi byl docela zábavný – byl jsi duší celé společnosti. Nakonec jsi – zcela samozřejmě a pochopitelně – zhasnul.“

„To jsi tam ještě byla?“

„Ten kluk, s nímž jsem tam přišla, ještě neodešel, a já jsem už byla vyčerpaná z toho, jak jsem se ho snažila odtáhnout domů... Potřeboval bys mluvit s mým šéfem?“

„Kdyby to šlo –“

„Teď tam někoho má. Posad' se a vezmi si noviny. Mám tu ještě nějakou práci... ale raději tě ještě trochu vyzpovídám. Jaká byla opička?“

„A neměl ten tvůj námitky proti mému žvanění o sedmeru moří a vrcholcích nejvyšších hor?“

„To víš, že měl. Ale tebe nakonec přestalo bavit, že na tebe šteká. Zrovna jsme se procházeli – celá ta naše tlupa – a ty jsi Timmyho vyhodil na strom.“

„Co jsem udělal?“

„Zvedl jsi ho a vyhodil na strom. Hodně vysoko. Timmy je drobnější; zachytil se větve a ty jsi šel dál a dál jsi vykládal,“ vysvětlovala. „Strašně tě za to nenávidí.“

„Prosím tě, řekni mu, že mě to mrzí.“

„Jen zůstaň klidný. On nemá rád nikoho, kdo je tak vysoký jako ty. Podle všeobecného názoru –“

Tu se otevřely dveře do kanceláře, z nichž vyšel muž, který řekl přes rameno:

„Jak jsem říkal, Ralphe, až jeho stopu najdu, vrátím se dolů. Ale tady to by mělo pro naše účely stačit.“

Usmál se na Doru Dannikerovou a na pozdrav jí kývl hlavou. Mě si pak rychle přeměřil nic nevyjadřujícím pohledem a vyšel ven. Byl to štíhlý muž v pomačkaném světle modrém obleku, v ruce si nesl šedivou tvídovou aktovku. Jakmile jsem ho uviděl, usiloval jsem si jeho tvář uložit hluboko do paměti, ale byl pryč dříve, než jsem si stačil uvědomit nějaký charakteristický rys jeho obličeje. Ve dveřích kanceláře stál Ralph Stennenmacher a hleděl na mne s upřímným, přátelským úsměvem.

„To je pan Travis McGee,“ řekla mu Dora. „Neměl dosud příležitost mi sdělit, proč chce s vámi jednat.“

Podali jsme si ruce, načež mě vybídl gestem ruky ke vstupu do kanceláře. Celé tajemství tkvělo v tom, že jsem mu byl sympatický. Úspěšný byl proto, že jsem ho zajímal a chtěl se o mně dozvědět víc. Požádal mě, abych se posadil naproti němu k velkému světlému psacímu stolu, aby si mohl vyslechnout můj životní příběh. Jakmile se spojí upřímné lidské teplo s bystrou dovedností a úspěšnými výsledky, dostanete dobrého obchodníka a šťastného člověka.

Na jedné stěně jeho kanceláře visely skupinové fotografie, vysvědčení, ocenění a doporučení, všechno promícháno v uspořádaném ladu. Na fotkách měl Ralph Stennenmacher bílé vlasy, brýle v černých obroučkách a vystupující břicho. Na nose a na tvářích se mu rýsovaly popraskané žilky. Klouby měl pevné, hlas zvukný, kolem očí vějířky vrásek od smíchu. Namířil na mne ukazovák a řekl:

„Ano, ano – viděl jsem vás a ještě jednoho člověka obědovat u Patrona s Oliverou. Ne, promiňte, to bylo v Kapitánových galejích. Hm – bylo to v pátek?“

Potvrdil jsem mu, že má pravdu. Nabyl jsem dojem, že na sprádání intrik je Timber Bay příliš riskantní město. Zdálo se mi, že tady každý sleduje každého. Podal jsem mu navštívenku, na které Devlin Boggs vysvětluje naši přítomnost ve městě. Ukázalo se, že je Stennenmacher rád, když mi může všechno povyprávět.

„Zajišťoval jsem pojistky pro veškerou Hubovu podnikatelskou činnost, ale i pro jeho soukromý život. Nejprve jsme uvažovali o uzavření obchodní pojistky, což by znamenalo, že v případě jeho úmrtí by pojistku vyplátili přímo společnosti nebo korporaci, a mohla by se použít na odkoupení podílů v partnerství nebo cenných papírů od vdovy po něm.

Pravda, přihlédneme-li ke způsobu, jakým vedl své podniky, se to nejvíce jako nejvhodnější. Chápejte, Hub byl dobrý obchodník, ale pracoval, tak řečeno, na vlastní pěst – a navíc riskoval. Snažil se vstoupit do všeho, co se nabízelo, snažil se co nejvíce využít příležitosti, která se naskýtala, a samozřejmě ji vymáčet až do úplného konce.

A tak jsem dospěl k závěru, že kdyby Hub zemřel, ze stavební společnosti Hub-Law, z ranče Dvojité L, Lawlessových ovocných sadů a konstrukční společnosti Hula by toho asi moc nezbylo. V každém případě by nikdo nevěděl, jak se věci vlastně mají. Účetní doklady vedl Hub děsivým způsobem – řadu informací nosil pouze v hlavě. A za druhé: vzhledem ke způsobu, jakým rád udržoval peníze a dluhy v ustavičném pohybu, se mohlo klidně stát, že by bylo nevyhnutelné všechny podniky prodat, aby se získaly prostředky na zaplacení jeho momentálních dluhů.

Už před delší dobou jsme proto uzavřeli životní pojistku na tři sta tisíc ve prospěch Julie. Postupně jsme ji pak zvýšili na půl miliónu, jeden a půl miliónu, na dva milióny. Konečně v čase jeho předpokládané smrti dosáhla výše dva milióny dvě stě tisíc dolarů. Na obě dcery bylo pamatováno vedlejšími pojistkami. Vše jsme zařídili tak, že majitelem pojistek byla Julie. Všechno jsme deponovali tady v bance na fond, který nechal zřídit její otec, když jí

bylo osmnáct let. Jen mimochodem: její otec mi umožnil začít. Lepšího člověka jsem v životě nepotkal...

Kde jsem to přestal?

Ano. Z fondu se platily prémie na pojistky a Julie na tom byla finančně velice dobře. Vypadá to tak, že po odečtení všech výdajů a vyplacení hypotéky by jí zůstalo kolem miliónu sedmi set tisíc a k tomu malá renta, kterou pobírá z Jakeova majetku. V případě jejího úmrtí by se dědictví rozdělilo stejným dílem mezi dcery. Tyto peníze by jí ročně vynesly devadesát tisíc dolarů čistého zisku – tedy dostačující částku k tomu, aby si dnes v Timber Bay spokojeně žila. Ovšem, dá se říct, zda to bude dost i zítra?

Zítra může devadesát tisíc představovat roční mzdu řidiče nákladního auta. Ale to všechno je, jak se říká, jen akademická debata.

Podle zprávy soukromého vyšetřovatele, který ode mne před chvílí odešel, Hub Lawless žije někde v Mexiku.“

„Slyšel jsem, že tam odjel pan Frederic Tannoy a šerifův zástupce Fletcher. Měli za úkol zjistit, co –“

Přikývl.

„Byli tam. Vrátili se včera. Ten muž ve světlém obleku, který odcházel, byl Tannoy. Přinesl mi kopii své zprávy, kterou hodlá předložit Plantersově všeobecné vzájemné pojišťovací společnosti v Topece. To je dobrá, solidní, zavedená firma starého ražení. Investují konzervativním způsobem a ke svým zákazníkům se chovají slušně. Měl jsem příležitost s nimi několik let spolupracovat. Tady to je první nepříjemnost, která se za ten čas objevila. Dal bych půlku života za to, aby se to nestalo. Podobné věci ubližují všem. Tady se říká, že je zpráva důvěrná, a tak bude lépe, když vám ji nedám do rukou. Ale můžu vám přečíst, co se tady píše.“ Zamračil se. Ve snaze zřetelně artikulovat pak řekl: „Tannoy a Wright Fletcher odjeli do Guadalajary. Měli s sebou Hubovy fotografie. Podle přiloženého seznamu našli pět lidí, kteří mohli odpřisáhnout, že Lawlesse viděli v Guadalajaře po dvacátém druhém březnu, to je po dni, kdy údajně spadl z lodi a utonul.

Dále se tady píše, že nechali vyhotovit kopie záznamů ze Santosovy a Nadermanovy kliniky, kde jim předložili celou sérii

Lawlessových předoperačních fotografií, vedených v kartotéce pod jménem Pickering. Hub se pevně dohodl, že se na kliniku dostaví ve středu třicátého března. Když si termín koncem února domlouval, zaplatil zálohu pět set dolarů. Objednal si tehdy – jsou tu poněkud neobvyklé výrazy – rinoplastiku, rytidektomii a blefaroplastiku. Tedy operaci nosu, vyhlazení vrásek a něco s očima. Představil se jako Steven Pickering. Na toto jméno měl vystavený turistický pas. Stejně se podepsal i na přihlášku k operaci. Ve sjednaném termínu se ale na klinice neobjevil. Pokud jde o vyšetřování, není to ovšem rozhodující. Už tato zpráva obsahuje dostatečné množství informací k tomu, aby mohla pojišťovna odmítnout vyplatit pojistku. Můžou argumentovat tím, že se dal operovat na jiné klinice, a nemělo by smysl je žalovat. Nemáme žádnou šanci na odškodnění, dokonce ani na žádný kompromis. Hub je zřejmě s Petersenovou někde v Mexiku.

Jen by mě zajímalo, jestli taky někdy přemýšlí o tom, co nám tady všem udělal a zanechal.“

„Možná, že je mu to jedno.“

„To ne. Hubovi nebyly takové věci nikdy lhostejné. Právě proto to celé nejde spouště lidí do hlavy. Hub byl férový chlap. Problém byl v tom, že mu to všechno přerostlo přes hlavu. Víte, já jsem o tom přemýšlel až moc. Myslím, že i kdyby se mu podařilo všechno po podnikatelské stránce – myslím to nové obchodní centrum a ty činžáky patnáct kilometrů jižně od města – i tak by udělal něco, čemu by nikdo nerozuměl. Snad by spáchal sebevraždu.“

Překvapeně jsem na něho pohlédl.

„Proč?“

Pousmál se.

„Život není tak skvělý, jak vypadá... Hrajete kostky?“

„Občas. Nejsem žádný přívrženec této hry.“

Podložil ruku dlaní na stůl.

„Představte si člověka, jako je Hub,“ řekl, „u velkého stolu, na kterém se hrají kostky. Hraje se složitá hra. Sází čtyřky a desítky proti šestkám a osmičkám. Naklání se nad stolem, potí se, mění sázky, násobí jí, ubírá, přihazuje, sleduje kostky, krupiéra a spoluhráče. A vyhrává. Vyhrává proto, že vynakládá víc námahy než ostatní, dokáže lépe než ostatní odhadnout pravděpodobnost. Je

neustále ve střehu a v napětí. Dlouhý čas mu to připadá spíše jako zábava. Jednoho dne ale konstatuje, že je ke stolu jako by připoután řetězem. To je vlastně celý jeho život – hromadění žetonů. I nadále se může snažit jako předtím, ale najednou je to něco jiného. Jinou možnost už prakticky nemá.“

Bylo to překvapující přirovnání.

„Odjížděl často pryč?“

„Ne,“ zakroutil hlavou. „Ne často a ne na dlouho. Všichni si mysleli, že je Hub šťastný člověk – byl neustále veselý, přátelský.

Já jsem ho znal velice dobře, pane McGee...“

V posledních letech se mi stále víc jevil – zdálo se mi, že je čím dál víc jaksi... melancholický. Začal přibírat na váze a zároveň ztrácet kondici. Hodně kouřil. Neměl už čas držet se ve formě. Stejně tak už neměl čas na společenský život a rodinu. Měl příjemný domov, milou ženu a dvě inteligentní dcery. Ale připoutal se – zprvu nevědomky a pak vědomě – řetězem k hracímu stolu. A začal chápat, že zbytek života by měl prožít přibližně stejným způsobem.“

Nabral jsem vzduch do plic a pomalu ho vypustil.

„Dalo by se říct, že to byla taková životní rekapitulace? Víte taková, co hodně lidí těžce postihuje kolem čtyřicítky. Říká se tomu krize životního středu...“

Přikývl.

„Ano. Ke všemu cítil odpovědnost za všechny ty, jejichž platy závisely jen na něm. Řekl bych, že cítil jistou odpovědnost třeba i za mne – měl jsem na starosti všechnu jeho pojišťovací agendu a můžu s klidem prohlásit, že mi tato práce bude chybět. Myslím si –“ maličko zaváhal, „myslím si, že člověk náhle čas od času pocítí naléhavé nutkání zkusit si uspořádat svůj život jinak. Žít jiným způsobem než tím, který mu byl přisouzen. A je mu jedno, zda se mu v tom novém životě bude dařit lépe, nebo hůře.“

„A do toho se objeví slečna architektka.“

„Správně. Lovil jste někdy písečné jeřáby?“

„Ne.“

„Jednou mě staří kamarádi přemluvili, abych se s nimi vydal na lov jeřábů do Texasu. Postavili mě do vysoké trávy poblíž jakéhosi bažinatého rybníka ve směru větru. Za nějakou dobu se objevil velký

nemotorný pták, který se chystal posadit kousek ode mne. Zakřičeli na mne, abych střílel. A tak jsem se postavil a zastřelil ho. Rána byla silná. Servala mu skoro všechno peří z těla. Pták dopadl na zem asi dva metry ode mne. Víte, bylo mi z toho na zvracení. Pod rouškou sportu lidí často provádějí dost zvláštní věci...

A stejným způsobem podle mne odstřelila Kristin Petersenová starého Huba. Odstřelila mu všechno peří... Co mu zbylo? Tvrdě spadl na zem – a přitom na ni vlastně čekal... Čekal na cokoliv, co by změnilo jeho způsob života, jeho život sám. Nic už mu nechutnalo. Bylo mu jedno, co si o něm lidé myslí.

A tak, když se kostka přikoulela k němu, se chtěl Kristin předvést – vsadil všechno... a prohrál. Chtěl-li si ji udržet, nezbylo mu nic jiného, než zpronevěřit peníze a zmizet. A přesně to i udělal.“

Zakýval jsem hlavou.

„Ovšem neprovedl to nijak dobře.“

Přikývl.

„Kdyby to udělal dobře, zanechal by Julii její hrdost a hromadu peněz k tomu. Myslím, že se tím sám před sebou ospravedlňoval.“

Podíval jsem se mu přímo do očí.

„Oceňuji vaši otevřenost, pane Stennenmachere.“

„Hm! Nikdo v Timber Bay mi tak neříká. Je to zatraceně dlouhé jméno. Tady mi každý říká Ralphe. Kdykoliv si budete chtít se mnou pohovořit o Hubu Lawlessovi, přijďte. Nikdo kromě Johna ho neznal tak dobře jako já. Chudák John –“

„Už nepije. Sestra ho drží na uzdě.“

„Slyšel jsem, že se o něho stará. Víte, já ji znám ještě z doby, kdy navštěvovala střední školu. Gretel byla velice krásná dívka.“

„Je stále krásná.“

„Já znám všechny středoškoláky. Dělán pro ně kouzelnická představení.“

„Kouzelnická představení?“

Zasmál se. Dalším pohybem si z pravého ucha vylovil dlouhou žlutou tužku, kterou rozlomil na tři kusy. Vyhodil je do vzduchu a chytil. Když otevřel dlaň, tužka byla zase celá.

„Napadnou-li vás kouzla, vzpomeňte si na kouzelníka Ralpha,“ řekl vyvolávacím hlasem. „A vzpomeňte si na pojištění, protože by to byl zázrak, kdybyste mohli existovat bez pojistky,“ dodal.

„Aha...“

„Pořádám představení pro nižší ročníky. Víte, pro ty, kteří se ještě nestačili stát tak strašně moudrými. Taky levitace. Zázračné prsteny, záhadný oheň, králíci v klobouku. Cvičím to hodinu každé ráno. Vstávám kvůli tomu dřív.“

Opět si zřejmě vzpomněl na Tuckermana.

„Co Hub zmizel, šlo to s Johnem hrozně z kopce. První měsíc pil tak, že ho museli hospitalizovat. Padl na to zbytek peněz, které mu zůstaly. Doufám, že se z toho přece jen dostane. Jenže co s ním bude? Dosavadní život žil a čerpal z Hubovy energie a vitality. Nedovedu si tady představit člověka, který by Johna zaměstnal. Kromě alkoholu v tom mělo být i cosi jiného. Doktor Sam Stuart o tom ví víc než já.“

„Drogy?“

„Něco takového. Něco, co mu zamotalo hlavu.“

Ještě jednou jsem mu poděkoval. Při odchodu jsem kývl na rozloučenou Doře. Rozhodl jsem se, že nyní navštívím Devlina Boggse a prověřím si bankovní konto Kristin Petersenové. Čekal jsem jen kousek od jeho kanceláře. Konečně jsem ho zahlédl, jak spěchá po kobercem pokryté dlažbě vzpřímený jako vrátný, upravený jako zaměstnanec pohřební služby a truchlivý jako liberál v Scottsdale. Svěřil jsem mu, co bych rád zjistil, a čekal jsem, že tuto nepříjemnou věc hodí na krk některému ze svých podřízených, nějakému tomu patetickému viceprezidentíkovi. Ale chtěl to vyřídit sám.

Posadil jsem se a čekal. Telefonoval do Jižní atlantské banky a spořitelny. Uváděl přitom ta kouzelná slůvka, která mu umožňovala proniknout hradbami sekretářek, až dospěl k jistému panu Chanceovi McKayovi. Napadlo mne, že je to opravdu znamenité jméno pro bankéře, ale snad přece jen ne pro atlantského. Konečně se Boggs spojil právě s tímto pánem. V této souvislosti jistě nepostrádá zajímavost, že jižanský podnikatel a bankéř má stejný vztah k

telefonu jako čtyřkolka k CB devatenáctce. Bez ohledu na kraj původu se z něho u telefonu stává žvanil.

„Haló, Chance? Tady je Dev Boggs z Timber Bay na Floridě. Jak... většinou výborně... jasně... Ne, tento rok mi to nevyšlo. Jistěže to chybělo i mně... Přítelíčku drahý, potřeboval bych od tebe službičku. Nebude stát ani centíček.

Přešetřujeme tady velké ztráty na osobních a obchodních půjčkách jistého chlapíka, který se zdekoval i s penězi. No, kolik... tobě se to asi nebudou zdát nijak velké peníze, ale na zdejší poměry to jsou obrovské sumy. Taky by nám to mohlo udělat díru do naší půjčkové rezervy, mohlo by to trvat dost dlouho, než bychom ji dokázali zalátat. Domnívám se, že ten dotyčný zmizel i se svou přítelkyní. No, a ta byla vaší klientkou... Potřebovali bychom zjistit, jestli na její účet přicházejí šeky, případně odkud. Případně kam jste odeslali poslední výpis z jejího konta... mohlo by nám to pomoci, abychom toho chlapa vypátrali... Jak?

Jmenuje se Petersenová, křestní jméno Kristin. Ano. Číslo účtu má čtyři-čtyři-osm, čtyři-čtyři-jedna... Jistě, chvílku to bude trvat, rozumím... Cože?... Aha... Dobře.“

Boggs držel sluchátko těsně vedle svého ucha. Nyní zakryl jeho dolní část svou dlaní a řekl:

„Zdá se, že už se ho na to někdo vyptával. Oficiální cestou.“

„To je pravděpodobné.“

Znovu odkryl sluchátko.

„Ano, jsem tady. Ano... můžeš začít.“

Naslouchal hlasu z telefonu a zapisoval si čísla.

„Ano... rozumím. Jasně. Mockrát ti děkuju. Jsem ti opravdu vděčný. Cože? ...doufám, že tento rok se mi to podaří... Pozdravuj Molly, slyšíš? Ahoj!“

Pak se otočil ke mně a začal číst ze svých poznámek:

„Na účtu má dva tisíce sto dvacet dva dolary a pět centů. Poslední šek byl vystaven dvacátého března. Bylo jím vyplaceno pět set dolarů. Od té doby žádný pohyb. Dále vlastní nákupní šekovou knížku, na níž je jedenáct set dolarů. Dále má depozitní potvrzení na šest a čtvrt procenta na sumu sedm tisíc dolarů, která bude splatná v červenci, a dvě depozitní potvrzení na čtyři roky. Každé na sumu

patnáct tisíc dolarů, jež budou splatné už za dva roky. Navíc má pronajatou bezpečnostní schránku.“

„Opatrná slečna. Vlastní jen maličkost... Kolik? Čtyřicet tisíc? Podle toho by se dalo usuzovat, že se míní vrátit.“

Boggs řekl se svým truchlivým pohledem:

„Jestli je opatrná, znamená to, že svoje peníze nepřidala k tomu, s čím se ztratil Lawless. Kdyby jim to z jakéhokoliv důvodu nevyšlo, mohla by přijít taky o její... Podle mne se ale ve světě natolik vyzná, aby si uvědomovala, že její vztah s Lawlessem může kdykoliv ochladnout. Tady si ponechala rezervu. Může se sem v případě nouze kdykoliv vrátit.“

16. KAPITOLA

Jelikož jsem nemohl najít Meyera, usoudil jsem, že je vhodný čas k tomu, abych vyhledal Eleanor Ann Harderovou. Od Vana jsem měl její telefonní číslo i adresu. Když zvedla sluchátko, řekla mi, že se právě vrátila ze služby, ale pokud přijdu okamžitě, že si můžeme promluvit.

Harderovi obývali dřevěný domek, který stál na malém pozemku, jenž byl zarostlý tolika stromy a keři, že sám domek nebylo z ulice málem vidět. Paní Harderova byla vysoká žena, spíše rozložitá a pevná než tlustá. Měla bledou tvář, která připomínala trojúhelník, jemné rysy a vzpřímené držení těla. Mohla mít tak třicet let, ale stejně tak jí mohlo být i padesát. Měla na sobě bílý zdravotnický stejnokroj. Usadili jsme se na malé prosklené verandě a dali se do řeči.

„Jsme vám za všechno moc vděční, pane McGee. Van by byl bez svého povolání ztracený. Víte, on je velice hrdý člověk. A velice poctivý.“

„Celá ta věc by se měla vyřešit. Šerif je ochoten spolupracovat. Dnes už vypadá situace úplně jinak než před dvěma měsíci.“

„Včera odpoledne mi Van telefonoval ze Sarasoty. Říkal, že je všechno na dobré cestě. Chtěl vědět, jestli jsem se už s vámi setkala. Řekla jsem mu, že zatím ne, ale že se tady jistě zastavíte. Vyprávěla jsem mu o Nickym Noyesovi, o tom, jak v novinách psali, že na vás a na vašeho přítele střílel, a jak pak nešťastnou náhodou zahynul. Van nad tím vyjádřil svou lítost, ale nechápal, proč to Noyes udělal. Nenapadlo ho, že když sem přijedete, můžete se dostat do nějakého nebezpečí, jinak by vás varoval.“

„Vede loď slušnou rychlostí.“

„Domnívá se, že sem dorazí tak ve čtvrtek. Mám to oznámit v přístavní kanceláři?“

„Není třeba, už na něho čekají.“

Paní Harderová, vy jste podle všeho pevně přesvědčená, že se Van té noci neopil, že?“

Zadívala se na mne, pozvedla bradu a oči se jí zúžily.

„Pane McGee, seznámila jsem se se svým manželem bezmála před pěti roky. Pracovala jsem tehdy ve Všeobecné nemocnici v Tampě. Jeho loď, která tam lovila garnáty, se potopila po srážce s jinou lodí, která převážela rudu. Van tehdy strávil čtyři dny na moři, dokud je všichni nezachránili. Do naší nemocnice ho přivezli se zápallem plic – ležel na mém oddělení. Je to skvělý chlap. Dva týdny poté, co ho z nemocnice propustili, jsme se vzali.

Jsem zdravotní sestra s patřičným školením, které dokáže rozpoznat příznaky nadměrného požívání alkoholu. O tom zavedeném zvyku na *Julii* jsem věděla – na začátku každé plavby vypil skleničku. Byl to jeho... nevím, jak bych to řekla –“

„Vím, co myslíte. Pokaždé si tím dokazoval, že se vymanil z moci alkoholu.“

„Ano, tak. A taky se mu to podařilo. Pane McGee, já jsem přesvědčena, že mu do toho pití namíchali něco dost silného, když ho to tak sklátilo. Ještě několik dní potom se stále jako by motal. Vynechávala mu paměť.“

„Ale k lékaři nešel.“

„Prosila jsem ho o to. Lékař by určitě mohl z odebraného vzorku krve zjistit řadu věcí. Jenže Van je hrozně tvrdohlavý. Když se nechal přemluvit a konečně zašel za doktorem Stuartem, bylo už na ty věci pozdě. Ke všemu měl Van právě tady v Timber Bay tři nepříjemnosti. On pochází právě odtud, víte?“

„To jsem nevěděl.“

„No... dozvědět se od Vana něco, co se týká jeho samotného, je hodně složitá věc. Jako mladý člověk byl dost velký pijan. Rval se po hospodách a několikrát seděl ve vězení. Vy jste se s ním seznámil v Lauderdale – to už přestal pít a byl z něho řádný občan. Jenže špatná pověst zůstává člověk hodně dlouho.

Když se mu potopila loď, po Timber Bay se rozšířila fáma, že v čase srážky byl za kormidlem opilý. Když ho Hub najímal pro svou námořní společnost *Hula*, všichni ho od toho zrazovali. Říkali Hubovi, že toho bude litovat. Ale Hub rád najímal... ztracené existence. Řekla bych, že mu dělala dobře jejich vděčnost.“

„Ovšem nasypat Vanovi do pití drogu – to od něho bylo vůči Vanovi strašlivě kruté.“

Pohlédla na mne.

„To byl hřích v tom smyslu,“ řekla pak vážným hlasem, „v jakém se toho slova užívá v bibli.“

„Byla to součást plánu, který si Hub Lawless připravil.“

„Ano. Plánu, který si vymyslel, aby unikl trestu za krádež a cizoložství,“ řekla stejným hlasem. „Ale jeho duše se bude navěky škvařit v pekle.“

Podle všeho to myslela naprosto vážně. Nebyla tak mírná, jak se mi prve zdálo. Tváře jí zbělely, pod okem jí proběhl záchvěv tiků.

„Paní Harderová, rád bych vám něco objasnil. Jde mi o to, že si Van myslí, že jsem se do tohoto podniku pustil kvůli penězům. Ale není to tak. Jestliže bude naléhat, nechám ho, aby uhradil výdaje. Ale ne deset tisíc. Víte, řekl jsem mu, že s tím souhlasím, protože kdybych mu řekl, že to všechno chci pro něho udělat jako laskavost, podle všeho by nepřipustil – známe ho oba – abych sem vůbec přijel.“

„Já vím. Chystá se vám zaplatit. Bude mu to trvat možná i tři roky, ale zaplatí. V tom mu nemůžete zabránit. Pokud dokážete, co jste mu slíbil, nic na světě mu nedokáže zabránit v tom, aby vám zaplatil. Bude-li naživu a bude-li mít zaměstnání –“

„A nenašel by se způsob, jak bych vám mohl ty peníze tajně vrátit?“

Zahleděla se na mne.

„Nikdy!“ zdůraznila. „Nikdy bych Vana tak nepodvedla. A navíc,“ pousmála se, „jakmile by na to Van přišel, opustil by mne. A já bych mu to nevyčítala. Bez něho by se mi žilo těžko...“

Když jsme se s Meyerem potkali v baru Kapitánových galejí a já jsem mu vyprávěl o paní Harderové, řekl, že když byl ještě malý hoch, jeho stará teta mu nastínila představu čerta, kterou si pak zapamatoval na celý život.

„Samozřejmě, že to byla klasická představa. Štíhlý, bledé tváře, s černou bradkou, s kopytem, netopýřími křídly, s ocasem, na jehož konci je zvláštní hrotné zakončení, připomínající šíp. A v rukou držel – pochopitelně – ostré vidle.“

Vždy, když umírá hříšník, čert hlídá. Z posledního dechu umírajícího vylétne duše, která vypadá jako malé záhrobní strašidélko. Taková malá nehmotná věc v bílé plachtice s černými očními důlky... Duše chce vzlétnout do nebe, ale ďábel je připraven, protože obchází umírající hříšníky. Napíchne takovou dušičku na své vidle a nacpe do pytle, který nosí upevněný u pasu. Jakmile svůj měch naplní, předá ho jinému čertovi, ďáblu-poslovi. Ten mu dá zase prázdný měch a s plným spěchá do pekla. Tam se dostane nejbližší studnou, dolem nebo čerstvě vykopaným hrobem. V pekle pak plný pytel odhodí a znovu si vezme prázdný. Čerti, kteří sídlí v pekle, se ujmou plného měchu. Vyjmou duše a začnou je smažit, vázat lýkovými provazy, krájet na kousky a tak dál..."

Barman, který naslouchal se mnou, se násilně rozesmál. Meyer se na něj zadíval a pokýval hlavou.

„Vy nevěříte v peklo?“

Muž se ušklíbl.

„No, abych byl upřímný, tak v takovéhle peklo nevěřím – chválabohu,“ odpověděl a odešel. Meyer se obrátil ke mně.

„Tak co bylo u doktora Stuarta?“ zeptal jsem se ho.

„Povím ti to u stolu, Travisí.“

Dopili jsme a čekali, než se pro nás najde místo u stolu. Zatím jsem Meyerovi vyprávěl o čtyřiceti tisících, které má uloženy Kristin Petersenová. A sdělil jsem mu, jak Tannoy a zástupce šerifa Fletcher zjistili, že se Hub Lawless objevil v Guadalajaře až po svém údajném utonutí.

Když jsme zasedli ke stolu, Meyer mi začal referovat o doktoru Stuartovi:

„Je mladší, než jsem si myslel. Nervózní, netrpělivý, cholerický typ. Začal křížové tažení proti drogám. Současně si však myslí, že je to ztracená věc, která nemá smysl. Ale chce to zkusit. Podle všeho nepatří k těm, kdo se dají jen tak odradit. Co víš o PCP?“

„To je název jeho křížové výpravy?“

Meyer se zasmál.

„Ne. To je uklidňující prostředek pro zvířata – fencyklidín. Byl vyvinut pro používání do hypodermických pušek, aby s ním mohli uspávat medvědy grizzly v národních parcích. Jakmile je uspali,

převáželi je do jiných oblastí. Ale to už je mimo oblast našeho zájmu.“

„Jo. Jestli se tomu říká taky andělský prach, tak už jsem o tom slyšel. Údajně je to strašně silné –“

Meyer zalistroval ve svém zápisníku.

„V různých oblastech je přípravek znám pod různými názvy: prase, krystal, mírová pilulka, ohnivý prach, bonbónek. Příznaky: může vyvolat potácivou chůzi, nejasnou artikulaci a zpomalené reakce. Tak jako alkohol. Může navozovat zvláštní pocity a halucinace.

Lidé pod vlivem PCP realizují své představy násilím. Droga narušuje nervové spoje v mozku. Její opakované užívání může způsobit trvalé poškození mozku a vyvolat dlouhodobé následky, jako jsou paranoia, chorobné podezřívání, úzkostné stavy, tendenci k těžko a obtížně vysvětlitelným násilným činům, ale i poškození paměti, případně občasné vysazování paměti. Je to něco podobného jako akutní schizofrenie.“

„Nicky Noyes?“

Přikývl.

„Doktor Stuart je o tom přesvědčen. Vypadá to tak, že je tato droga příčinou většího počtu úmrtí a násilí, než si uvědomujeme. Třeba nehody, kdy řidič narazí do stromu bez zjevné příčiny, sebevraždy, masové vraždy... odstřelovači a škrtiči... to všechno sem pravděpodobně patří. Konání lidí, kteří užívají tuto drogu, je nepředvídatelné. Každý jednotlivec si počíná jinak. Doktor říká, že je zděšen celkovou situací v této oblasti –“

„Nepřehání trochu?“

Meyer na mne pohlédl.

„Měl jsi ho slyšet, Traviši. Já jsem mu uvěřil. Měl taky případ několika patnáctiletých, kteří si vzájemně vydrápali oči –“

Oplatil jsem mu pohled.

„Zvedá se mi z toho žaludek. Měli by tu drogu zlikvidovat rovnou u pramene.“

„No, v tom je právě problém. Leckterý středoškolák, který nevynechával hodiny chemie a je ochoten do toho vrazit čtyři sta nebo pět set dolarů, může začít s výrobou v kůlně na kolenou. Stačí

jen pár dnů a vyrobí z běžně dostupných látek fencyklidín. Získají ho jako kapalinu, kterou nechají vykrystalizovat.

Cigareta s marihuanou a štipcem andělského prachu se na ulici prodává za deset dolarů. Pět šest dětí si kupuje jednu dohromady – stačí jim. Chemici, kteří si zařídí laboratoř na výrobu PCP, na tom můžou měsíčně vydělat desetitisíce. Doktor Stuart zastává názor, že někde v bezprostředním okolí Timber Bay musí taková nějaká tajná laboratoř působit. Noyes byl podle něj jedním z překupníků.“

„Úžasné.“

„Doktor Stuart taky tvrdí, že Noyes nebyl natolik vyrovnaný jedinec, aby byl schopen drogy prodávat. Měl nějaké problémy už předtím, než ho Lawless zaměstnal. Snad ho – údajně – z těchto problémů dostal právě Lawless.“

„Zajímalo by mě, jestli dal Nicky Tuckermanovi své vzorky zadarmo.“

„Taky jsem o tom přemýšlel. Ptal jsem se i doktora Stuarta, zda to považuje za možné. Po chvíli uvažování mi řekl, že účinky andělského prachu a účinky alkoholu se od sebe nedají dost dobře odlišit. Říkal, že Tuckerman byl notorickým pijákem celé roky. Domníval se, že má své pití pod kontrolou, ale šel stále více k nebezpečné závislosti na alkoholu a přitom se fyzicky zcela ruinoval. Doktor říkal, že po Lawlessově odchodu se Tuckerman opíjel děsivým způsobem celý duben. Několikrát ho vzaly alkoholické křeče, které mu způsobily škody na nervových tkáních. Asi jako několik sérií elektrických šoků. Tuckerman trpí tukovou degenerací srdce, játra mu pracují jen na dvacet procent, nemá v pořádku koronární tepny a ke všemu má pravděpodobně i cukrovku.“

„Ví o tom všem Gretel?“

„Doktor uváděl, že s ní o Johnově stavu hovořil. Tyto nepříznivé skutečnosti jsou jí asi všechny známy. Doktor jí vysvětloval, že je Johnovo chování nepředvídatelné, ale podle všeho že nebude nebezpečné.“

„Gretel tedy bude muset zůstat s Johnem.“

„Ano,“ souhlasil Meyer. „John nikoho jiného nemá.“

V tu chvíli jsem věděl, že Gretel není taková, aby se vyhýbala povinnostem, které vyplývají z pokrevního svazku. Tuckerman bude

podle všeho žít ještě léta. Máš to dobře načasované, McGee. Jako obyčejně máš štěstí.

Po obědě jsme se vrátili do apartmánu v hotelu. Neměl jsem klid. Znovu jsem si s Meyerem všechno prodiskutoval. Rozebrali jsme záležitosti ze všech možných stran. Narazili jsme – někdy i nechtěně – na více věcí, než nač nás opravňovala naše omezená funkce. Dalo se říci, že jsme se o Timber Bay dozvěděli víc, než jsme chtěli vědět. A starouš Hub Lawless si lebedí někde dole na Yucatanu a snaží se vrátit hodiny svého života do dnů svého mládí.

Procházel jsem se sem a tam po obýváku. Silně jsem zatoužil být s Gretel na pláži. U okna jsem se zastavil, díval se ven a postřehl jsem známou postavičku, jak se objevuje za tenisovými kurty a míří k bazénu. Vyklonil jsem se z okna a získal tak lepší výhled. Zjistil jsem, že se postavička uvelebila na lehátku u samého okraje bazénu.

Sešel jsem dolů, tiše se k ní přikradl a bez vyzvání se usadil na zkřížené nohy vedle jejího lehátka. Billy Jean měla na očích obrovské sluneční brýle s purpurovými skly, na hlavě žlutý turban, na těle žluté bikiny a půl litru kokosového oleje.

„Ještě pořád trváš na tom, že se k tobě nemám za žádnou cenu přibližovat?“

Podívala se na mne a pokrčila rameny.

„Hm... zůstaň si tu... nebo odejdi... na tom přece nesejde, ne?“

„Hele, zajímalo by mě, zda byl Nicky nadopovaný andělským prachem?“

„Myslíš vůbec, nebo právě toho večera?“

„Myslím obojí.“

„Dobrá. Odpověď na obě otázky zní: ano. Drogy užíval často. Ale on sám k tomu říkával, že někteří lidé je snášejí dobře, jiní špatně. No, podle mne je on sám nějak extra nesnášel, když střílel na parkovišti z brokovnice.“

„Chtěl mě zabít, Billy Jean.“

Letmo na mě pohlédla.

„To říkáš ty.“

„Prosím, můžeš mi to věřit. Opravdu to chtěl udělat. Kdyby stál pevněji na nohou, asi by to dokázal.“

Vstala a uvolnila opěradlo lehátka, aby ho sklopila. Pak si lehla tváří dolů na ručník.

„Jo,“ přitakala unaveně. „Tak to tedy opravdu zamýšlel udělat. A kdyby se neminul, mohla jsem ti jít na pohřeb. Jen si to představ.“

„Ale to byla přece extrémní reakce. To bylo šílenství.“

Pokrčila rameny.

„Nicky byl blázen. On vlastně nikdy pořádně nevěděl, co v nejbližší chvíli udělá. Dělal, co se mu zachtělo. Člověk si mohl být jistý, že tam, kde je Nicky, bude vždy veselo, že se tam bude něco dít. Ten krystal mu zmátl hlavu. Tak dobrá... A teď: je mrtvý, nebo není? Proč se o něho zajímáš? Myslela jsem si, že jediný člověk, o něhož se zajímáš, je Travis McGee.“

Ignoroval jsem to.

„Vyzkoušela sis už krystal?“

„Hou! Jednou ano, zlatíčko. Jen jednou. Je to tak silné, že si to člověk ani nedokáže představit. Zatraceně! Plazila jsem se po podlaze, která se pode mnou náhle začala vlnit a prohýbat. Vylekala jsem se na smrt, že se to pode mnou propadne.“

Sedla jsem si do kouta, kde se mi to zdálo být dostatečně bezpečné. Podívala jsem se náhodou na své ruce. Zjistila jsem, že mi prsty srostly dohromady a že mám ruce jako ploutve. Jako takové růžové pahýly. Jednou jsem viděla v televizi dítě s takovýma rukama. Když byla jeho matka v jiném stavu, brala léky, které byly zdravotně závadné. No, a teď jsem měla i já místo rukou takové růžové pahýly. Začala jsem ječet. Ječela jsem a ječela. Jenže pak mi řekli, že jsem ve skutečnosti vydávala jen slabounké mrroukavé zvuky, hleděla jsem si přitom upřeně na ruce a po tváři mi tekly slzy.

Nemám už touhu vyzkoušet si to znovu, ani za nic na světě už ne. Nicky sice říkal, že napodruhé bych mohla zažít něco ohromujícího, ale mně už to za ten pokus nestojí. Kolikrát se mi od té doby v noci zdálo, že jsou mé ruce zdeformované...

Sedím takhle u klavíru, někdo se na mne obrátí, abych zahrála nějakou těžší skladbu, já se nakloním, podívám dolů a vidím znovu ty pahýly. Kdepak. Za celý svět ne a ne. Mně vystačí občas maličko marihuany. A na dovolené štipínek hašiše.“

Otočila hlavu a prohlédla si své prsty. Roztáhla je, jeden po druhém a všechny najednou je zase skrčila, zacvičila s nimi, sevřela je v pěst a podepřela si bradu.

„Billy Jean,“ řekl jsem, „mrzí mě, co se mezi námi stalo.“

„Mohl jsi mě ušetřit toho, že tam přijdeš s tou krysou Mishy. Ke všemu poté, co jsi mi po odchodu z baru nechal ten milý vzkaz.“

„Promiň mi to.“

Otočila se na bok, sundala a složila své purpurové brýle a upřeně se na mne zahleděla.

„Chceš-li začít tam, kde jsme přestali, zapomeň na to. Ublížil jsi mi. Opravdu jsi mi ublížil a já jsem taková, že nemůžu – chápeš – nemůžu se znovu dostat do takové nálady – po tom, co jsi mi tak ublížil. Už ne. Myslela jsem si, že jsi opravdu fajn chlap. Ale ono to jen tak navenek vypadá, ve skutečnosti –“

Pokýval jsem hlavou.

„Máš pravdu,“ souhlasil jsem, „jen to tak vypadá – navenek... Ale na chvíle, které jsme my dva spolu prožili, budu vzpomínat s láskou.“

„Opravdu? Čestné slovo?“

Znovu jsem přikývl.

„Ano. Budu.“

Ušklíbala se a znovu si nasadila brýle.

„Dobře. Já taky. A tak to bude nejlepší... nádherná vzpomínka... Mám pravdu?“

„Jedna z nejkrásnějších.“

„Snad jsi fajn, McGee. Dost možná, že máš snad i srdce. Poslyš, mrzí mě, že jsem proti tobě Nickyho tak poštvála. Nemohla jsem ovšem vědět, že sáhne k něčemu takovému. Koho by to mohlo napadnout?“

Kývl jsem jí rukou a vrátil se zpět do apartmánu.

Meyer ve mně uměl číst jako v otevřené knize. Bavilo ho to, že jsem se pokusil smířit se slečnou Baileyovou. Dost dobře nechápu, proč by se měl bavit tím, že se snažím usmířit se s lidmi, které jsem urazil. Vždyť to tak přece dělá i on sám. Fakt je, že já ovšem urážím lidi častěji než on. Nejen častěji, ale také důkladněji.

Zašel jsem do své ložnice, kde jsem vzal z nočního stolku Lawlessovu barevnou fotografii o rozměrech deset krát třináct centimetrů, kterou jsem tam měl odloženou. Protože byla mírně popraskaná na místě, kde jsem ji přeložil, snažil jsem se ji vyrovnat. Prohlížel jsem si ji v jasném světle u okna, kam jsem poodešel. Podle informace, která byla k fotografii přiložena, jsem věděl, že byla pořízena osmého dubna v Guadalajaře, což by znamenalo, že vznikla sedmáct dnů po Lawlessově srdečním záchvatu. Lawless sedící na fotografii vypadal spokojeně a vyrovnaně, jak si tam tak naléval do sklenice pivo, a překypoval zdravím. Byla to snad jen těžká chřipka? Anebo se opravdu dokázal tak rychle zotavit?

Šerif Hack Ames dostal diapozitiv poštou jen o měsíc později.

Byl-li to srdeční záchvat, je pravděpodobné, že Lawless nechťel podstoupit sérii složitých chirurgických zákroků, a proto se na Santosově a Nadermanově klinice vůbec neobjevil. Proč si však později nevyzvedl svých pět set dolarů, případně proč si nedohodl jiný termín operace? Nemohl tehdy tušit, že za sebou zanechal stopu, která bude jasnější a jasnější a která toho, kdo ji bude sledovat, zavede přímo do Guadalajary. Kam půjde, to ovšem věděl John Tuckerman, jenže John Tuckerman je přece loajální. Do jaké míry je však možné počítat s loajalitou u člověka, kterého jeho nejlepší přítel opustí a zanechá bez jediného centu?

Nějaká žena z Orlanda si prohlížela své diapozitivy z Mexika a poznala na nich Lawlesse jako člověka, jehož fotografie byla prakticky ve všech novinách na Floridě a o němž se mnohokrát hovořilo v televizních relacích. Tannoy a Fletcher to nyní dokázali. Lawless byl viděn v Guadalajaře po dvacátém druhém březnu.

Snímek samotný mi nic neříkal. Nic mě nenapadlo. Prohlížel jsem si Lawlessův oděv. Jeho khaki kazajka s krátkými rukávy byla silně vybledlá od slunce a šedivě bílá v nádechu, jaký vzniká po určitém počtu praní. Přemýšlel jsem o tom, jaké oblečení si vzal s sebou. Všechno, co se rozhodl vzít si, nechal podle všeho ve své tašce v džípu, který zaparkoval u domu na pláži. Snad by nám k něčemu bylo, kdybychom přesně věděli, co chybí v jeho šatníku. Možná by to mohlo naznačit, kam se to se svou slečnou architektkou

chtěl zašít. Plážové oděvy by mohly vypovídat o jedné možnosti, budou-li chybět svetry, bude to hovořit o jiné možnosti.

Podíval jsem se na Meyera. Soustředěně pročítal pondělní vydání listu *Barron's*. Řekl jsem mu:

„Myslím, že by nebylo od věci, zajít si něco ověřit k Julii Lawlessové.“

Primhouřil oči.

„I jí dlužíme omluvu?“ zeptal se. V jeho hlase jsem ten ironie rozpoznal zcela zřetelně. Ale nebylo ho tam tolik, abych se musel cítit dotčen.

Odmítl jsem to:

„Ne, ale napadlo mě, že by mohlo být dost důležité, kdybychom věděli, jaké oblečení si vzal Lawless na ten výlet.“

Usmál se.

„Jsi-li tak neklidný, Traviši, proč si nezajedeš dolů na pláž a nenavštívíš Gretel? Jsem přesvědčený, že by byla ráda.“

„Myslíš si, že se snažím udělat něco – vůbec něco – hlavně proto, abych se nějak zaměstnal?“

„To jediné, co vím, je to, že mě silně znervózňuješ. Vydej se někam, prosím tě.“

„A ty – kde budeš ty?“

„Tady. Půjde-li všechno, jak má jít – budu v posteli.“

17. KAPITOLA

Když jsem dorazil na South Oak Lane 215, zjistil jsem, že je oznámení o domácím výprodeji ještě stále na svém místě na trávníku. Pobledlá žena s tmavě blondatými vlasy a s trpkým úsměvem na obličeji seděla v rozkládací židli, postavené ve stínu, který vrhala otevřená vrata velké garáže. U stolku opodál stálo velice hezké děvče, které se věnovalo přelešťování mosazného svícnu.

„Haló, McGee,“ řekla žena. „My už jsme se tady potkali minule, že? Já jsem Freddy Ellisová. Tracy Lawlessovou znáte?“ Dívka u svícnu na mne vrhla krátký rychlý pohled. „Zdravím,“ řekla a opět se zabrala do své činnosti.

„Vypadá to tak, že jste měli úspěch –“

Unaveně se usmála.

„Když se to tak vezme, tak ohromný. Během víkendu se tady přehnal záplava kobylek. Už skoro nic nemáme.“

„Paní Lawlessová je doma?“

„Přijde za okamžik,“ odpověděla Tracy. „Oč vám jde?“

Obrátil jsem se k ní.

„Říkala mi, že když se budu chtít zeptat ještě na nějaké věci, můžu se tady znovu zastavit.“

„A co by to mělo být?“

„Tracy!“ řekla paní Ellisová varovně.

„Promiňte, ale už ji obtěžovalo hodně lidí,“ řekla Tracy. „Nebylo to pro ni lehké. Teď ten výprodej – a vůbec všechno. Je hodně vyčerpaná.“

„Zeptám se jí. Pokud se mnou nebude chtít hovořit, nebudu ji nutit.“

Zkoumavě se na mne zahleděla a pak přikývla. Doleštila svícen a odložila ho společně s jiným, vypadajícím úplně stejně, na stůl vedle sebe. Rozhlédl jsem se kolem sebe. Zjistil jsem, že zmizely všechny zbraně a také rybářské potřeby. Měl jsem rovněž dojem, že je pryč i většina fotografických přístrojů. Ale jízdní kolo s deseti převody a kuželkářské koule tam ještě stále byly.

Tracy, vedle níž jsem stál, řekla:

„Víte, zjistila jsem, že otvory do koulí pro kuželky se dělají podle individuálních potřeb zákazníka. Myslím, že to nevěděla ani máma. Podle mne se ty koule neprodají. A když ano, tak hodně pod cenou – ale nevím... Není mi ovšem jasné, proč si nikdo nekoupil to kolo. Stálo skoro šest set dolarů a my za ně chceme jen dvě stě – je prakticky zánovní. Víte, otec se snažil dostat do dobré formy. Říkal, že každé ráno bude se mnou a s Lynn vyjíždět na kole... říkal, že na tom kole pak bude jezdit do práce. Skutečnost je ovšem taková, že jsme spolu vyjeli tak třikrát, možná čtyřikrát –“

Z jejích slov nevyznívala žádná mimořádná trpkost. Byla pouze suchá a věcná.

Opodál stálo velké surfovací prkno opřené o stěnu. Začal jsem je důkladně prohlížet. Tracy mi řekla:

„To mám odloženo pro jednu holku. Jenže ona se napřed musí zeptat táty, zda si je může koupit. To prkno bývalo moje –“

„Vypadá kvalitně.“

Přikývla.

„Já vím. Ovšem je nesmysl mít u nás surf. Copak je tady někde pořádný příboj, aby se na něm dalo surfovat? Leda tak při bouři... Víte, já jsem ho ani nechtěla – táta mi ho jednoduše předloni koupil jako překvapení. On vůbec rozhazoval dost peněz...“

„Asi ho těšilo kupovat věci lidem, které měl rád –“

„Řekla bych ovšem, že je to pouze jeden z řady důvodů,“ poznamenala Tracy a odvrátila se. Tentokrát bylo možné v jejích slovech vycítit notnou dávku lítostivé trpkosti.

Julie Lawlessová přijela autem až k domu. Zastavila a vystoupila. V ruce svírala tašku s nakoupenými potravinami. Tracy popošla k ní, odebrala jí tašku z ruky a podle všeho se jí přitom zeptala, jestli si se mnou přeje mluvit. Julie kývla hlavou – přitom mne vyhledala očima a věnovala mi mírný úsměv – a Tracy zašla s papírovou taškou do domu.

I tentokrát probíhal náš rozhovor v obývacím pokoji. A znovu mezi námi stál konferenční stolek. Julie potvrdila, že už slyšela zprávu, že vyšetřovatelé dospěli k názoru, že byl Hub viděn po dvacátém druhém v Mexiku. Ale odmítla to jako nesmysl.

„Hub je mrtvý,“ řekla, „a já to vím.“

„Ukázal vám Hack Ames fotografii, která byla pořízena osmého dubna v Guadalajare?“

Podívala se na mne.

„Chtěl mi ji ukázat, ale řekla jsem mu rovnou, že je to vyloučeno. Jednoduše to nemůže být pravda. Na tu fotografii jsem se proto ani nepodívala. Řekla jsem mu, že je to nejspíš nějaký podvod. V důsledku toho se na mne velice rozhněval. Opravdu se rozčílil.“

„Mám tu fotografii s sebou,“ řekl jsem.

Zavrtěla oběma rukama v zápěstí v odmítavém gestu.

„Ani se mi ji nepokoušejte ukázat.“

„Julie, prosím... Přemýšlel jsem o tom, jaké šaty si asi vzal váš manžel s sebou. Víte, soudím, že by nám to mohlo leccos napovědět o tom, kam měl namířeno. A taky jestli se tam dostal, nebo nedostal.“

Váhala.

Nakonec s rezignovaným povzdechem natáhla ruku, uchopila fotografii a natočila ji ke světlu. Na malou chvíli zavřela oči, otevřela je, znovu se podívala na fotografii a vrátila mi ji.

„Ta sportovní kazajka vám toho asi moc nenapoví,“ řekla. „Víte, je poslední ze čtyř, které si Hub zakoupil u firmy Albercrombie a Fitch – může to být tak patnáct let. Ušili je tehdy ze speciální safari látky. Měly být prakticky nezničitelné. Má nárameníky, čtyři kapsy se záhyby a knoflíky. Vzpomínám si, jak jsem mu na té kazajce zašívala přední část levého rukávu. Ano, tady je to vidět. Roztrhl si to tehdy o nějakou ostrou větev.“

„Pamatujete si, jaké další šaty si vzal s sebou?“

„Nemám tušení. Spoustu věcí si odvezl na ranč. Prý tam i spával.“

„Mohla byste se podívat, co v jeho šatníku schází?“

Zhluboka si povzdechla.

„Tak dobrá... stejně bych se do toho dřív nebo později musela pustit.“

„Možná by bylo lepší odložit to na jindy...“

„Ne,“ odmítla to. „Půjdu se na to podívat. Ale nevím, zda to bude mít nějaký smysl.“

Vrátila se už po několika minutách. Kráčela dlouhými kroky, které byly nepřiměřené k její drobné postavě. Šla rychle, skoro v předklonu, oči jí planuly hněvem, zuby měla pevně stisknuty.

„Tady to máte!“ zakřičela, když přišla blíž. „Čert vás vem!“

Vhodila po mně nějaký kus oděvu. Napřáhl jsem proti tomu na obranu ruku a zachytil něco bavlněného. Julie už stála nade mnou.

„Říkala jsem šerifovi i vám,“ křičela vysokým hlasem, „že to je nesmysl – ta fotografie. Jen se na to podívejte! Podívejte se na ten rukáv!“ nastrčila mi rukáv před oči. „Jápak to udělal, vy chytráku? Tu kazajku si vzal s sebou do Mexika, pak se sem po osmém dubnu vkradl a nacpal ji nazpět do skříně mezi to ostatní šatstvo... Jo? Co jsem vám říkala? Říkala jsem to všem! Hub je – je –“ Zhroutila se na gauč a rozplakala se.

„Julie! Julie!“ oslovil jsem ji důrazně. Chtěl jsem ji vytrhnout z pláče, do něhož upadla. Dívala se na mne, tvář měla propadlou, rozrytou vráskami a zmučenou.

„Rozhodl jsem se, že vám řeknu, proč jsem sem přišel,“ řekl jsem.

„Jestli to bylo proto, abyste dokázal, že je opravdu mrtvý –“
Zakroutil jsem hlavou.

„Ne – ne. Přijel jsem proto, abych očistil Vana Hardera – aby mu vrátili licenci. Laskavost pro přítele. To je všechno.“

Viděl jsem na její tváři, že se tomu zdráhá uvěřit.

„Jen proto? Můj Bože, vy jste se do toho vrhl střemhlav jen kvůli tomu? Co je to za idiotský nápad?“

Přestala plakat.

„Váš manžel a jeho dobrý přítel nechali Hardera v kaši. Harder byl naprosto oddaný vašemu manželovi – který se mu takhle odvděčil...“

Vrhla na mne pohled zúženýma očima. „Co myslíte, McGee – jak se odvděčil mně? A mým dcerám?“

„A bance a přátelům a zaměstnancům... souhlasím. Myslím, že jsem se do toho všeho zapletl také proto, že jsem nechtěl přihlížet tomu, jak dospělá osoba pláče –“

„Byl to můj manžel –“

„Poslouchejte,“ řekl jsem jí, „když jsem byl malý, v mém sousedství žil chlapec, který míval velké množství hraček. A vždy, když jsme si s ním my ostatní hráli, věděli jsme, že ho musíme nechat vyhrát. Protože kdybychom to neudělali, vzal by si své hračky a odešel by... Byl to takový tučnáček.“

„Ve vás, McGee,“ řekla pomalu a důrazně, „ve vás přežívají pubertální představy rytířskosti a čestné hry. Hub dělal to, co pokládal za správné. K čertu, proč mě nutíte, abych se ho zastávala? Prosím, jděte pryč!“

Šerif Hack Ames mě v to pondělí přijal ve tři čtvrtě na čtyři ve své malé sterilní kanceláři bez oken.

Pohlédl na papírovou tašku, kterou jsem přinesl s sebou. „Co to máte?“ zeptal se.

„Nebude se vám to líbit.“

„Chcete ode mě seznam věcí, k nimž denně dochází, které se mi nelíbí a které se mi očividně nebudou nikdy líbit?“

Posadil jsem se naproti němu a vytáhl z papírové tašky sportovní kazajku. Postrčil jsem před něho na stole fotografii, kterou jsem dostal od něho, rozložil kazajku a ukázal na zalátanou díru na přední části krátkého levého rukávu. Šerifova tvář si podržela kamenný nehybný výraz. Řekl mi, abych počkal. Po pár minutách se vrátil s malým rozkládacím diaprojektorem, který měl složený v plechové krabici. Jakmile krabici otevřete, vyklopí se kuželovitá obrazovka s matným povrchem. Diapozitiv se může promítat na zadní stěnu tohoto povrchu. Šerif nacpal šňůru do zásuvky, uvedl přístroj do chodu, vsunul do něj diapozitiv a zaostřil. Pak začal srovnávat kazajku, kterou jsem přinesl, s kazajkou na obrázku. Všímal si nárameníků, límce, zalátaného místa, knoflíků na kapsách. Následně vypnul projektor a zahleděl se do stropu.

„To máte od Julie?“ zeptal se po chvíli.

„Ano,“ přisvědčil jsem, „ona to zašívala. Lawless si podle ní koupil před patnácti lety čtyři stejné kazajky. Tady ta má být poslední z nich.“

„Zatraceně, co vás přivedlo k tomu, abyste se jí na to vyptával?“

„Sám nevím. Začal jsem uvažovat o tom, zda těch stop do Mexika nevede nějak moc. Chtěl jsem po ní, aby zjistila, co si vzal Hub s sebou. Přemýšlel jsem o tom, že kdyby si vzal sněžnice a teplé spodní prádlo, může to naznačit, že je hledán na špatném místě. Nu – přitom jsem jaksi mimochodem narazil tady na to.“

Pohlédl na oděv, jako by ho chtěl sežehnout pohledem.

„Mně se taky stávají takové věci. Vypadá to jako náhoda, ale jen na první pohled. Není to vůbec žádná náhoda. V hloubi policejního mozku neustále něco bdí a pracuje.“

„No – já nejsem policajt.“

„Snad byste o tom měl uvažovat.“

„Nemyslím, šerife.“

„Tak dobrá... k čertu, kam jsme se to dostali? Můžeme konstatovat, že Hub byl v Mexiku někdy v únoru, přičemž ta ženská mohla tu fotku pořídit a datum si poplést dodatečně. Ale nevím proč, nějak se mi to nezdá. Asi proto, že si byla tak hodně jistá.“

„S tím datem nás doběhla. Doběhla nás s nápadem, že Hub Lawless žije...“

„A navíc nás úspěšně nasměrovala do Guadalajary,“ řekl. „Co když chtěla slečna architektka celý koláč zhltnout sama? Co když Huba jenom využila? Podle toho, co o ní vím, její kariéra nemohla být až tak moc oslnivá.“

Předpokládejme, že ti dva se setkali druhý den ráno po jeho údajném utonutí. Možná právě na tom místě, kde on ukryl peníze. Pochybuji, že skákal z lodi i s penězi... Kristin ví, že podle plánu mají nyní vyrazit do Mexika, kde si Hub objednal plastickou operaci. Pak se někam ztratí a budou spolu šťastní až do smrti. Jenže riziko, že by s ním byla tím vším spoutaná, že by ji taky mohli chytit, kdyby lapili jeho, se jí mohlo přestat zdát tak lákavé, jak to vypadalo původně. Bací ho po hlavě, uklidí tělo a ztratí se s veškerou hotovostí. A aby nás svedla na falešnou stopu, pošle nám ten diapozitiv.“

„Hm... Kdyby to udělala tak nebo nějak podobně, bylo by pro ni nejjednodušší – a taky nejbezpečnější, šerife – vrátit se do Atlanty, peníze ponechat v úkrytu a žít tak, jak žila před tím vším. Jenže si už celé dva měsíce vůbec nic nevybrala z účtu, taky tam nic neuložila –

v Jižní atlantské bance a spořitelně jí leží čtyřicet tisíc dolarů, na to nezapomínejte.“

Zadíval se na mne mírně unaveným pohledem, který nevyjadřoval žádný, ani ten sebemenší zákmit myšlenky. Pak se podrbal po hlavě.

„A slídí a slídí a slídí...“

„Byl jsem na ni zvědavý.“

„Jistě. Já jsem taky. Taky manželé, kteří si pronajali byt, jsou zvědaví. A v podniku, kde je zaměstnaná, si vzala dovolenou. Tam se tomu dost diví.“

„Pan Boggs byl tak laskav, že mi to zjistil.“

„Jasně. Co ještě víte a neinformoval jste mě o tom?“

„Tu kazajku jsem přinesl rovnou k vám.“

„To ano. Ale navíc jste se vyhnul mé otázce.“

„Můžu se zeptat na něco já vás?“

„A nač?“

„Kdo hradil Fletcherův výlet do Gaudalajary?“

Pochmurně se zadíval na stěnu za mými zády, pak se obrátil a stiskl knoflík na komunikačním zařízení.

„Fletcher. Ať je kdekoliv, zaříd'te, ať se okamžitě dostaví do mé kanceláře.“

Pohlédl na mě a řekl:

„Pokud jde o Wrighta Fletchera, většinou nijak bystře nereaguje. Pokusím se jít na něho trošku oklikou, připravím mu takovou malou boudu. Řeknu mu, že dnes ráno vyplavilo moře na břeh mrtvolu, kterou bylo možné podle chrupu identifikovat jako Huba Lawlesse.“

„Víte, že Fletcher chodil do domu na pláži, v němž teď bydlí s Tuckermanem jeho sestra, a prováděl tam na Johna Tuckermana nátlak?“

Šerif se usmál.

„Tak dlouho, až ho Tuckermanova sestra vyhnala?“

Šerif se znovu usmál. Nebyl bych nijak nadšen, kdyby byl jeho úsměv určen mně.

„Jsem velice rád, že to víte,“ řekl.

Zhruba po deseti minutách jsem poprvé uviděl Wrighta Fletchera. Byl mohutný jako stěna menšího domu, vysoký asi jako

můj známý Walloway. Když šel, vrzal a zvonil. Měl totiž na sobě samou kůži a kovové náležitosti svého úřadu. Podle Amesova návodu jsem se před jeho příchodem posadil na židli u stěny, zřejmě na židli, na kterou měl usednout Fletcher.

Nepůsobil nijak jistě. Na zátýlku se mu převalovaly dva velké válce tuku.

„Nebyl to pro tebe špatný výlet – zaletět si do Mexika s panem Tannoyem. Víš přece, že bychom si nikdy nemohli dovolit uvolnit tolik peněz, abychom tě tam vyslali. A oficiálně bychom tě tam poslat asi ani nemohli, dokud by to neschválil kongres.“

„Pan Tannoy mě tam opravdu potřeboval. On totiž naprosto nerozumí španělsky. Neříkám, že já hovořím španělsky plynule, ale v mnoha věcech jsem mu mohl prokázat účinnou pomoc.“

„To je výborné. Jsem moc rád, že jsi mu mohl pomoci. A – a jsi přesvědčený na tisíc procent, že je Hub Lawless opravdu tam dole?“

„No... řekl bych, že jsem na tisíc procent přesvědčený, že tam byl. Našli jsme tu pouliční kavárnu, kde ho vyblejskli. Může to být tak tři bloky od hlavního náměstí. Vyfotil jsem ji znovu – fotku jsem ti dal –“

„Nó – to byla velká pomoc.“

Ale, Wrighte – řekněme, že moře vyplavilo tělo a podle chrupu mrtvoly v ní byl definitivně identifikován Hub Lawless. Nevypadal po těch dvou měsících ve vodě zrovna nejlépe.“

„To říkáš vážně? Moře vyplavilo tělo?“

„Počkej, moment, zástupce!“ zarazil ho šerif. „Jsi nějak rychle ochoten uvěřit tomu, že se to stalo... Já jsem byl toho názoru, že jste ho v Mexiku vypátrali. Nebo snad bylo něco tam dole v tom vašem vyšetřování problematické?“

„To nn...e, šerife. Ne, všechno bylo v pořádku,“ dodal už pevnějším hlasem.

„Tannoy nebude rozhodně proti tomu, když pojišťovna nebude muset vyplatit pojistku, co?“

„Myslím – myslím, že dostane nějakou provizi v procentech.“

„Ze dvou miliónů dvou set tisíc to už může být docela hezká sumička –“

„To – to asi ano.“

„Předložil jsi mi zprávu, ve které uvádíš několik osob – je jich pět, že – které mají být ochotny odpřisáhnout, že viděly Lawlesse v Mexiku po dvacátém druhém březnu. Tedy jde o pět řádných, spolehlivých, normálních svědků. Jsou to skutečně lidé, které můžeme posadit do lavice svědků?“

„No – neříkali jsme jim, že by to tak museli opravdu udělat.“

„Jestlipak jim dal pan Tannoy... něco za námahu?“

„Pár set pesos, šerife – tak v hodnotě deseti dolarů. Víš, jako pozornost.“

Šerif stáhl rty.

„Vím,“ řekl ztuhla, „a tebe – tebe ubytovali v dobrém hotelu?“

„Ve velice pěkném hotelu,“ odpověděl Fletcher prostě.

„Dobré jídlo, fajn pití, noční život?“

„No, víš, šerife, Tannoy říkal, že je to vlastně jako dovolená. Nikdo nebude nic namítat, když dobře odvedeme svou práci.“

„Našla se snad nějaká odměna i pro tebe?“

„Vlastně to není odměna.“

„No tak, co to tedy je?“

„Jen stříbrná spona na opasek – jako suvenýr.“

„A dál?“

„No... náhrdelník pro Madge.“

„Stříbrný?“

„Ano.“

„Poslyš, s kolika lidmi jste mluvili, myslím ty, kteří si vzpomněli, že Huba Lawlesse viděli – ale ne tentokrát, nýbrž v únoru?“

Fletcher se zavrtěl na židli.

„Moc jich nebylo.“

„Deset?“

„Víc.“

„Jejich jména nejsou ve zprávě – jak tomu mám rozumět?“

Fletcher si poposedl.

„Pan Tannoy říkal, že by to stejně nikomu k ničemu nebylo. Říkal, že je úplně jasné, že se Huba zdejchl i s penězi, a že není správné, když chtěl přitom obrát i pojišťovnu. Říkal, že pokaždé,

když lidi okradou pojišťovnu, musí zvednout tarify pro nás ostatní...”

„Zmiz!“

„Cože?“

„Zvedni tu svou vypasenou mazanou prdel, Fletchere, a rychle se odtud ztrat’ – ale hodně rychle. Je mi zle, když se mám na tebe dívat. Hnušíš se mi... Vymyslím si pro tebe takový úkol, že na to do smrti nezapomeneš. Ven!“

Když se za jeho zástupcem zavřely dveře, šerif řekl:

„To byla tedy mexická stopa. Tannoyovi to nemůžeme nijak zvlášť zazlívát... je to věrný zaměstnanec své firmy. Tedy: každé firmy, která mu zaplatí.“

No, tak kam jsme se to tedy dopracovali? Vypadá dost pravděpodobně, že Hub od toho února v Mexiku vůbec nebyl. Hm. Možná, že ten diapozitiv poslal on sám – jako falešnou stopu.“

Svraštil jsem čelo.

„Po takové námaze, kterou předtím vynaložil, aby všechno vypadalo jako utonutí v důsledku nešťastné nehody?“

„Dobře. Jenže pak mu došlo, že to nevyjde. Nezapomínejte, že ten dopis s diapozitivem, co mi přišel z Orlanda, jsem dostal až desátého tohoto měsíce, McGee.“

„A předtím, než jste ten dopis dostal, nikdo o Guadalajaře vůbec nemluvil... Ovšem přes všechno, co se tady událo, i když budeme předpokládat, že by ho někdo odtud informoval, zůstávala úniková cesta stále bezpečná. A ta úplná změna názoru na věc – to mohl být vynikající nápad.“

Ames chvíli přemýšlel, aniž by řekl jediné slovo.

„Musíme mít neustále na paměti, že když jsem dostal ten dopis s jeho fotografií, Hub už zmeškal termín, který měl dohodnutý na klinice.“

Poklepával si na kořen nosu, jemně a pomalu. Přitom opatrně zavíral oči.

„Zkusme si to zrekapitulovat. Kdo vlastně mohl vědět o Guadalajaře? Lawless, Kristin Petersenová a John Tuckerman. Je to tak? Tehdy koncem března jsem strávil nemalý počet hodin vyslýcháním Johna Tuckermana. Nedokázal jsem s ním pohnout ani

o centimetr. Ne že by mi vždycky opakoval všechno slovo od slova, to ne. Hned bych věděl, oč jde. Tak to nebylo, ale bylo to téměř jisté...

O. K. Tuckerman do toho musel být zasvěcený. Ti dva byli celý svůj předchozí život velcí a důvěrní přátelé.

Ale nezůstalo mi nic jiného, než z toho stejně vycouvat. Taký Harder mi vůbec v ničem nepomohl. Ta dvě děvčata jen potvrzovala Tuckermanovu historku. Navíc to vypadá, že i když byl do věci podle všeho Tuckerman zapletený, Hub mu nezaplatil. Tuckerman musel opustit svůj byt. Roztřískal auto. Ležel v nemocnici a vykřikoval, že po zdech a také po něm lezou velcí tečkovaní krabi. Co ten by měl z toho, kdyby mi poslal ten diapozitiv?“

Vytáhl diapozitiv z projektoru.

„Číslo jedenáct,“ řekl. „Z nějakých dvanácti nebo šestatřiceti snímků. Film byl vyvolán firmou Kodak v dubnu. A spolu s ním bylo vyvoláno dalších devět miliónů jiných diapozitivů.“ Pohlédl na hodiny. „Pojďte,“ vyzval mne, „ještě to zvládneme do Benova Domu fotografie dřív, než zavřou.“

18. KAPITOLA

Ben měl obličej s narůžovělým nádechem a k tomu kučeravou zrzavou bradku.

„Hacku,“ ozval se, „o tomhle diapozitivu ti nemůžu říct vůbec nic. Exponovaný je perfektně, ovšem dnes, kdy jsme obklopeni plně automatizovanými fotoaparáty, je spíše výjimkou, když dostaneme podexponovaný nebo přexponovaný film.

Jestliže je na snímku Hub Lawless, mohl projít našimi laboratoři stejně jako další tisíce jiných diapozitivů, na nichž byla Lawlessova rodina. Říká se, že hodně lidem nastaly zlé časy, co Hub zmizel. Já na to ovšem doplácím citelně. Je pro mě dost těžké odhadnout snad opravdu kilometry osmimilimetrového filmu, které vypotřeboval, aby zachytil manželku a dcery.

Pokaždé, když jel na lov, chytat ryby nebo se plavit na lodi, pokaždé se vracel s kopcem barevných filmů, které si u nás nechával vyvolat.

Byl zamilovaný do nejrůznějších aparátů. Za ty roky jsem mu jich mohl prodat tak čtyřicet. A těch objektivů, stativů, blesků, diaprojektorů, promítaček a pláten... Stačilo vyslovit jméno nějaké věci a on ji kupoval. Pochopitelně, dost jsem jich potom bral na protiúčet zpátky, ale můžu vám zodpovědně říct, že i tak jich muselo Julii zůstat dost a dost na domácí výprodej. Pomáhal jsem jí při stanovování cen, aby se toho všeho zbavila. Doslechl jsem se, že se jí to za mnou doporučené ceny podařilo celkem dobře prodat.“

„Přinesl vám sem někdy film i John Tuckerman? A přišel ho potom vyzvednou?“ zeptal se šerif. Ben přikývl.

„John? No jistě. Dělal přece Hubovi poslíčka. A pro filmy dokonce chodíval John častěji než sám Hub.“

„A nosil sem John i vlastní filmy?“

„Myslím, že neměl svůj fotoaparát. Vím, že někdy fotografoval, třeba když chtěl být na fotce Hub s velkým úlovkem a tak... Momentky. Namířit a stisknout. Ale je možné, že má i svůj vlastní fotoaparát. Třeba mu nějaký Hub daroval. Ale řekl bych, že Johna fotografování nikdy moc nezajímalo.“

„Přišel sem John pro nějaký film po Hubově zmizení?“

„Ne. Žádný jsme tu ani k vyvolání neměli. To je tak: Hub se ztratil a zůstal mi na běžném účtu dlužen přes sto dolarů.“

„Nechával Hub vyvolávat své filmy hned, jakmile je nafotografoval?“ –

Ben se zasmál.

„Skoro vždycky. Jenže měl hodně těch přístrojů. Stávalo se mu dost často, že nechal použitý film v aparátu a pak zapomněl, co na něj nafotil. Když fotografují profesionální fotografové na speciální filmy, nemůžou si takovou věc dovolit a čekat nějaký extra výsledek. Ovšem běžný barevný film můžete nechat nevyvolaný dlouho a prakticky se mu nic nestane. Je všeobecně známo, že lidi dost často zapomínají filmy ve svých fotoaparátech. Filmy jsou proto vyráběny tak, aby podobná zdržení vydržely.“

„Takže tenhle diapozitiv, který byl vyvolaný v dubnu, mohl klidně vzniknout v únoru?“

„Dokonce i vloni. Pokud ten snímek vyvolali v dubnu, a vy předpokládáte, že to byl Hubův film, tak vás ubezpečuji, že mým podnikem neprošel. Nemusel projít přes žádnou sběrnou. Můžete si zakoupit speciální obálku, v ní pak zašlete film firmě Kodak a ona vám pošle vyvolané diapozitivy na vaši adresu.“

„Hub to také tak dělával?“

„No, občas, když předpokládal, že bude delší dobu pryč, tak si ty obálky kupoval. Pak poslal film vyvolat, a když se vrátil domů, čekaly ho tam už vyvolané diapozitivy.“

Serif mě odvezl zpět k budově soudu, kde stálo zaparkované mé auto. Než jsme se rozešli, poseděl jsem s ním nějakou dobu v jeho voze.

„Zatím jsme se na základě zatraceně početného množství domněnek dozvěděli, lépe řečeno dopracovali k tomu,“ řekl, „že Hub byl začátkem února v Guadalajaře. Věděli jsme, že jeli do Mexika lovit šelmy, ale nevěděli jsme, že jeli do Guadalajary. Řekněme, že se Hub obrátil na Johna, aby vyfotografoval ulici. Přitom Tuckerman zcela náhodně pojal do snímku i Huba. Nedívá se do fotoaparátu, což obvykle lidé dělávají, když je někdo fotografuje. Anebo chtěl John vyfotografovat Huba bez jeho vědomí?“

Pokrčil jsem rameny.

„Je možné, že na dalším snímku – na fotografii číslo dvanáct – se už Hub Lawless usmívá přímo do objektivu. Je také možná varianta, že John stiskl spoušť dřív, než měl.“

„Proč by měli vůbec něco fotografovat?“

„Myslíte... pokud chystali... když si Hub chystal únikovou cestu, kalkuloval s termínem příjetí na klinice a tak dál? Řekl bych, že se snažil chovat jako obvykle. Vždy se přece z výletu vracel s množstvím nadělaných snímků.“

„To je možné. Vycházíme z předpokladu, že film zůstal ve fotoaparátu, Tuckerman ho dal vyvolat a podařilo se mu nějakým způsobem zajistit jeho posláním z Orlanda. Hni... To všechno je hodně nepravděpodobné, McGee. Je to velice přitažené za vlasy. Sakra, proč by měl John Tuckerman usilovat o překažení Hubových plánů, když mu je předtím sám pomáhal realizovat?“

„Nemuselo se mu líbit, že zůstal bez financí –“

„Vycházíte s ním dobře?“

Přikývl jsem.

„Výborně.“

„Mohl byste zkusit vysondovat, zda bude John ochoten hovořit o fotografiích, případně jestli se bude tvářit nějak zvláště při zmínce o nich. Co vy na to? Třeba jen proto, abyste uspokojil svou zvědavost.“

„Vaši ne?“

„Ne. Mám-li touhu se něco dozvědět, stačí, když dám pokyn Fletcherovi, aby se do toho pustil. A on už startuje. Mimochodem, nemám povolení nikoho jmenovat jako svého pomocníka, dokud nedojde k vyhlášení stavu pohotovosti. Rozumíte mi?“

Usmál jsem se.

„Šerife, dozvím-li se něco, o čem budu mít sebemenší důvod si myslet, že byste to chtěl vědět, budu se vám to snažit sdělit.“

Ruku už jsem měl položenu na klíce auta a chystal jsem se vystoupit.

Otočil se ke mně.

„Sed'te ještě chvíli tiše, McGee.“

„Ano, pane!“

„Víte, McGee, když se to tak vezme kolem a kolem, vy mě dokážete pořádně dožrat. Dneska ráno jsem se zastavil u jistého chlapíka a ten mi tvrdil, že jste o sobě hovořil jako o právníkovi.“

„Vyloučeno.“

Poklepal pravičkou na volant. „Byl to Stanley Moran.“

„Aha. Už vím. Řekl jsem mu, že nebude-li se řádně chovat, pošlu mu soudní předvolání. Ale nijak jsem nepředstíral, že jsem právník. On se mne na to sice výslovně zeptal, ale já jsem neodpověděl.“

Serif si odfoukl.

„Navíc mě znervózňuje, že jen tak zmizela ta architektka. Vypadá to, že si zabalila věci, odešla z bytu, odjela autem do Orlanda a odtud někam odletěla, aby se už nikdy nevrátila. Mělo to tak být, nebo ne?“

Potřásl jsem hlavou.

„Nechápu, co tím myslíte.“

„Dnes ráno jsem si prošel věci, které tady nechala. Snažil jsem se na ně dívat tak, jestli snad mezi tím nechala něco, co by stálo za to, aby si to vzala s sebou. Půjčil jsem si obraz, který tady nechala. Je jen takhle maličký,“ ukázal rukou, „stěží větší než nejmenší obálka na dopis. Rám má lehounký. Na zadní stěně je napsáno jméno clearwaterské galerie. Ten obraz se jmenuje *Pobřežní hlídka*.“

Zavolal jsem si do galerie a informoval se na ten obrázek. Vysvětlili mi, že ho zakoupila slečna Petersenová v lednu letošního roku za sedm set padesát dolarů plus daňovou přírážku. Ten obrázek by se velmi snadno umístil do tašky mezi šaty. Víte, kdyby si člověk chystal věci v roztržitosti, nebo chtěl dejme tomu vypadnout v časové tísni, pochopil bych, že přehlídne obrázek za padesát nebo sto dolarů. Ale obrázek za sedm set padesát dolarů?“

„Její věci mohl balit někdo jiný, odvézt je autem do Orlanda, koupit letenku, nechat naložit zavazadla do letadla, auto nechat stát na letišti, pak nenastoupit do letadla a odjet autobusem bůhvíkam... zavazadla zapadnou někam do letištních skladů.“

„Ano. To by celkem vhodně doplnilo skutečnost, že slečna Petersenová po dvacátém druhém březnu nevybírá ze svého účtu žádné peníze.“

„Ovšem na druhé straně, když člověk spěchá a cestuje jen tak nalahko, proč by se měl obtěžovat s obrázkem za sedm set padesát dolarů, prchá-li s osmi sty tisíci dolary?“

„Pokud někdo o celé té akci věděl, McGee – tak mohli Huba a jeho slečnu lapnout, obrát o peníze, těla zahrabat na vhodném místě hezky hluboko pod zem, pak narafičit tu věc s diapozitivem, čímž se obrátí veškerá pozornost směrem k Mexiku –“

„A kdo například by to měl udělat?“

„Vím, vím. Člověk jako Tuckerman rozhodně ne... Určitě Julie Lawlessová také ne.“

Na prchavý okamžik, na jednu kratičkou chvíli jsem pocítil závan silného pokušení vyzradit šerifovi, co jsem se dozvěděl od Gretel a Johna o plánu, který si vymyslel Hub Lawless, o srdečním záchvatu, který Huba postihl, o žlutém džípu i o vzkazu, jenž John předal Kristin Petersenové. Ale uvědomil jsem si, že mi Gretel důvěrovala a že k důvěře přemluvila i svého bratra.

Budu-li mít smůlu, tehle chlápek bez výrazu ve tváři, ale jinak zatraceně nebezpečný, se jednoho dne dozví, co jsem zjistil, a také se pravděpodobně dozví, že jsem mu to zatajil. Hack Ames dokázal obyčejným chováním, obyčejným způsobem, obyčejnými gesty a normálním tónem vzbudit v člověku takový respekt, který skoro hraničil se strachem.

Bylo už pozdní odpoledne, když jsem svého šedého dodge nasměroval přímo na jih. Namlouval jsem si, že mám v úmyslu promluvit s Johnem Tuckermanem ohledně té fotografie, ale ve skutečnosti mi hlavu vyplňovala Gretel. Probíral jsem stovky jejích fotografií, zhotovených neviditelným osobním fotoaparátem, který dodává okamžitě prostorové, zářivé a neblednoucí barevné snímky.

Písal jsem si.

Přesvědčil jsem sám sebe, že vyřešení záhady Hubbarda Lawlesse je z mé strany pouhým nervovým reflexem. Prostě to není můj problém. Van Harder bude očištěn od obvinění a dostane zpátky svou licenci. Šerif je ochoten vyřídit to bez dalšího naléhání.

Pokud jde o mne, může se celá oblast utopit v andělském prachu. Jediné, po čem jsem horečně toužil, bylo zmocnit se své

vyvolené a zmizet. Nejraději a nejlépe na *Srdcovou sedmu*, kterou mi Van Harder dopraví do přístavu.

Snažil jsem se vyhýbat větším dírákům na cestě. Po mé pravici klouzalo k západu hasnoucí slunce. Těsně vedle cesty seděl zajíc. Když jsem ho pomalu míjel, přestal přežvykovat. Na poštovní schránce se uvelebil malý jestřáb. Odlétl pryč ve chvíli, kdy jsem tam zatáčil.

Konečně jsem uviděl dům.

Maličký zelený fiatek byl stále zaparkovaný pod jeho křídlem. Při vjezdu do dvora jsem opakovaně stiskl klakson. Zastavil jsem, vystoupil z auta a čekal. Předpokládal jsem, že Gretel vyjde na verandu. Ale nikoho nebylo vidět. I vzduch byl tak stojatý a nehybný, že se nezachvěl jediný lísteček, nepohnulo stébélko, dokonce nebylo slyšet ani ptačí zpěv. Nic, ticho...

Začal jsem spěšně vystupovat po schodech, které pode mnou značně vrzaly, nahoru na verandu.

„Haló! Hej! Gretel! John!“

Nic. Žádná odpověď.

Přešel jsem na druhou stranu verandy, která byla obrácena k zálivu. Když jsem míjel okna, nahlédl dovnitř, ale nic jsem pořádně neviděl. Pokusil jsem se otevřít prosklené dveře. Zjistil jsem, že nejsou zamčeny. Uvnitř bylo vidět, že je na stole prostřeno pro dva lidi. V krbu byl připraven papír a dřevo, aby bylo možné ihned rozdělát oheň, kdyby se večer ochladilo.

„Haló?“

Můj zrak padl na starý známý dalekohled, který ležel na verandě. Napadlo mne, že tam leží tak, jako by spadl ze zábradlí. Zvedl jsem ho. Napadlo mě, že jsou Gretel a její bratr nejspíš někde na pláži a že je dalekohledem určitě uvidím. Jakmile jsem se zadíval do dalekohledu, bylo mi, jako by mi mělo levé oko vypadnout z důlku. Dalekohled musel skutečně spadnout a hranoly v levé polovině se posunuly mírně nabok.

Po obzoru pluly mraky. Zapadající slunce k nim rychle klesalo. Přimhouřil jsem oči a zadíval se pravým okulárem dalekohledu, když jsem ho uzpůsobil pro můj zrak. Propátral jsem pravou stranu pláže,

ale nic jsem neviděl. Přešel jsem levou stranu dolů k jihu. Ani tam jsem nic nepostřehl.

Najednou jsem si všiml něčeho v malé prohlubenině svahu jedné z dun, obrácených k moři. Bylo to v místech, kde se pláž pozvolna stáčela k západu. Sluneční paprsky se jasně odrážely od ostrého hřebene duny. Opřel jsem si dalekohled o jeden ze sloupků, které podpíraly střechu, a snažil jsem se ho lépe zaostřit. Předmět jsem mezitím ztratil ze zorného pole. Pečlivě a pomalu jsem ho vyhledal znovu. Zjistil jsem, že je to lidská postava, ležící s tváří obrácenou dolů do písku. Zdálo se mi, že je to žena. Je to Gretel?

Vzdálenost byla příliš velká, než aby mohl člověk s jistotou usoudit, že jde opravdu o ženskou postavu. Potřeboval bych silnější dalekohled, aby se to dalo určit s jistotou.

To nemůže být Gretel...

Náhle jsem se nacházel dole na pláži. Běžel jsem po udusaném písku ze všech svých sil. Oddechoval jsem, sténal a přesvědčoval sám sebe, že to není Gretel. Opakoval jsem si to pořád dokola, jaksi do rytmu. Utíkal jsem. V tu chvíli jsem nevěděl – a ani později jsem si to nedokázal vybavit – jak jsem se vůbec dostal na pláž.

Je zvláštní a podivné, kolik různých myšlenek může za určitých okolností probíhat člověku hlavou současně. Je-li to Gretel, může se slunit. Na svahu leží proto, aby získala lepší, žádoucnější úhel proti zapadajícímu slunci. Jistě – je to tak. Je to jasné. Až k ní doběhnu sprintem jako blázen, podívá se na mě a začne se mi smát. Jenže ona ležela tak nehybně... No co, stane se, že člověk, který se opaluje, na sluníčku usne...

Když jsem doběhl k ležícímu nehybnému tělu na vzdálenost asi čtyřiceti metrů, do uší mne udeřil ostrý, suchý, praskavý zvuk. Přesně takový, jaký vydává rychlopalná karabina malého kalibru, když se z ní střelí pod širým nebem. Jevilo se mi to tak, že výstřel vyšel z míst, ležících někde přede mnou, jako bych protáhl pomyslnou čáru přes nehybné tělo Gretel kamsi dále. Udělal jsem ještě dva dlouhé skoky, když mi spolu s druhým ostrým prasknutím biče prolétlo něco se sykotem pravým rukávem mé sportovní košile a spálilo mi to horní část pravého ramene. Vzápětí jsem uskočil z vlhkého udusaného písku pláže stranou do měkkého a sypkého písku

a rozběhl jsem se způsobem, jemuž jsem se naučil kdysi dávno. Nepravidelně jsem kýval celým trupem ze strany na stranu, předkláněl jsem se, když jsem znovu pocítil mrazivý závan hrůzy. Na bříše jsem přímo cítil místo, kam směřuje hvízdající kulka. Měl jsem před sebou posledních pár metrů. Praštil jsem sebou do písku a lezl po čtyřech. Poslední úsek jsem se už koulel. Několikrát jsem se v nepravidelném rytmu převálil a byl jsem těsně u ní.

Na pláži nikdo nebyl, na dunách jsem také nikoho neviděl. Střelec musel být někde těsně za hřebenem, a pokud chtěl vystřelit, zřejmě vždy jen povystrčil hlavu, zacílil a vypálil. Svah duny se tady zvedal tak strmě, že když jsem pohlédl nahoru, nedohlédl jsem na hřeben. Musel bych zvrátit hlavu mnohem víc dozadu, ale na to jsem neměl čas. Takto jsem nad sebou viděl pouze hladkou písčnou stěnu.

Gretel měla své tmavohnědé vlasy na temeni hlavy slepeny do husté čokoládově tmavé hmoty. Kousek od té tmavé změti se promenovaly dvě velké lesklé masařky se zelenými křídly. Její tvář ležela tak, že byla ode mne víc než polovinou odvrácena. Prsty byly zabořeny do písku, jako by se chtěla po svahu vyškrábat nahoru. Na nohou měla šortky hnědě rezavé barvy a nad nimi bílé tričko, které bylo na zádech pocákané hnědnoucími skvrnami zaschlé krve. Na jedné noze – pouze na levé – měla obutou tenisku.

Srdce mi stáhlo strašlivé zoufalství. Zaplavila mne syčivá prázdnota, která se ode mne táhla kamsi donekonečně a odtud až někam do věčnosti.

Pomalu, pomaličku zalila celý svět charakteristická oranžová čára, která se pokaždé objevuje těsně před vlastním západem slunce. Jakmile sklouzlo slunce za mraky, zezlátly a jejich odraz zabarvil svět.

Ještě nikdy v životě jsem neviděl tak klidný záliv. Žádné vlny, žádní ptáci, žádné stopy po všežravých rybách, žádná plavidla, která by směřovala po mořské hladině k obzoru nebo ke břehu. Nic. Moře zbarvené touto neobvyklou barvou jsem viděl už několikrát. Bylo to na Tahiti, na Ceylonu, v Granadě a na Grenadinách.

Bylo to měděné moře.

Ale tak prázdné jako nyní jsem ho ještě neviděl. Asi tak nějak muselo vypadat kdysi před dávnými věky, dříve, než se ve slané vodě zrodili první živočichové a začali ji opouštět, aby se začali množit a žít na prázdné zemi. Otočil jsem hlavu a přes rameno dívky, do níž jsem se zamiloval, jsem viděl *prázdné měděné moře*. Bylo tiché a čekající, jako by se běh současného světa zastavil mezi dvěma nádechy.

Snad bylo na samém začátku života právě takové. A snad bude zrovna takové, až člověk dokáže ve své neustávající ničitelské snaze vyhubit na modré planetě všechno živé. Zbude jen písek, horko a voda. A smrt...

Nad vodou sem mířil osamělý racek. Šikmo zatočil k pobřeží a měl dostačující výšku, aby se hladce přenesl nad vrcholem duny. Měl přelétnout po pravé straně, tak šedesát metrů přede mnou. Když se však přiblížil k hřebenu duny, náhle výstražně zakřičel, odbočil vlevo a zamířil ostře nahoru.

Tam tedy je.

Tam číhá. X. Neznámý. Střelec. Rychle jsem se postavil a ještě rychleji ulehл zpět do písku. Zvedá-li se člověk za podobných okolností pomalu, poskytuje tomu druhému čas, aby mu vyrobil třetí oko uprostřed čela. Před očima jsem měl uchován vjem hřebene duny. Byl prázdný. Nic jsem nezahlédl. Žádný odlesk slunce na kovu, žádný oválný obrys hlavy nebo siluetu širokých ramen. Podíval jsem se znovu. Všude jen větrem uhlazený hnědožlutý písek. A ještě jednou. Opět nic.

Terén mi nesliboval žádnou výhodu. Nemohl jsem si představovat, že vyběhnu po svahu nahoru. Mohl jsem se snažit, abych se tam dostal plazením a přískoky, ale věděl jsem, že pokud se budu drápat nahoru po drsném a klouzajícím písku, stejně se stanu lehce zasažitelným terčem jako jelen v hlubokém sněhu. Mohl bych se snad vydat horizontálním směrem, ale ne příliš daleko. Mírná propadlina a po levé straně stejně mírná vypuklina, která mi z levé strany skýtala sice malou, ale přece jen dostačující ochranu před pohledem z hřebene duny, se asi po šesti metrech ztratily.

Po své levé ruce, ve vzdálenosti necelých tří metrů jsem postřehl trčet z písku nějaký předmět. Byl to konec čehosi, co asi před mnoha

lety vyvrhlo moře na břeh. Vypadalo to, že by to mohlo být dřevo, ale ve zlatočervené sluneční záři, která všechno zalévala, se to nedalo vůbec rozpoznat. Pocítil jsem potřebu zbraně. Jakékoliv. Alespoň kámen, hůl, kyj, cokoliv, jen nemít tak prázdné ruce. Je to asi jakýsi prastarý instinkt z dávno minulých dob. Člověk užívá nástroje. Zřejmě se asi už tehdy, když ho machairodus, šavlozubý tygr, trhal na kusy, natahoval po příhodném kusu klacku, aby s ním šelmu udeřil v bezmocné touze zabít. Teď nebylo vůbec důležité, že každá věc, kterou bych tady na pláži našel, by mi nepomohla ubránit se tygrovi ani kulce. Té už vůbec ne. Chtěl jsem něco svírat v ruku. Nějaký nástroj – určitý druh duchovní záštity.

Doplazil jsem se k tomu předmětu. Dřevo. Je vhodného tvaru a velikosti, dá se uchopit. Je ale moc krátké, nebo příliš dlouhé. Je krátké na to, abych ho mohl použít jako zamýšlenou zbraň, nebo tak dlouhé, že ho nedokážu vytáhnout z písku celé? Hrabal jsem kolem dřeva oběma rukama. Vytáhl jsem ho... Byl to asi šedesát centimetrů dlouhý dřík kanoistického pádla. Uchopil jsem tu *zbraň* kousek od místa, kde se kdysi ulomil list pádla. Na opačném konci byli přichyceni ostří mořští živočichové. Ten kus pádla v mých rukou působil v tomto prostředí stejně jako rudozlatá zář zalévající pláž – jaksi cizorodě, jako by sem nepatřil. Kánoe patří ke krásným jezerům, letním šatům, velkým kloboukům a hudbě, která se libě nese nad vodou do daleka.

Počáteční panika v mém nitru se zmírnila a začala opadávat. Hladina adrenalinu v mé krvi se ustálila na přijatelné úrovni, abych mohl situaci začít zvládat rozumem. Je to můj osud. Už dávno jsem zjistil, že podstatou své bytosti po podobných situacích prahnu. V takových chvílích vnímám, že *žiju*, a plně a intenzivně si to uvědomuji. Veškeré mé pocity – jako u ostatních lidí – se zřejmě vyostřují vědomím bezprostřední blízkosti smrti. Vylučují se enzymy.

V hloubce své duše jsem se snažil přesvědčit sám sebe, že vražedný nástroj se ze mne stal při pohledu na Gretel, ležící tváří v písku. Ale byla to pouhá výmluva. Akceptoval jsem totální riziko a nebezpečí s krutou radostí. Věděl jsem, že pokud mě dostane – ať je to kdokoliv – bude muset být zatraceně dobrý. A stejně – i když

bude, udělám něco, co v něm vzbudí nemalý úžas. Napětí, které mne prostoupilo – ovšem chladné a nevzrušivé – mě teď bude ovládat až do samého konce, kdy se všechno rozhodne. Potom budu buď mrtev, nebo vše začne znovu.

Prázdné měděné moře vedle mne bylo úplně tiché.

Plazil jsem se jako housenka po svahu nahoru. Mírně jsem se uchýloval vpravo. Věděl jsem, že mě neznámý střelec uvidí, že se dostanu do dráhy jeho střely dříve, než se dokážu vydrápat na hřeben. Plazil jsem se pomalu. Neustále jsem pošilhával po místě, kde před chvílí letící racek uhnul ze svého původního směru. Svaly jsem měl napjaté. Celé tělo jsem udržoval ve střehu. Každým momentem jsem byl připraven mrsknout sebou dozadu. Věřil jsem, že dopadnu pod tu vypuklinu nedaleko Gretel.

Čím víc jsem se přibližoval k vrcholu duny, tím víc se zmenšovala má šance dostat se pod vypuklinu nezraněn. Ale z míst, kam jsem se dostával, bylo jednodušší číhat na neznámého. Anebo na neznámou... Nebo na neznámé? Taky na *to*...

Na tomto místě byla duna o poznání vyšší než před domem. V případě, že by se někdo objevil a střelil po mně z menší vzdálenosti, by snad bylo lepší přehodit se přes její hřeben, sklouznout po její zastíněné straně dolů a riskovat, že tam najdu nějaký úkryt.

Konečně jsem se přiblížil k hřebenu. Měl ostrý, zubatý okraj. Nalézal jsem se na padesátistupňovém svahu. Zaťal jsem prsty poblíž hřebene a bradou jsem se dotýkal písku. Byl jsem stoprocentně přesvědčen, že tam na druhé straně někdo číhá ve střehu na terč, který se mu naskytne nad hřebenem. V té chvíli budu mít za sebou pomalu hořící nebeský oheň zapadajícího slunce.

Přitáhl jsem nohy k tělu, pádlo stiskl pevněji v ruce a začal zhluboka dýchat. Nejlepším způsobem, jak se dostat na druhou stranu duny v tom absolutním tichu, které kolem mne panovalo, bylo rázem se přehoupnout a přitom děsivě a strašně vykřiknout. To jistě střelce vyleká nebo přinejmenším vyvede natolik z míry, že buď na malý potřebný okamžik ztuhne bez hnutí, neschopen žádného pohybu, nebo začne bezhlavě střílet. Váhal jsem. Mé váhání mi

připomnělo okamžiky, kdy jsem jako malý kluk na okraji střechy váhal, zda mám skočit dolů, nebo ne.

Najednou jsem v tom bezdném, a nekonečném tichu zaslechl zdánlivě nesmyslný zvuk. Připomínal totiž dýchání. Hluboký, odfukující nádech. Dlouhý, unavený výdech. *Nádech – výdech. Nádech – výdech. Nádech – výdech.* Jako by o něco níž na odvráceném svahu duny odpočíval a oddechoval unavený drak. Nyní byl zvuk jasný a pravidelný. Usiloval jsem se identifikovat ho. Zdál se mi známý a povědomý. Vtom se na konci zadýchaného nádechu ozval cinkot kovu a zaváhání před dalším nádechem.

A tu jsem najednou *viděl*, co je to za zvuk. Předtím jsem ho nepoznal proto, že byl vzhledem ke stavu nervového napětí, v němž jsem se nalézal, naprosto nesmyslný. Samozřejmě, že můžou být dva. Nesmím přestat být obezřelý ani na jediný okamžik. V pravou chvíli jsem měl pustit z hlavy tu úplně nevhodnou myšlenku překulit se přes hřeben duny, s řevem se rozběhnout dolů po svahu a mávat přitom nad hlavou zbytkem prádla.

Maličko jsem se stáhl zpátky. Posouval jsem se přitom mírně šikmo, takže jsem se dostal přesně nad místo, odkud se ty zvuky ozývaly. A pak jsem opatrně vysunul hlavu tak, abych mohl nahlédnout přes okraj duny.

Na odvrácené straně duny bylo víc stínu. Červená zář, která na mé straně zalévala svět, tam byla temnější a šerá.

O něco níž pode mnou nabíral suchý sypký písek těžkou lopatou muž. Byl to John Tuckerman. Nádech, který jsem před chvílí slyšel a poslouchal, způsobovalo ostří lopaty, jak s odfouknutím zajíždělo do písku, tichý výdech a svist, který následoval, byl způsoben tím, jak odhodil v širokém oblouku obsah lopaty daleko za sebe.

Jak tak odhazoval písek, uvědomil jsem si, že písek, který odhodil, byl vzápětí nahrazován novým, který se sesouval ze svahu duny na místo odhozeného. Pod scvrklou, sluncem připálenou pokožkou se mu námahou na zádech, na ramenou a na pažích napínaly svaly. Pracoval tak, jak pracuje člověk, který nezná hranice svých možností. Pracoval jako blázen...

Neměl na sobě vůbec nic – žádný kousek oděvu. Vykonyval pekelnou práci. Podle čerstvých spálenin na celém těle a podle velké

hromady písku za ním se dalo předpokládat, že si tak počíná celý den.

Vykopával z písku žlutý džíp.

Předek džípu byl nasměrován k jihu – souběžně s hřebenem duny. Kola i celá pravá strana vozidla byly ještě pokryty lavinou drsného červenohnědého písku. Ale bylo možné docela zřetelně rozeznat, že za volantem džípu sedí postava. Ruce měla složeny v klíně, hlavu skloněnou na prsa. Vypadala jako neopracovaná socha z písku tmavšího odstínu. Směrem od džípu ke mně zalétl téměř nepostřehnutelný závan větru. Ucítíl jsem slabý, sladký pach, jaký vzniká při rozkladu a hnití. Chtělo se mi zvracet, když jsem pochopil, že písek má tmavší nádech proto, že je nasáklý tekutinami, které vycházejí z organických tkání. Na druhém sedadle vedle řidiče se v písku nezřetelně rýsovala počínající oblina, která byla podle všeho – soudě podle velikosti a tvaru – temenem hlavy další osoby.

Hledal jsem očima pušku. Objevil jsem ji necelých šest metrů od pravého předního nárazníku džípu, kde byla opřena o zakrslý keřík bez listů.

Tuckerman se napřímil a přestal s odhazováním písku. Náhle promluvil. Jeho řeč zněla lehkým konverzačním tónem, ale s jakýmsi neobvyklým, podivným akcentem. Sladký, lísavý tón mu hlas vyladil výš, než byla jeho obvyklá barva, takže se nyní téměř podobal hlasu ženy.

„To bys mi neměl říkat, Hube. Já tě odtud dostanu, však uvidíš. Můžeš se vydat na cestu... Dělán přece vždycky to, co ode mě chceš... Nebo snad ne?“

Předklonil se a naslouchal, jako by čekal na odpověď. Zůstal tak několik chvil.

„Ale ne,“ začal po chvíli odpovídat. „Ona si chtěla vzít všechny peníze a zmizet sama – bez tebe... Ale já,“ usmál se strašným úsměvem, „já jsem ji přinutil, aby počkala... Hube, já jsem tu děvku přinutil počkat. A teď tu milá Krissy odpočívá vedle tebe – nebo snad ne? A to je přece důkaz. Hned vás vykopu, nastartuju motor a vy se můžete znovu vydat na cestu –“

A zase na chvíli přestal házet lopatou a naslouchal.

„Sakra, Hube, zapomněl jsem. To je všechno. Věděl jsem, že si mám něco zapamatovat, jenže jsem zapomněl, co. Když jsem tě sem odvezl, abys byl v bezpečí, přisunul jsem džíp k duně, posadil tě za volant, vylezl jsem si nahoru na dunu, lopatu jsem měl s sebou – a netrvalo to ani deset minut, co jsem na tebe sesunul dostatečné množství písku. Ne, určitě to ani tak dlouho netrvalo. Takže jsem nemohl vědět, že mi to bude trvat tak dlouho, až vás budu chtít zase vykopat. Vy dva se budete mít v Mexiku výborně. Už tě přestali hledat. Tak neodmlouvej a nechej mě pracovat v klidu, ano?“

Jeho nepřírozeně sladký, vysoký hlas zapříčinil, že mi na rukou naskočila husí kůže. To už nebyl konflikt člověka s člověkem. Tuckerman se proměnil v jakousi mechanickou hračku, k níž jsem se musel dostat a vypnout ji. Mechanický muž pak narazí do stěny. Bude se snažit jít dál. Upadne na zem, jeho nohy budou dělat dál kroky ve vzduchu. Jemná ozubená kolečka a pružinky v jeho mechanismu budou v chodu až do té doby, dokud neustane chod celého systému.

19. KAPITOLA

Zatímco jsem se rozhodoval, který nejlepší a nejbezpečnější pohyb mám udělat, vykopával Tuckerman zadní část džípu. Najednou se větší část písku sesunula a odhalila hlavu a ramena postavy sedící vedle těla Hubbarda Lawlesse. Postavy, která byla stejně tichá a tmavá jako on.

Byl jsem ukryt za hřebenem duny před Tuckermanovými očima a snažil jsem se přesunout vpravo tak, abych na sebe žádným pohybem neupoutal jeho pozornost. Zastavil jsem se až na místě, kde jsem se ocitl přímo proti jeho pušce.

Svůj výpad jsem po rychlém zvážení načasoval tak, aby k němu došlo právě v okamžiku, kdy Tuckerman zvedá těžkou lopatu, plnou písku, a obrací se dozadu, aby písek z lopaty sklouzl dozadu za něho. Ted'!

Řítil jsem se dolů po svahu obrovskými skoky.

Lopata v pohybu mě zasáhla přímo pod pravé koleno a podrazila mi nohy tak, že jsem přistál obličejem na tvrdém úpatí duny. Ve snaze zabránit pádu jsem pustil z ruky svůj zbytek pádla. Ve chvíli, kdy se ke mně Tuckerman obrátil s puškou v rukou, jsem bleskurychle vyskočil na nohy, ačkoliv zlomek sekundy předtím jsem měl pocit, že je mám obě zlomené. Vrhл jsem se po svém pádlu, pevně ho sevřel a začal se koulet k němu.

Uslyšel jsem známý praskavý suchý zvuk prvního výstřelu. V levé části sedacího svalstva jsem ucítil pálení a zadek mi zmrtněl. Ale to jsem se už přikouel k Tuckermanovým nohám. Vyskočil jsem tak rychle, jak jsem jen mohl, a srazil ho svým pádlem na písek. On však vzápětí vyskočil – s jakousi děsivou pružností elastického panáka z gumy, s hroznou silou. Levou rukou jsem sevřel sklánějící se hlaveň pušky a vši silou jsem trhl ve chvíli, kdy se mi ji snažil vyrvat, přičemž jsem ho současně praštil mocnou silou svým pádlem. Jenže náraz byl sotva citelný, nezasáhl jsem ho tak, jak bylo třeba.

Poodstoupil a namířil mi doprostřed čela. Před mým duševním zrakem se v té chvíli objevila malá dírka, kulatá a černá, kterou provrtá kulka, až mi vnikne do hlavy. A vzápětí řídka kaše, jaká vznikne, až mozek vyletí z lebky ven.

„Johnny!“ vykřikla v tu chvíli Gretel.

Byl to dlouhý, strašný, naříkavý výkřik plný nekonečného zoufalství. V tu chvíli jsem klečel na obou kolenou, jako bych vzdával poctu svému katovi. Pohlédl jsem úkosem přes rameno. Na hřebenu duny jsem spatřil Gretel, jak tam stojí, vysoká, maličko se kymácí, doširoka rozkročená. Její postava se odrážela od pozadí vínově červeného nebe.

Tuckerman přeběhl pohledem ode mne k ní.

Strhl pušku a zacílil jejím směrem.

Ve stejné chvíli jsem po něm mrštil velkou silou své pádlo, přímo proti jeho obličeji. Vystřelil. Znovu jsem se podíval ke Gretel. Viděl jsem ji, jak se potácí k nám. Sklouzla dolů po svahu a strhla s sebou malou lavinu písku.

Zůstala ležet s hlavou téměř zasypanou pískem.

Bez pomýšlení na pušku jsem se k ní vrhl. Klopýtal jsem, plazil se a potácel, až jsem se k ní vydrápal. Chytil jsem ji za rameno a vytáhl jí rychlým pohybem hlavu z písku. Vycházely z ní chraptivé zvuky, jak se snažila vyplivnout písek, který se jí dostal do ústní dutiny a do krku.

John Tuckerman si v té chvíli počínal zvláště.

Zdálo se mi, že se na nás pokouší zacílit puškou, kterou stále pevně svíral v rukou. Ale jednou rukou ji pustil a snažil se přiložit si ji na krk. Přiskočil jsem k němu s úmyslem mu ji vytrhnout. V té chvíli ji už ale on sám pustil a stiskl si krk i druhou rukou. Vydával přitom vzlykavé, sípavé zvuky. V šeru pod dunou jsem postřehl zářivý proud krve z tepny, která mu stříkala mezi prsty a v širokém proudu stékala po ochlupení na prsou dolů na břicho, ke slabínám a po obou stehnech.

Vypadal hodně překvapeně. Náhle se mi zdálo, jako by se na mne usmál mírným, plachým úsměvem, jakým se usmívají ti, kdo se dopustili nějakého závažného společenského přestupku. Stejným způsobem se na mne jednou zahleděla dívka, které spadly kontaktní čočky do talíře s večeří.

Udělal dva kroky směrem k džípu a pak se zvolna spustil na všechny čtyři končetiny. O kousek dál ještě popolezl po rukou i nohou, zatímco mu z rány přímo stříkala krev. Vypadalo to, jako by

se mi ztrácel rovnou před očima. Asi dva metry od džípu upadl obličejem do písku. Zřejmě v té chvíli také naposledy vydechl. Poslední výdech ho učinil ještě menším. Ve všem byla jakási zvláštní zvrácená sentimentalita: věrný jako pes se v posledních vteřinách života plazí ke svému pánovi. Otočil jsem se a odbelhal ke Gretel. Vyprostil jsem ji z písku a obrátil ji na záda. Zatímco jsem se s ní namáhal, poslední záblesky rudého světla zmizely. Zůstali jsme pod stále tmavějším, zatím ještě modravě světlým nebem.

Její tvář byla tak uvolněná, že jsem si ji dokázal představit jako malé dítě, jak spí v kolébce. Ale dýchala. Její vdechy i výdechy byly krátké a trhané. Tep však měla jasný a pravidelný.

Prohlédl jsem si svá zranění. Kulka proletěla pod určitým úhlem skrze pravý gluteus maximus. Při průletu se nepoškodila, takže výstupní otvor byl stejně velký jako vstupní.

Pochopitelně, že jsem si tuto ránu nemohl zase tak dobře prohlédnout sám. Slabě jsem krvácel. O to větší však začínala být bolest. Gluteus maximus je velký sval, který se při chůzi napíná a povoluje. Chyťte si do dlaně pravou pěstku zadku – pochopitelně vašeho vlastního – přejděte pár kroků a hned začnete chápat, o čem mluvím. Sval se vám bude stahovat a napínat. Vytáhl jsem si kalhoty a zapnul opasek. Rozhlédl jsem se. Ticho... a odporný zápach. Hubbard Lawless a Kristin Petersenová seděli dál se skloněnými hlavami nehybně v džípu.

Na malou chvíli se svět převrátil a naklonil. Pocítil jsem hrůznou jistotu, že Hub pozvedne hlavu, usměje se na mne děsivým písečným smíchem, nastartuje džíp, s rachotem se dá do pohybu dolů hrbolatou cestou a přitom z něho bude opadávat písek...

Přikročil jsem k džípu.

Rezervní benzinová nádrž byla připoutána pevným řetězem k zadnímu držáku a zamčena na zámek. Na okamžik se mi hlavou mihla představa, jak urážím lopatou zámek, vybírám z nádrže peníze a schovávám je na určité místo do písku. Nikdo je nenajde – jenom já...

Ale Gretel dýchala a pronajatý dodge byl neuvěřitelně daleko. Nadzvedl jsem ji s obrovským úsilím, sevřel v náručí a vydal se na dlouhou cestu k jihu do narůstající, tmavnoucí černi noci. Vnímal

jsem, jak mi po zadní straně pravého stehna stéká pramínek krve. Při každém kroku mi tam projela tupá bolest, kombinovaná s ostrým, bolestivým šubáním. Ale nakonec jsem k autu přece jen dorazil a složil své břemeno na zadní sedadlo. Nastartoval jsem a vydal se na pomalou cestu do Timber Bay. Za pár minut jsem seděl v louži vlastní krve. Zamířil jsem s vozem přímo do nemocnice, ke vjezdu pro sanitky.

Když jsem začal pomalu vylézat z auta, začal kolem mne poskakovat nějaký stařík v uniformě vrátného, poklepával na pažbu pistole, kterou měl v pouzdře na opasku, a přitom se mi snažil vysvětlit, že tady nesmím parkovat. Usmál jsem se na něho, přikývl a začal pomalu vytahovat Gretel ze zadního sedadla. Přispěchali nějakí další lidé a začali mi pomáhat. Stále jsem se usmíval jako stroj a na všechno přikyvoval. Nikdo z nich mi nevěnoval celkem žádnou pozornost až do chvíle, kdy si jeden z nich všiml, že na naleštěné vinylové podlaze zanechávám při každém kroku krvavou stopu...

Moc práce se mnou neměli. Rány mi zašili, dali mi na ně nějaká antibiotika a nechali si mě tam pár dní na pozorování. Připravili mi dostatečně dlouhé berle, abych co nejméně zatěžoval sedací svalstvo. Nebyl jsem žádný mimořádný případ. Koneckonců – ležel jsem už v tolika nemocnicích... Byl jsem raněn už mnohokrát. Oni se tam ovšem člověka usilují dezorientovat. Ve dne v noci tam svítí jasná světla, ve dne v noci vstupuje personál do pokoje. Dokážou zpřeházet vaše zvyky, váš časový režim, vaši dietu a celkové klima, ustálené ve vaší hlavě. Stáváte se pouhým manipulovaným předmětem.

Chtěl jsem vidět Gretel. Přál jsem si být s ní. Toužil jsem se dotýkat alespoň její ruky. Zdálo se mi, že je celá nemocnice schválně zařízena tak, aby mě drželi daleko od ní. K smrti unavený doktor, jímž byl sám Ted Scudder, mi pozašíval zadek a asistoval se svou červenou tvář i u neodkladné operace, které se musela podrobit Gretel. Velmi ochotně mi potom sděloval všechno, co s ní museli provést a jak se jí teď vede.

Vypadalo to – usuzoval tak nejspíš podle utržených zranění – že ji někdo pronásledoval nejdříve po pláži, a když ji dostihl, zasadil jí

do hlavy několik ran, pravděpodobně tupou stranou lopaty. Úder způsobil zlomeninu lebeční kosti na pravé zadní části hlavy. Zdálo se mi být skoro neuvěřitelné, že s takovým zraněním dokázala vylézt na hřeben duny.

„Obdivuhodná vitalita,“ vyjádřil se k tomu Scudder. „Máme tady skvělého odborníka, nějakého Townsenda. Asistoval jsem mu, když se do toho pustil. Byly to dvě a půl hodiny namáhavé práce.

Nejdříve musel zmrazit jemné žilky, které krvácely. Pak bylo třeba drobnými stehy zašít trhlinu v tvrdé mozkové pleně. Musel vrátit jednotlivé úlomky kostí tam, kam patřily. Naštěstí to byly jen tři, kterých se to týkalo. Trochu jsme je přitom vylepšili drátem. Gretel utrpěla silnou traumatickou ztrátu paměti. Nyní žije v představě, že je v Kalifornii a nechodí do práce.

Takže žádné návštěvy...

Musí si to dát nejdříve trochu do pořádku v hlavě, to mimo jiné znamená vyhýbat se také citovým vzruchům, že...

No, alespoň to taky brání Hacku Amesovi, aby ji pořád neotravoval. Ostatně – zakázal jsem mu to, abyste věděl.

Nesmí k ní nikdo, tedy ani vy, McGee.“

Nevede-li k cíli zuření a vztek, nepomůžou-li žádné prosby, musí vypomoci lest. Za pomoci nejrůznějších úskoků jsem prokličkoval až ke dveřím jejího pokoje a už jsem pokládal ruku na kliku u dveří, abych je otevřel. Ale neudělal jsem to.

Uprostřed hlavy jsem měl náhle nebezpečně hlubokou černou díru. Uviděl jsem lesklé mouchy se zelenými křídly a napadlo mě, že je Gretel mrtvá...

Ani mě nenapadlo, abych si to ověřil. Udělal jsem nejhorší možný závěr ze všech, které přicházely jako eventuality v úvahu, protože se mi zdálo, že přesně zapadá do toho, jakou mám smůlu a jakou smůlu ještě budu mít. Přitom stačil jediný pohyb, jediné hmátnutí na krk, abych se ujistil, že žije. Ucítil bych tep, a to by stačilo.

Když už jsem tedy udělal osudnou chybu, že jsem na to zapomněl, nechtěl jsem nyní udělat druhou.

Spustil jsem ruku z kliky a pozoroval ji, jak pomalu sklouzává, aby dokončila pohyb, a odbelhal jsem na berlích zpět ke služebnímu

schodišti, abych sešel po schodech dolů a přitom vrčel sám nad sebou a nad celým světem špatně ukrývanou nespokojeností. Místo toho, abych se teď věnoval svým vlastním dramatům, starostem a plánům, jsem bez ustání myslel na Gretel.

Vyrůstám snad už z puberty?

Po tak dlouhé době? Nebo konečně...

V pátek mě Meyer pomalu a opatrně jako chůva odvezl do přístaviště Cedar Pass. Celou dobu jsem seděl na nafouknutém kruhu z gumy. Meyer nás oba přestěhoval z Jachtařského a tenisového střediska North Bay na palubu naší jachty *Srdcová sedma*. Víte, když je člověk zraněný a psychicky nevyrovnaný, je pro něho dobře, když je doma. V tu chvíli, kdy jsem spatřil, jak se v přístavu pohupuje na vlnách ta moje stará bedna, byl jsem náhle nesmírně šťastný – začaly mě jaksi pálit oči, které mi zvlhly dojetím.

Na palubě čekal Van Harder. Podal mi ruku na uvítanou. Jeho stisk byl měkký, suchý a mozolnatý, jaký mívají muži, kteří tráví většinu života pod širým nebem.

Odešli jsme nahoru do salónu. Pohodlně jsem se tam uvelebil na dlouhém žlutém gauči, bolavé tělo jsem si přitom podložil nafouklým gumovým kruhem.

„Ráno jsem si odnesl svoje věci,“ vysvětloval Van Harder. „Už jsem mluvil se šerifem – licenci by mi měli vrátit asi v polovině příštího měsíce.“

Jakmile opět nastoupím do práce a dostanu první výplatu, začnu vám splácet, co jsem vám dlužen. Hack se mi taky omluvil za ty kopance... Říkal, že to neměl dělat. Řekl jsem mu, že si to taky myslím.“

Podíval jsem se na něho. Sálala z něho obrovská vnitřní spokojenost a jakási o nic menší netrpělivost.

„Nejste mi nic dlužen,“ prohlásil jsem.

„Obchod je obchod,“ odpověděl.

Zkoumavý pohled, kterým jsem ho pozoroval, mi řekl víc než přesvědčivě, že by nemělo smysl se s ním o této věci dále bavit.

„V pořádku,“ přisvědčil jsem. „Ale ve spořitelně si otevřte účet na své jméno, a až budete mít celou sumu, dejte mi vědět.“

Zamyslel se. Pak přikývl a vyložil na konferenční stůl nějaké účty, menší sumu peněz a žlutý papír, na kterém jsem zahlédl nějaká čísla.

„To je zbytek peněz, které jste mi dal k tomu, abych zajistil přepravu vaší lodi. Čtyřicet dva dolary sedmdesát pět centů. Tady je všechno zapsáno... Eleanor Ann to překontrolovala.“

„Díky... Mimochodem, je to báječná žena. Opravdu.“

„Měl jsem dost času, abych se vám podíval na nějaké věci. Odpady, přičky, těsnění a tak. Tu a tam jsem dal něco dohromady, pár věcí slepil, něco opravil. Nemám rád, když nemám co dělat. Nelíbilo by se mi, kdybych se měl jen tak povalovat, raději si vždycky najdu nějakou práci.“ Odkášlal si. „Lod' by potřebovala opravu spodku. Na zadním palubním nosníku, na vnější palubě a na levé straně boku máte měkká místa. Označil jsem to tam všude křídou. Je možné, že to tam zahnívá. Měl byste se na to co nejdříve podívat.“

Znovu jsem mu poděkoval.

Odpověděl, že se ještě ohlásí, a odešel. Meyer mi přinesl vychlazené pivo, posadil se naproti a podíval se na mne dlouhým pohledem.

„Schoval jsem ti noviny,“ řekl. „Tamhle do rohu. Tisk z toho udělal docela hezkou senzaci.“

„Chtěli se ke mně dostat, ale Hack Ames je nepustil,“ řekl jsem. „Jediný, komu se ke mně podařilo proklouznout, byl Walter Olivera, ale i tomu jsem sdělil, že k tomu nemám co říct. Respektoval jsem Hackovy příkazy.“

Meyer přešel do rohu, prohrábl se stohem novin a vylovil Timber Bay Journal, který přinesl ke stolku a hodil mi ho.

„Viděl jsi titulní stranu?“

Pochopitelně, že jsem ji neviděl.

Museli to fotografovat v noci. Na snímku byl džíp, ozářený světlomety, v němž ještě stále seděli jeho dva cestující. Tuckerman ležel na písku za džípem. Reportér, který snímek pořizoval, si podle všeho musel dřeptnout na levou přední část džípu a použít fotoaparát s širokoúhlým objektivem.

Bylo to děsivé a současně nesmírně působivé.

Samozřejmě, že jsem sledoval zprávy, a tak mi bylo známo, jaký byl oficiální výsledek rekonstrukce celého případu:

Pitvou Huba Lawlesse se prokázalo, že měl ucpané koronární artérie. Slečna Petersenová se udusila v písku, když předtím dostala od někoho hroznou ránu do obličeje. Měla zlomenou sanici i lícní kost. Zřejmě po inkasovaném úderu upadla do bezvědomí.

Hubbard Lawless zřejmě vyskočil z Julie podle původního plánu ve chvíli, kdy byla nejbližší k domu na pláži. Džíp tam už stál připraven a v jeho náhradním kanystru na benzin čekalo osm set dvaadevadesát tisíc dolarů.

Když tam Tuckerman druhý den ráno přišel, našel Huba Lawlesse mrtvého – zemřel k ránu na infarkt, zřejmě následkem námahy, s níž se usiloval doplavat ke břehu. Slečna Petersenová přišla buď hned s Tuckermanem, nebo pro ni odešel. Ať to bylo tak či onak, ti dva se pak kvůli penězům pohádali a John Tuckerman ji zabil.

Obě těla uložil do džípu a odvezl na místo, kde byl svah duny vysoký a příkrý. Z hřebene duny pak spustil větší množství písku, kterým pohřbil vůz i obě mrtvolky. Asi o dva měsíce později ho sestra přistihla, jak se snaží peníze vykopat. Udeřil ji lopatou do hlavy a způsobil jí tak vážné zranění. V té chvíli se tam objevil pan McGee, přítel Johna Tuckermana a jeho sestry, který se s vrahem pustil do boje. Tuckerman ho přitom postřelil, ale sám zemřel na následky zranění, které utrpěl při pádu. Zraněný McGee odvezl paní Howardovou do nemocnice a ještě dřív, než si nechal ošetřit své vlastní rány, o všem informoval šerifa.

„Když se někde něco děje, nikdy tam nejsem,“ řekl s lítostí Meyer.

„Bud’ rád,“ odpověděl jsem mu. „Tentokrát bud’ rád.“

Podíval se na mne.

„Jaké štěstí, že Tuckerman zemřel na následky pádu,“ řekl.
„Připomínáš mi šerifa.“

„On říká totéž?“

„Čtyřikrát byl za mnou v nemocnici. Je to nesmírně vytrvalý člověk. A velice tvrdohlavý.“ Meyer vyhlédl okénkem salónu. „A už je tady zase.“

Vyšel ven a pozval šerifa na palubu. Vzápětí ho přivedl s sebou dovnitř. Šerif nesl ulomený kus pádla. Na opačném konci se pevně držely zbytky mořských živočichů.

Šerif si sedl, povzdechl, usmál se a pak přijal nabídnuté pivo. Jemně si poklepal pádlem na koleno.

„Dostali jsme výsledky šetření z laboratoře, McGee. Tkáně a krev, které byly odebrány z tohoto předmětu, tady z těch mořských zvířátek, to všechno se shoduje s tím, co patřilo Tuckermanovi.“

„Musel zřejmě upadnout právě na tento předmět,“ řekl jsem na to.

„Chcete stále tvrdit, že jste ho nezasáhl, když jste se po něm ohnal, ani když jste to po něm hodil? Opravdu chcete –“

„Dvakrát jsem ho jen vylekal, ale netrefil.“

„Podle tvaru a místa rány se pracovníci laboratoře domnívají, že byl udeřen dřevem do krku. Dřevo k němu přiletělo zleva velkou rychlostí, takže mu proděravělo tepnu a dýchací trubici. Jste si opravdu úplně jistý tím, že jste ho nezasáhl ve chvíli, kdy jste se po něm ohnal tím rozmachem, o němž jste mluvil?“

„Jsem si naprosto jistý.“

„McGee... Chápu, že jste bojoval na život a na smrt s bláznem, který měl navíc v rukou pušku. Od alkoholu a PCP měl zruinovaný mozek. Navíc jste v té chvíli věřil, že je jeho sestra mrtvá a že se vás snaží zabít. Předtím jste viděl ty dvě mrtvolky v džípu. Sakra, chlape, co si myslíte, že chci udělat? Přece nevěříte tomu, že vás chci dostat do vězení?

Rád bych to celé uzavřel. Představoval bych si, že soud vyřkne závěr, že se jednalo o zabití v sebeobraně. Vůbec nestojím o to, aby ve spisech o tomto případu stálo, že vrah zemřel, protože upadl na nějaké mořské živočichy.“

„Ale on na ně spadl.“

Podíval se na mne zvláštním pohledem.

„Poslyšte, co je špatného na tom, když tvrdím, že se vám ho podařilo úspěšně zasáhnout a vyřídit?“

„Dovolíte, šerife,“ vmísil se do toho Meyer, „dejme tomu, že by se mohla Travisu McGeemu jevit původní publicita případu jako mírně stísňující zejména vzhledem k jeho povolání – řekněme, odborníka na záchranné akce... Rozumíte?

Především by ho museli nejprve obvinít, aby ho mohli následně od vzneseného obvinění osvobodit. V našem světě, jemuž dominují počítače, by už pak zůstalo nadhozené obvinění jednou provždy zaneseno v paměti těch strojků.

Za druhé: pan McGee se zajímá o paní Howardovou. Až se dá tato dáma zcela do pořádku – o čemž v souladu s předpoklady lékařů pan McGee ani já v nejmenším nepochybujeme – bylo by přinejmenším podivné, kdyby necítila k vrahovi svého bratra, řekněme, smíšené pocity...

A konečně: McGee a já máme ve zvyku vzájemně si svěřovat své tajnosti. Kdyby měl v tom ohledu nějaké pochybnosti, určitě by mi je sdělil. Můžu vám dát své čestné slovo, že to neudělal.

Ach ano. A je tady ještě jedno řešení – jestli byl tento předmět – tak, jak ho tady vidím ve vaší ruce – zaražen do písku asi pod tímto úhlem a zesnulý padal obrácen k němu levou stranou, mohla rána vzhledem k tomu, že byl zesnulý dost těžký a velký, vypadat jako –“

Šerif pozvedl ruce dlaněmi před sebe.

„Dobrá, dobrá,“ řekl. „Tak jen dál. Upadl. Hm... Byl to podle všeho nejlépe načasovaný pád v dějinách krádeže a hrdelního zločinu. Víte, co budu dělat s tímhle zbytkem pádla? Ne? Pověsím si ho v kanceláři na stěnu. Bude mi tak stále připomínat mravní ponaučení, které z tohoto případu plyne: nemám být přehnaně mazaný.“

Dopil své pivo a vstal.

Oba jsme na něho pohlédli současně.

„Přehnaně mazaný? V jakém smyslu?“

„Vzpomínáte si, jak jsme donekonečna hloubali nad tím diapozitivem, když jsme zjistili, že Lawlessova kazajka ležela u něho doma ve skříni?“

„To mi stále vrtá hlavou,“ řekl jsem. „Nezdá se mi, že by byl Tuckerman natolik mazaný, aby si něco takového vymyslel. Totiž

aby dokázal celé vyšetřování nasměrovat do Mexika – zvláště když věděl, že Lawless odpočívá pod pískem ve svém žlutém džípu.“

„Už se kvůli tomu nemusíte zneklidňovat. Ohlásila se u mne slečinka, která ten diapozitiv poslala. Přišla nás osobně navštívit, protože si byla naprosto jistá, že jestliže tělo, které jsme našli pod pískem, tam bylo od dvacátého třetího března, nemůže tedy patřit Hubu Lawlessovi. Se svým mládencem se mezitím rozešla, a tak už nemusí tajit, že tehdy byla v Mexiku. Přišla se tak zajímat o to, zda jí nenáleží alespoň poměrná část odměny, která byla vypsána za poskytnutí informací. Taková subtilní osůbka. Ale dokázala se velice rychle přivést do varu. Mluvila hodně rychle, přeskakovala od jedné věci k druhé, takže bylo dost těžké sledovat, oč jí vlastně jde. Trvalo nám to téměř dvě hodiny, než jsme to konečně pochopili. Ona byla totiž v Guadalajaře dvakrát...

V únoru tam pobývala na zimní dovolené ještě se třemi dalšími dívkami z pojišťovací kanceláře, ve které pracuje. Seznámila se tam s mladým Mexičanem, zástupcem ředitele hotelu, ve kterém ty slečny bydlely. V dubnu se tam za ním vrátila. Fotografovala přitom jen jednou – a to v pátek osmého dubna, když její Roberto neměl čas a ona šla na procházku sama. Fotoaparát, plně automatizovanou konicu s dálkovým zaměřováním, nezapomněla.

Jestlipak měla přístroj s sebou, když tam byla poprvé? Ano. Fotografovala s ním tehdy? Ano. Nepomíchaly se jí – čistě náhodou – snímky? Ne – byly přece datované. Datum vyvolání je uvedeno na rámečku...

Jedna část diapozitivů je označena F-E-B a druhá A-P-R. A používala fotoaparát mezi oběma svými cestami do Mexika? Ne. Pak přišla klíčová otázka: ‚Nespotřebovala jste jen část filmu – tedy při prvním pobytu – a nenechala jste ho v přístroji celou tu dobu mezi dvěma cestami?‘

Oněměla. Zírala na mě, její hezké oči se zvětšovaly a zvětšovaly, až jsem si pomyslel, že to ani není možné, aby byly tak velké. Konečně třískla drobnou pěstičkou do desky mého stolu a zvolala: ‚Bože, jsem já to ale trdlo!‘

Myslel jsem si něco horšího, ale nahlas jsem neřekl nic. McGee, nebyly žádné pochybnosti – bylo to jasné. Byla z toho celá pryč,

začala se mi ihned omlouvat. Sám víte, k čemu takové omluvy v podobných případech jsou... No, řekl jsem jí, že nám i tak hodně pomohla. Vlastně ano. Pomohla nám odhalit Hubův plán, podle něhož by postupoval, kdyby nedostal infarkt. Varování, které z toho plyne, je jasné: člověk nemá být přehnaně mazaný. Vždy musí připustit možnost mnohem jednodušší varianty. Důmyslné teorie jsou moc pěkné, ale často jen k tomu, aby člověku zamotaly hlavu.“

„Šerife,“ řekl jsem, „vy máte velmi dobré důmyslné teorie. Patří k nim i ta s příliš drahým obrazem, který nám tady zanechala Kristin Petersenová.“

Ames pokrčil rameny.

„Pokládal jsem ji za mrtvou už předtím. Asi to bylo tak, že když ji Tuckerman zabil, sebral jí klíče, za tmy odjel do jejího bytu, aby tam sbalil nějaké věci, naložil je do červeného auta a odvezl do Orlanda. Podle všeho to bylo ještě předtím, než mu přeskočilo úplně. Tehdy mu to ještě muselo myslet.“

Vzpomínáte si na svou teorii?

Podle mne si koupil letenku – snad do Miami. Pak nechal naložit její zavazadla do letadla a letenku roztrhal. Řekl bych, že Kristininy kufry budou ve skladu na některém letišti. Auto pak nechal stát na pozemku společnosti, která pronajímá auta. A podle všeho se nejspíš zase vrátil autobusem do Timber Bay.“

Šerif se s námi rozloučil a odešel. Po jeho odchodu Meyer řekl:

„Já si myslím, že John Tuckerman nebyl normální od té chvíle, kdy se s Kristin vrátil a našel Huba Lawlesse mrtvého, nebo umírajícího. Víme, že Lawlessovi zasvětil celý svůj život. Byl jeho poslíček, společník na lovech, jeho osobní šašek. A Kristin se podle všeho otočila k Hubovi zády a chtěla si zřejmě vzít džíp s penězi. Případně jen ty peníze. A tak ji praštil... Oba je tam spolu zahrabal, a to byl jeho konec. Snad podvědomě vytušil, že je v jeho přátelství k Hubovi něco, co si připouštěl jen velmi nerad, něco, co by v takovém vztahu nikdy být nemělo, něco, co by starý dobrý přítel nikdy neměl zakoušet ani v náznaku –“

„Díky za tu tvou pomoc se šerifem.“

„Jen mi, prosím, neříkej, jestli jsi to opravdu udělal, nebo neudělal...“

Podíval se na mne a v jeho očích svítily živé ohníčky.
„To nemám v úmyslu.“

EPILOG

A tak jsme se jednoho pozdního červencového odpoledne plavili na staré dobré *Srdcové sedmě* jen my dva. Přeploovali jsme záliv podél Longboat Key, kde se tyčí ty vysoké činžáky, jež jsou součástí nedaleké Sarasoty. Když jsme míjeli St. Amand Key, řekl jsem jí, že tam mají proslavené nákupní centrum, a slíbil jsem, že ji tam vezmu a koupím jí něco směšně drahého. Bude to něco zbytečného a důležitého a já to zaplatím ze sumy, kterou mi věnoval výbor v čele s Devlinem J. Boggsem jako odškodné.

V některých dnech jsme za sebou nechali hezkých pár kilometrů, v jiných zase skoro nic.

Gretel se vášnivě zamilovala do mé staré jachty. Naučila se úspěšně bojovat s vrtochy loďní kuchyně a nefungující kanalizace. Velkoryse mrhala čerstvou vodou při sprchování, ačkoliv když došla, zvládala to i bez ní. Naučila se číst v mapě, obsluhovat vysílačku a radionavigační zařízení, synchronizovat diesselovy motory a vařit á la Meyer.

Jednoho červencového dne – už nevím, kolikátého to bylo – jsme za šera dopluli k Big Passu. Odliv byl tak nízký, že jsem se musel brodit mělkou vodou a dvakrát jsem zlehka zachytil o dno zálivu. Do přístavu se vracely lodi plavebních společností se zákazníky. Slunce planulo na západní obloze jako táborák a jako v odpověď mu pomrkávala vzdálená okna města. Pomalu a obezřetně jsem minul ostrov Sand Dollar a namířil si to ke kotvišti, které jsem používal i dříve. Byl jsem rád, že tam nekotví žádná jiná loď. To jsme už byli mimo plavební kanál, pod námi byly dobré dva metry vody a od písčné pláže to mohlo být tak pět set metrů. Vyhodil jsem dvě velké kotvy, vypnul motory, napnul lana, překontroloval je a přesvědčil se, že jsou dostatečně pevná.

Zatímco jsem připravoval nápoje, Gretel prohlédla komoru a konstatovala, že by bylo ráno vhodné sepsat seznam věcí, které je nutno zakoupit. Den jsme oba strávili na slunci, jež mocně páliło. Greteliny hnědé vlasy už dorostly na délku čtyř centimetrů. Z nemocnice odcházela s hlavou oštířanou dohola, takže připomínala pštrosí vejce. Potom dbala na to, aby mi nepředváděla

pablesky, které by snad její lebka vrhala, dokud jí hlavu nezakryly zmíněné delší vlasy. Nyní ji už měla odhalenou.

„Nádhera,“ říkala při pohledu na slunce.

Její vlasy byly vyběleny sluncem. Říkala, že se může klidně stát, že budu mít nakonec plavovlásku, a dodávala, že se svými krátkými vlasy vypadá jako kluk. Uznával jsem, že v jistých ohledech od obočí nahoru může připomínat chlapce, ovšem pokud k tomu připojíme ostatní části jejího těla, tato možnost pozbývá platnost. Zeptala se mě, zda tím chci říci, že má široké boky. Odpověděl jsem, že má široké boky, velká prsa, ústa, řasy, krásná stehna, břicho, kotníky, zkrátka, že má všechno právě takové, jaké to má být.

Dnes byla tišší než obvykle. Věděl jsem, že přemýšlí nad naším případným společným životem.

Když jsme se najedli a sklidili ze stolu, vyšel jsem na palubu, abych si ověřil počasí a zkontroloval, zda všechny přístroje fungují. Panovala nádherná noc, vlažná a sladká, postříbřená hvězdami. Jen na západě, odkud vanul mírný větřík, se blýskalo a hřmělo. Vytáhl jsem ze skříňky nafukovací lehátka, rozložil je na palubu vedle sebe, nahustil do nich pomocí nožní pumpičky vzduch a zakryl je dekou.

Nad městem se chvěla jahodová zář. Světla v oknech domů podél Big Passu ze strany Siesty Key poblikávala. Ulehli jsme na záda a snažili se vyhledat a určit různá souhvězdí, když jsme náhle ve stejné chvíli spatřili padající hvězdu.

„Poslyš, když člověk vidí padat hvězdu, má si něco přát – je to tak?“ zeptala se. „Já si to už nepamatuju.“

„Na to není žádný předpis,“ odpověděl jsem. „Byl bych rád, kdyby ses rozhodla – tedy, můžu-li si něco přát...“

„Myslím, že jsem se už rozhodla. Tvůj návrh zní takto: chceš, abych s tebou žila za podmínek, které určím já sama, a to tak dlouho, dokud náš vztah budu pokládat za trvalý.“

Pohlédla na mne.

„Správně,“ souhlasil jsem.

„Jeví se mi to tak, že to máš v životě přesně rozplánováno. Možná je to tvá poslední šance.“

„Už delší dobu se se mnou cosi dělo,“ řekl jsem. Můj hlas zazníval tvrdě a současně nevýrazně. „Byla ve mně jakási prázdnota. Nevím, jak bych to lépe vyjádřil.“

„Ne. Ty se mě nemůžeš chytat jako záchrany. Neříkám ano. Poslyš, mám tě opravdu moc ráda. Ale přestože tě hodně miluji a chci, nemůžu být pro tebe – něco jako lék. Lék na tvou duši.“

„Ale to není –“

„Poslouchej mě, prosím tě. Já musím být sama sebou. Musím být odpovědná sama sobě. Celé roky jsem se dřela kvůli někomu jinému, pro nějakou myšlenku, která za moc nestála. Ne, nejsem feministka. Myslím, že je někde ve mně až znepokojující schopnost být někomu oddaná. V tomhle směru jsem stejná, jako byl můj bratr. Neotřesitelná oddanost... Já vím, drahý, že jsme v konečném důsledku všichni úplně osamělí. Přátelské vztahy, které si lidé vytvářejí mezi sebou, jsou především snahou popřít tuto osamělost. Jenže ona nepomine. Já teď chci být oddaná sama sobě, alespoň na chvíli, ale možná na celé roky, které mi ještě zůstávají. Musím být sama sebou, aby se ze mne stala opravdová žena.“

„K čertu, jsi nádherná žena –“

„Pst! Já ti neuteču – miluji tě. Chci být s tebou, ale když mé podmínky nepřijmeš, budu muset odejít. Přijdu do tvého města, budu tam pracovat a žít, určitě tam pro mne najdeme nějaké zaměstnání. Potřebuji mít náročnou práci, ale budu ji dělat dobře. Dokážu se také stále zlepšovat. A my dva budeme přátelé a někdy, když budeme oba chtít, i milenci. Ale ani jeden z nás nebude zkoušet manipulovat tím druhým, kontrolovat ho nebo dokonce nějak utlačovat.“

„Ale já ne –“

„Zapřemýšlej o tom, miláčku. Odpovíš mi zítra. Teď se snažím vyznat se v tobě, nesmíš na mne naléhat. Musím se dát znovu dohromady. Musím být sama sebou – nechci už nikomu patřit.“

„Dobrá... ale budeš mi nablízku, ano?“

Vstala a přešla k zábradlí. Šel jsem za ní a položil jí ruku na horký pas. Přitiskla se ke mně a opřela mi hlavu o rameno. Byla pro mne něčím magickým, co jsem měl zároveň na dosah ruky.

„Nevěřím tomu, že mě praštil,“ řekla. „Přemýšlela jsem o tom celý den.“

„Byla jsi zamyšlená –“

„Vím. Myslím, že tam byl ještě někdo jiný.“

„To je možné,“ zalhal jsem. „Ale to se už nikdy nedozvíme.“

„Přes to všechno, co ta svinstva udělala s jeho mozkiem, tomu nevěřím,“ řekla. „Pamatuji si všechno až do té chvíle, kdy ve svém pokoji vyskočil z postele a vyběhl z domu s výkřikem, jako by někomu odpovídal. Pak si už nic nepamatuji.“

„Ani se na to nemusíš snažit rozpomenout.“

Pohlédla na světla Sarasoty.

„Nikoho tam neznáme. Nevědí o nás,“ řekla. „V Timber Bay se nic nezastavilo. Jsme pro ně svým způsobem mrtví... Oni se tam baví, smějí, vzájemně si ubližují, nenávidí se, ale také se milují... Někteří z nich se snaží žít a jiní se pokoušejí umřít. V jejich myslích bledneme. Stejně tak bledneme ve vzpomínkách lidí, s nimiž jsme se znali v předchozím životě. Ovšem i oni v mé mysli blednou, jako by umírali.“

Možná, že umírání je zapomínání.

Člověk není mrtvý, dokud na něho někde na světě existuje alespoň sebemenší kousek vzpomínky.“

„Někdy máte velice podivné myšlenky, krásná dámo.“

„Tak proč mě tedy chceš mít u sebe?“

„Mám pro to pár důvodů – žádný vážný...“

„Takže ses rozhodl, že budu něco jako tvá sousedka?“

„Řeknu ti to až zítra – tak, jak sis přála.“

Obrátila se mi v náručí. Bouřka se kvapem blížila. Postupně zabírala stále větší část oblohy.

Pochopili jsme, že začne pršet. Vrátili jsme se zpátky na lehátka. Když začaly padat první velké těžké kapky, lhotejně a téměř nepozorovaně pleskaly na má nahá záda a na její vzhůru otočenou tvář, která v prvním jasném blesku zazářila.